

ශ්‍රී ලංකාවේ

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා මණ්ඩලය

මෙහෙයුම් කමිටුවේ අතුරු වාර්තාව

[2017 සැප්තැම්බර් 21 දින]



මෙහෙයුම් කමිටුවේ අතුරු වාර්තාව

හැඳින්වීම

2016 මාර්තු 09 වන දින පාර්ලිමේන්තු යෝජනා සම්මතය මගින් පිහිටුවන ලද ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා මණ්ඩලය විසින් 2016 අප්‍රේල් මස 05 වන දින පැවැත්වුණු එහි ප්‍රථම රැස්වීමේදී මෙහෙයුම් කමිටුවක් ඒකමතිකව පත්කරන ලදී.

මෙහෙයුම් කමිටුව විසින් ප්‍රධාන විෂය පථ 12ක් හඳුනාගන්නා ලද අතර, 2016 මාර්තු 05 වන දින ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා මණ්ඩලය විසින් පත්කරන ලද අනු කමිටු වෙත ඒ අතරින් විෂයයන් හයක් භාරදෙනු ලැබීය. අනු කමිටු හයෙහි වාර්තා සහ මෙහෙයුම් කමිටුව විසින් පත් කරන ලද තත්කාර්යය කමිටුවේ තවත් වාර්තාවක්ද පිළිවෙලින් 2016 නොවැම්බර් මස 19 වන දින සහ දෙසැම්බර් 10 වන දින ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා මණ්ඩලය වෙත සහාගත කරන ලදී.

මෙහෙයුම් කමිටුවේ මෙම අතුරු වාර්තාව මගින් කිසිදු අනු කමිටුවක් වෙත භාර නොදුන් ඉතිරි විෂයයන් සම්බන්ධයෙන් කටයුතු කරන අතර, 2016 අප්‍රේල් සහ 2017 සැප්තැම්බර් අතර 73 වරක් රැස්වූ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා මණ්ඩලයේ මෙහෙයුම් කමිටුව විසින් කරන ලද සාකච්ඡා පිළිබඳ කරන ප්‍රතිපත්ති හා සූත්‍රණයන් මෙම වාර්තාවේ අන්තර්ගත වේ.

මෙම වාර්තාවේ අන්තර්ගත ප්‍රතිපත්ති හා සූත්‍රණයන් පිළිබඳ මෙහෙයුම් කමිටුවේ සාමාජිකයන් විසින් කරන ලද අදහස් දැක්වීම් මෙම අතුරු වාර්තාවේ ඇතුළත් කර ඇත.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා මණ්ඩලයේ මෙහෙයුම් කමිටුවේ සාමාජිකයින්

අග්‍රාමාත්‍ය ගරු රනිල් වික්‍රමසිංහ මහතා
(සභාපති)

ගරු නිමල් සිරිපාල ද සිල්වා මහතා.

ගරු රවුෆ් හකීම් මහතා.

ගරු ලක්ෂ්මන් කිරිඇල්ල මහතා.

ගරු ඒ.ඩී.සුසිල් ප්‍රේමජයන්ත මහතා.

ගරු රිසාඩ් බදියුදීන් මහතා.

ගරු පාඨලී වම්පික රණවක මහතා.

ගරු ඩී.එම්.ස්වාමිනාදන් මහතා.

ගරු මනෝ ගනේසන් මහතා.

ගරු මලික් සමරවික්‍රම මහතා.

ගරු ඩිලාන් පෙරේරා මහතා.

ගරු රාජවරෝදයම් සම්පන්දන් මහතා.

ගරු දිනේෂ් ගුණවර්ධන මහතා.

ගරු ඩග්ලස් දේවානන්ද මහතා.

ගරු අනුර දිසානායක මහතා.

ගරු (ආචාර්ය) විජයදාස රාජපක්ෂ මහතා.

ගරු බිමල් රත්නායක මහතා.

ගරු එම්.ඒ. සුමන්තිරන් මහතා.

ගරු ප්‍රසන්න රණතුංග මහතා.

ගරු (ආචාර්ය) ජයම්පති වික්‍රමරත්න මහතා.

ගරු (වෛද්‍ය) තුසිතා විජේමාන්න මහත්මිය.

පටුන

I.	ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 1 හා 2 පරිච්ඡේදවලින් ආචරණය වන කරුණු	1
II.	බලය බෙදා හැරීමේ මූලධර්ම	4
III.	රාජ්‍ය ඉඩම්	12
IV.	පළාත් ලැයිස්තුවේ විෂයයන් පිළිබඳ මධ්‍යම නීති සම්පාදනය	18
V.	අගනුවර භූමිභාගය	19
VI.	දෙවැනි මන්ත්‍රණ සභාව	20
VII.	මැතිවරණ ක්‍රමය	21
VIII.	විධායකය	23
IX.	ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාව	26
X.	නිසි කාන්තා නියෝජනය	26
XI.	මහජන ආරක්ෂාව	27
XII.	මෙහෙයුම් කමිටු සාමාජිකයන් විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද නිරීක්ෂණ/ දක්වන ලද අදහස්	28

I. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 1 හා 2 පරිච්ඡේදවලින්

ආවරණය වන කරුණු

1 හා 2 වගන්ති

- ශ්‍රී ලංකාවේ පරමාධිපත්‍යය ජනතාව කෙරෙහි පිහිටනු ඇති අතර එය අත්හළ නොහැකි හා බෙදිය නොහැකි වනු ඇත.
- ශ්‍රී ලංකාව එක් නොබෙදු හා බෙදිය නොහැකි රටක් වනු ඇත.
- රටින් වෙන්වීයාම (රට බෙදීම) වළක්වාලීම සඳහා වන විශේෂිත විධිවිධාන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට ඇතුළත් කරනු ඇත.
- බලය බෙදා හැරීම උපරිම මට්ටමින් සිදු කෙරෙනු ඇත.
- ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව රටේ උත්තරීතර නීතිය වනු ඇත.
- ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ඕනෑම සංශෝධනයක් සඳහා හෝ පරිච්ඡින්න කොට ඒ වෙනුවට වෙනත් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් පැනවීම සඳහා වන බලය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ දක්වා ඇති ආකාරයට පාර්ලිමේන්තුව සහ (අදාළ වන තැන්හි) ශ්‍රී ලංකාවේ ජනතාව වෙත පැවතිය යුතුය.

ගැටලු:

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා මණ්ඩලය ස්ථාපිත කිරීම සඳහා වූ යෝජනා සම්මතය පිළිබඳව අදහස් දක්වමින් ජනාධිපතිතුමා සඳහන් කර ඇත්තේ දකුණේ ජනතාව “ෆෙඩරල්” (Federal) නැමති වචනයට බියක් දක්වන්නා සේම උතුරේ ජනතාව “ඒකීය” යන වචනයට බියක් දැක්වන බවකි. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව යනු ජනතාව බියක් දැක්විය යුතු ලේඛනයක් නොවේ.

“යුනිටරි ස්ටේට්” (Unitary State) යන ඉංග්‍රීසි පදයේ සම්ප්‍රදායක නිර්වචනය වෙනස් කම්වලට භාජනය වී තිබේ. උතුරු අයර්ලන්තයට සහ ස්කොට්ලන්තයට එක්සත් රාජධානියෙන් වෙන්ව යා හැකි තත්ත්වයක් වර්තමානය වන විට එක්සත් රාජධානියේ පවතී. එමනිසා, “යුනිටරි ස්ටේට්” (Unitary State) යන ඉංග්‍රීසි පදය ශ්‍රී ලංකාව සම්බන්ධයෙන් භාවිතයට සුදුසු නොවේ.

“ඒකීය රාජ්‍ය” නැමති සිංහල පදයේ නොබෙදුනු සහ බෙදිය නොහැකි රටක් යන්න මනාව විස්තර වේ. මේ හා සමාන දෙමළ පදය වන්නේ “ඔරුමිත්ත නාඩු” යන්නයි.

මෙම වාතාවරණය යටතේ පහත දැක්වෙන සූත්‍රණය සැලකිල්ලට ගත හැකිය:

ශ්‍රී ලංකාව නිදහස්, ස්වෛරී සහ ස්වාධීන ජනරජයක් වනු ඇති අතර, ව්‍යවස්ථාවෙන් නියම කර ඇති බලතල ක්‍රියාත්මක කරන මධ්‍යම හා පළාත්බද ආයතන වලින් සමන්විත වන ඒකීය රාජ්‍යයක්/ ඔරුමිත්ත නාඩු වනු ඇත.

මෙම ව්‍යවස්ථාවෙහි ඒකීය රාජ්‍යය/ ඔරුමිත්ත නාඩු යන්නෙන් අදහස් වන්නේ නොබෙදු සහ බෙදිය නොහැකි, ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ඕනෑම සංශෝධනයක් සඳහා හෝ එය පරිච්ඡින්න කොට ඒ වෙනුවට වෙනත් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් පැනවීම සඳහා වන බලය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ දක්වා ඇති ආකාරයට පාර්ලිමේන්තුව සහ (අදාල වන තැන්හි) ශ්‍රී ලංකාවේ ජනතාව වෙත පවතිනු ඇති රාජ්‍යයක් වනු ඇත.

3 වගන්තිය:

පහත දැක්වෙන සූත්‍රණය සැලකිල්ලට බඳුන් කළ හැකි වේ:

ශ්‍රී ලංකාවේ පරමාධිපත්‍යය ජනතාව කෙරෙහි පිහිටා ඇති අතර පරමාධිපත්‍යය අත්හළ නොහැක්කේය. පරමාධිපත්‍යයට පාලන බලතල, මූලික අයිතිවාසිකම් සහ ඡන්ද බලය ද ඇතුළත් වන්නේය.

4 වගන්තිය

පහත දැක්වෙන සූත්‍රණය සැලකිල්ලට බඳුන් කළ හැකි වේ:

ජනතාවගේ ව්‍යවස්ථාදායක, විධායක හා අධිකරණ බලය භාවිත කළ යුත්තේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙන් දක්වා ඇති ආකාරයටයි.

5 වගන්තිය

පහත දැක්වෙන සූත්‍රණය සැලකිල්ලට බඳුන් කළ හැකි වේ:

ශ්‍රී ලංකාවේ දේශ සීමාව ජාත්‍යන්තර නීතිය යටතේ පිළිගෙන ඇති භූගෝලීය භූමි ප්‍රදේශයෙන් සමන්විත වන අතර, ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ XXX උපලේඛනයේ දක්වා ඇති පළාත් හා එහි දේශීය මුහුදු සීමාවන් සහ ගුවන් අවකාශ ද, අනාගතයේ අත්පත් කරගන්නා වූ අතිරේක භූමි ප්‍රදේශ ද ඇතුළු වන්නේය. ශ්‍රී ලංකාවේ භූමි ප්‍රදේශයට අදාළව නීති, වාරිත‍්‍ර හා භාවිත මගින් පිළිගෙන ඇති සියලුම අයිතිවාසිකම් ශ්‍රී ලංකාවට හිමි වේ.

ශ්‍රී ලංකාවේ භූමි ප්‍රදේශයෙන් කිසිම කොටසක් වෙනම රාජ්‍යයක් ලෙස ප්‍රකාශයට පත් කිරීමට හෝ එයට පක්ෂව කලා කිරීමට හෝ ශ්‍රී ලංකාවේ පළාතක් හෝ එයින් කොටසක් හෝ වෙන් කිරීමට හෝ කිසිම පළාත් සභාවක් හෝ වෙනත් අධිකාරියක් කටයුතු නො කළ යුතු ය.

6 වගන්තිය

පහත දැක්වෙන සූත්‍රණය සැලකිල්ලට බඳුන් කළ හැකි වේ:

ශ්‍රී ලංකාවේ ජාතික කොඩිය, දෙවැනි උප ලේඛනයේ නිරූපිත සිංහ කොඩිය විය යුතු ය.

* ජාතික කොඩිය දැනට පිළිගෙන ඇති ආකාරයට විය යුතුය.

7 වගන්තිය

පහත දැක්වෙන සූත්‍රණය සැලකිල්ලට බඳුන් කළ හැකි වේ:

“ශ්‍රී ලංකාවේ ජාතික ගීය “ශ්‍රී ලංකා මාතා / ශ්‍රී ලංකා තායේ” වන්නේය. ජාතික ගීයේ පදමාලාව හා සංගීතය තුන්වන උපලේඛනයේ දැක්වෙන්නේය.

* ජාතික ගීයේ සිංහල හා දෙමළ අනුවාද වර්තමාන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ පිළිගෙන ඇති ආකාරයට විය යුතුය.

8 වගන්තිය

පහත දැක්වෙන සූත්‍රණය සැලකිල්ලට බඳුන් කළ හැකි වේ:

ශ්‍රී ලංකාවේ ජාතික දිනය පෙබරවාරි මාසයේ හතරවැනි දිනය වන්නේ ය.

II පරිච්ඡේදය/9 වගන්තිය:

පහත දැක්වෙන සූත්‍රණය සැලකිල්ලට ලක් කළ හැකි වේ:

- ශ්‍රී ලංකාව බුද්ධාගමට ප්‍රමුඛස්ථානය පිරිනමන්නේ ය. එහෙයින් 10 වැනි ව්‍යවස්ථාවෙන් සහ 14 වැනි ව්‍යවස්ථාවේ (1) වැනි අනු ව්‍යවස්ථාවේ (ඉ) ඡේදයෙන් සියලුම ආගම් වලට පිරිනැමෙන අයිතිවාසිකම් ආරක්ෂා කර දෙන අතර, බුද්ධ ශාසනය සුරක්ෂිත කොට පෝෂණය කිරීම රජයේ වගකීම විය යුත්තේය.

හෝ

- ශ්‍රී ලංකාව බුද්ධාගමට ප්‍රමුඛස්ථානය පිරිනමන්නේ ය. එහෙයින් සියලු ආගම් හා විශ්වාසයන්ට ගෞරවයෙන් හා අහිමානයෙන් සලකමින් හා වෙන්කොට සැලකීමකින් තොර ව සහ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ සහතික කර ඇති මූලික අයිතිවාසිකම් සියලු ම පුද්ගලයන්ට සහතික කරමින්, බුද්ධ ශාසනය සුරක්ෂිත කොට පෝෂණය කිරීම රජයේ වගකීම විය යුත්තේය.

II. බලය බෙදා හැරීමේ මූලධර්ම

1. අනුපූරකතාව පිළිබඳ මූලධර්මය යොදා ගැනීම

මෙහෙයුම් කමිටුව, අනු කමිටු සහ මහජන අදහස් විමසීමේ කමිටුව යනාදියට විවිධ අවස්ථාවන්හිදී ඉදිරිපත් වූ අදහස්වල අනුපූරකතා මූලධර්මයට (එනම් පහළම ස්තරයෙන් කළ හැකි ඕනෑම දෙයක් එයට පැවරිය යුතු බවට) පොදු පිළිගැනීමක් තිබුණි.

මධ්‍ය-පර්යන්ත සබඳතා පිළිබඳ අනු කමිටු වාර්තාවේ ද නිර්දේශ කර ඇත්තේ පළාත් පාලන ආයතනවලට වැඩිපුර බලය පැවරිය යුතු බවයි.

රජයේ ස්තර තුන අතර විෂයයන් හා කාර්යයන් වෙන් කිරීමේ දී ඒවා තීරණය කිරීමට මෙම මූලධර්මය මග පෙන්වීමක් විය යුතුය.

2. බලය බෙදාහැරීමේ ප්‍රධාන ඒකකය පළාත විය යුතුය

මෙය ද පුළුල් ලෙස පිළිගෙන ඇති නිර්දේශයකි. ප්‍රධාන අමාත්‍යවරුන්, පළාත් සභා හා විවිධ අනු කමිටුවලින් ඉදිරිපත් කළ අදහස් ද මෙම පදනම මත ඉදිරිපත් කර තිබේ. දේශපාලන පක්ෂ ද සාමාන්‍යයෙන් මෙම මූලධර්මයට එකඟ වී තිබේ. මධ්‍ය-පර්යන්ත සබඳතා පිළිබඳ අනු කමිටුවේ වාර්තාව සහ මහජන අදහස් විමසීමේ කමිටු වාර්තාව ද බලය බෙදාහැරීමේ ප්‍රධාන ඒකකය ලෙස පළාත පිළිගත යුතු යයි විශේෂයෙන් නිර්දේශ කර තිබේ.

බලය බෙදා හැරීමේ මූලික ඒකකය පළාත විය යුතු ය යන යෝජනාව මෙහෙයුම් කමිටුව පිළිගෙන තිබේ. සෑම පළාතකට ම අයත් දිස්ත්‍රික්ක/භූගෝලීය ප්‍රදේශ මෙන් ම අගනුවරට අයත් භූගෝලීය ප්‍රදේශය (උපලේඛනයක් මගින්) ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ හඳුනා ගෙන තිබිය යුතු බවට ද කමිටුව විසින් යෝජනා කරන ලදී.

පළාත් එක් කිරීම පිළිබඳ ප්‍රතිපාදන සම්බන්ධයෙන් මෙහෙයුම් කමිටුව තව දුරටත් සලකා බැලිය යුතුව තිබේ. පහත සඳහන් විකල්ප සාකච්ඡා කර ඇත.

- පළාත් දෙකක් හෝ වැඩි ගණනක් එක ඒකකයක් ලෙස කටයුතු කිරීම පිළිබඳ ව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ [154අ (3) වැනි ව්‍යවස්ථාවේ] දැනට පවතින ප්‍රතිපාදන, අදාළ පළාත්වල මහජනයාගේ ජනමත විචාරණයක් ද අවශ්‍ය ය යන අතිරේක අවශ්‍යතාව සමග රඳවා ගත යුතු බව.
- ඒකාබද්ධ කිරීමක් සඳහා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙහි විධිවිධාන සැලැස්වීම නොකළ යුතු බව.
- ව්‍යවස්ථාවෙන් උතුරු නැගෙනහිර පළාත් එක් ඒකකයක් ලෙස පිළිගත යුතු බව.

ප්‍රජා සභා

රාජ්‍ය පාලනයෙහි විවිධ මට්ටම්වලදී සහ විවිධ භූගෝලීය ප්‍රදේශ වලදී එම ප්‍රදේශවල සුළුතර ප්‍රජාවන් වන කණ්ඩායම්වල අයිතිවාසිකම් ආරක්ෂා වන බව සහතික කිරීම සඳහා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාමය විධිවිධාන සැලැස්විය යුතුය.

2.1 අන්තර්-පළාත් සහයෝගීතාව

එම පළාත්වල විධායක ප්‍රවීණත්වය තුළ වැටෙන කරුණු සම්බන්ධයෙන් අන්තර්-පළාත් සහයෝගීතා ශක්‍යතාව ගැන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ සඳහන් කළ යුතු යයි ද නිර්දේශ කෙරේ.

2.2 බෙදුම්වාදීව වෙන් වීමට විරුද්ධ රැකවරණය

බෙදුම්වාදීව වෙන් වීමට විරුද්ධව රැකවරණය සපයන වගන්ති ව්‍යවස්ථාවේ ඇතුළත් කළ යුතු යයි නිර්දේශ කෙරේ.

ශ්‍රී ලංකාවේ රාජ්‍යය “නො බෙදු හා නො බෙදිය හැකි” ලෙස විශේෂිතව ව්‍යවස්ථාවේ සඳහන් විය යුතු ය. එයට අමතරව මෙසේ ද නියම කළ හැක.

“ශ්‍රී ලංකාවේ භූමි ප්‍රදේශයෙන් කිසිම කොටසක් වෙනම රාජ්‍යයක් ලෙස ප්‍රකාශයට පත් කිරීමට හෝ එයට පක්ෂව කලා කිරීමට හෝ ශ්‍රී ලංකාවේ පළාතක් හෝ එයින් කොටසක් හෝ වෙන් කිරීමට හෝ කිසිම පළාත් සභාවක් හෝ වෙනත් අධිකාරියක් කටයුතු නො කළ යුතු ය.”

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මගින් මහජන ආරක්ෂාව සම්බන්ධයෙන් ප්‍රමාණවත් ආරක්ෂාවන් සැලැස්විය යුතුය. මෙම වාර්තාවේ 27 වන පිටුවෙහි යෝජිත ප්‍රතිපත්ති හා සූත්‍රණයන් ඇතුළත් කොට තිබේ.

3. පළාත් පාලන ආයතන

3.1 පළාත් සභා යටතේ ක්‍රියාත්මක වන රජයේ තුන්වැනි ස්තරය වන පළාත්

පාලන ආයතන

පළාත් සභා යටතේ ක්‍රියාත්මක වන පළාත් පාලන ආයතන රජයේ තුන්වැනි ස්තරයක් ලෙස පිළිගැනීමටත්, අරමුදල් හා සම්බන්ධ ප්‍රතිපාදන නිසා පළාත් සභා වලට පළාත් පාලන ආයතන සම්බන්ධයෙන් ඇති අධීක්ෂණ බලතල දුර්වල නො කරන බවටත් ප්‍රතිපාදන සකස් කිරීමට නිර්දේශ කෙරේ. එවැනි පළාත් පාලන ආයතනවලට නීති සම්පාදන බලයක් නැති අතර නීතියෙන් නියම කර ඇති පරිදි ඒවා කේන්ද්‍රයට හා පළාත්වලට අයිති විෂයයන් ක්‍රියාත්මක කරන ආයතන වනු ඇත.

3.2 පළාත් පාලන ආයතන සම්බන්ධ නීතිමය රාමුව

පළාත් පාලන ආයතනවල සංයුතිය, මැතිවරණ, ආකෘතිය, ව්‍යුහය හා බලතල පිළිබඳ ව ඒකාකාර බවක් පවත්වා ගැනීම සඳහා මධ්‍යම රජයට නීතිමය රාමුවක් සකස් කිරීමේ හැකියාවක් තිබිය යුතු බවට නිර්දේශ කෙරේ. කෙසේ වෙතත් ජාතික ප්‍රමිති/නීතිමය මුඛව අනුව පළාත් පාලන ආයතන වැඩිදියුණු කිරීම පළාත් සභාවල

බලතල යටතේ විය යුතුය. විවිධ වර්ගවල පළාත් පාලන ආයතන සම්බන්ධ නිර්ණායක හා ඔවුන්ගේ විවිධාකාර බලතල හා කාර්යයන් පිළිබඳ නීතියක් සම්මත කර ගත හැක.

ජනගහනය/ඉඩම් ප්‍රමාණය ආදිය මත පදනම් ව වර්ගීකරණය කරන ලද පළාත් පාලන ආයතන නීතිය මගින් නියම කළ යුතුය. විවිධ වර්ගවල පළාත් පාලන ආයතනවල බලතල හා කාර්යයන් (ක්‍රියාත්මක කිරීමේ බලතල ඇතුළුව) වෙනස් විය හැකිය. මෙම වර්ගීකරණය/බලතල ආදියේ විස්තර තීරණය කළ යුත්තේ පනවන නීතිමය රාමුව අනුවයි.

4. රජයේ ස්තර ගණනාවක් අතර බලතල බෙදීම නිශ්චිත අර්ථ සහිතව හා පැහැදිලිව දැක්විය යුතුය.

4.1 මෙහෙයුම් කමිටුව ඉදිරියේ කරුණු දැක්වූ මහ ඇමතිවරුන් ඇතුළු බොහෝ දෙනෙක් එකඟ වූ අදහසක් නම් බලතල නිශ්චිතාර්ථ සහිත ව පැහැදිලි ව වෙන් කළ යුතු බවත් වර්තමාන සමගාමී ලැයිස්තුව ඉවත් කළ යුතු බවත් ය. පාර්ලිමේන්තුව හා පළාත් සභා අතර සබඳතා පිළිබඳව සොයා බැලීම සඳහා මෙහෙයුම් කමිටුව විසින් පත්කරන ලද තත්කාර්ය අනු කමිටු වාර්තාව ද මෙය යෝජනා කර තිබේ.

4.2 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණ සඳහා වන මහජන අදහස් විමසීමේ කමිටුව විසින් ලැයිස්තු දෙකක් (එනම් ජාතික ලැයිස්තුවක් හා පළාත් ලැයිස්තුවක්) තිබෙන අතර, පළාත් පාලන ලැයිස්තුවක් ද හඳුන්වා දීම නිර්දේශ කර ඇත.

ජාතික ලැයිස්තුවක් (සංවෘත ලැයිස්තුවක්) සහ පළාත් ලැයිස්තුවක් තිබිය යුතුය යන්න මෙහෙයුම් කමිටුවෙහි මතය වේ. සමගාමී ලැයිස්තුවක රඳවා ගැනීමට අවශ්‍ය විෂය ක්ෂේත්‍ර නියම කෙරෙන සමගාමී ලැයිස්තුවක් රඳවා ගැනීම සලකා බැලීමටද තීරණය කරන ලදී.

ශ්‍රී ලංකාවේ ස්වෛරීභාවය, භෞමික අඛණ්ඩතාවය, ආරක්ෂාව/ජාතික ආරක්ෂාව සහ ආර්ථික ඒකීය බව සහතික කිරීම සඳහා අවශ්‍ය විෂයයන් ජාතික ලැයිස්තුවට ඇතුළත් වනු ඇත.

4.3 ජාතික ලැයිස්තුවෙන් තෝරාගත් විෂයයන් හා සම්බන්ධ කාර්යයන් පළාත් සභා විසින් ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා පාර්ලිමේන්තුව විසින් නීති මගින් අවශ්‍ය විධිවිධාන සලස්වා දිය යුතුය.

4.4 පාර්ලිමේන්තුවෙන් පළාත් සභා විෂය පථයට අයත් වන නියම කරන ලද කාර්යයන් පළාත් පාලන ආයතන විසින් ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා පාර්ලිමේන්තුව හෝ පළාත් සභාව විසින් නීති/ආඥාපනත් මගින් විධිවිධාන සැලැස්විය යුතුය.

5. ජාතික ප්‍රතිපත්තිය, ජාතික ප්‍රමිති හා නීතිමය රාමු

මෙහි දී අංශ දෙකක් සැලකිල්ලට ගත යුතු වේ:

1. 'ජාතික ප්‍රමිති' නියම කිරීම හා 'නීතිමය රාමුව' සෑදීම;
2. 'ජාතික ප්‍රතිපත්තිය' සකස් කිරීම.

5.1 ජාතික ප්‍රමිති/නීතිමය රාමු

නිශ්චිත ක්ෂේත්‍ර සම්බන්ධව මධ්‍යම රජයට ජාතික ප්‍රමිති නියම කිරීමේ (උදා, සෞඛ්‍යය, අධ්‍යාපනය, පරිසරය) හෝ නීතිමය රාමු සකස් කිරීමේ (උදා. පළාත් පාලන ආයතනවල සංයුතිය, බලතල, කාර්යයන්, ඡන්ද හා පළාත් සභා ඡන්ද) අවශ්‍යතාවක් තිබිය හැකියි.

එම නිසා ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මගින් ජාතික රජයට නීතිමය රාමු හෝ ජාතික ප්‍රමිති පැනවිය හැකි විෂයයන් හඳුනා ගෙන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ඇතුළත් කළ යුතු ය.

ජාතික ප්‍රමිති සම්බන්ධයෙන්, එවැනි අවම ප්‍රමිති පහත දැක්වෙන දෑ සහතික කිරීමට අවශ්‍ය අවස්ථාවන්හිදී නියම කළ හැකි වේ:

- අ) රට පුරා පුරවැසියන් විසින් සාධාරණ අවම ජීවන තත්වයක් භුක්ති විඳීම සඳහා;
- ආ) රට පුරා පුරවැසියන් විසින් රාජ්‍ය සේවා සැපයීම සම්බන්ධයෙන් සාධාරණ අවම ප්‍රමිතියක් භුක්ති විඳීම සඳහා; හෝ
- ඇ) රට පුරා පරිසරය සුරැකීම පිළිබඳව සාධාරණ අවම ප්‍රමිතියක් තිබීම සඳහා.

ඉහත නියම කර ඇති අවස්ථාවන්හිදී නීතියේ අධිකාරීත්වය යටතේ රෙගුලාසි මගින් මධ්‍යම රජයට ජාතික ප්‍රමිති නියම කළ හැකි වේ. එසේ වුවද, රෙගුලාසි පාර්ලිමේන්තුවේ මන්ත්‍රණ සභා දෙකෙන් ම අනුමත නො වූන හොත් වලංගු නොවේ. එවැනි හරයාත්මක රෙගුලාසිවල හා ක්‍රියා පටිපාටිමය වලංගුභාවය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණයේදී අභියෝගයට ලක් කළ හැක.

* අධිකරණ, මූලික අයිතිවාසිකම් සහ මධ්‍ය-පර්යන්ත සබඳතා පිළිබඳ අනු කමිටු වාර්තා මගින් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණයක් නිර්දේශ කර ඇත.

5.2 ජාතික ප්‍රතිපත්තිය

මෙහෙයුම් කමිටුවේ අදහස වූයේ ජාතික ප්‍රතිපත්තිය අමාත්‍ය මණ්ඩලයට අයත් කාරණයක් බවයි. පහත දැක්වෙන කරුණු ගැන ද අවධානය යොමු කරන ලදී:

1. ජාතික ප්‍රතිපත්තිය සම්බන්ධයෙන් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ වෙනම හරයාත්මක ව්‍යවස්ථාවක් තිබිය යුතුය. මෙය (ව්‍යවස්ථාදායක බලය සම්බන්ධව අදාල වන) සංවෘත ලැයිස්තුවට ඇතුළත් නො කළ යුතුය.
2. පළාත් සභා ලැයිස්තුවේ අඩංගු කාරණා සම්බන්ධයෙන් ජාතික ප්‍රතිපත්ති සකස් කිරීමේ දී මධ්‍යම රජය විසින් පළාත් සභා සමග සහභාගීත්ව ක්‍රියා මාර්ගයක් අනුගමනය කළ යුතුය.

3. පළාත් සභා ලැයිස්තුවේ ඇති කාරණාවක් පිළිබඳ ව ජාතික ප්‍රතිපත්ති සකස් කිරීම තුළින් අදාළ විෂයය සම්බන්ධයෙන් පවරන ලද විධායක හා පරිපාලන බලතල ක්‍රියාත්මක කිරීම සම්බන්ධව මධ්‍යම රජය මගින් ආපසු පවරා ගැනීමක් සිදු නොවිය යුතුය.
4. ඉහත සඳහන් පැවරූ බලතල සම්බන්ධයෙන් විධායක හා පරිපාලන බලතල (ක්‍රියාත්මක කිරීමේ බලතල) පළාත විසින් රඳවා ගනු ලැබේ.
5. මධ්‍යම රජය විසින් ජාතික ප්‍රතිපත්තිය තීරණය කළ හැකි අවස්ථාවන් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව තුළ දැක්විය යුතුය. පහත දැක්වෙන ආකාරයට ජර්මන් ව්‍යවස්ථාවේ 72 වැනි වගන්තිය අනුගත කිරීම යෝජනා කෙරේ -

පැවරූ විෂයයක් සම්බන්ධයෙන් ජාතික ප්‍රතිපත්තියක් අවශ්‍ය වුවහොත් එම ජාතික ප්‍රතිපත්තිය මධ්‍යම රජය සකස් කරනු ඇත්තේ:

- i. එවැනි කරුණක් සම්බන්ධයෙන් පළාතක නීති හෝ ප්‍රතිපත්ති මගින් ඵලදායී ලෙස ක්‍රියා කිරීමට ඒ ඒ පළාත්වලට නො හැකි නිසා; හෝ
 - ii. නෛතික හෝ ආර්ථික ඒකාකාරී බව පවත්වා ගෙන යෑම, විශේෂයෙන්ම පළාතකට අයිති භූමි ප්‍රදේශයෙන් ඔබ්බට ද සමතුල්‍ය වූ ජීවන තත්ත්වයන් පවත්වා ගැනීමේ අවශ්‍යතාවක් ඇති වීම හේතු කොටගෙනය.
6. ජාතික ප්‍රතිපත්ති මගින් පළාත් ලැයිස්තුවේ ඇති කාරණාවක් සම්බන්ධයෙන් පළාත් සභාව විසින් පනවන ලද ප්‍රඥප්ති උල්ලංඝනය නො විය යුතුය.

එසේවුවද, පැවරූ විෂයයන් ගැන නීති පැනවීම සම්බන්ධයෙන් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ප්‍රතිපාදනවලට අනුව (ජාතික ප්‍රතිපත්තියක් ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා) මධ්‍යම රජය නීති පැනවූ විට, අදාළ පළාත් සභා ප්‍රඥප්ති එකී ජාතික, නීති වලට යටත්ව කියවිය යුතුය.

6. පළාත් පාලනය -තෝරාගත් පළාත් කෘත්‍යයන් ක්‍රියාත්මක කිරීම

මධ්‍ය-පර්යන්ත සබඳතා අනු කමිටුව නිර්දේශ කර ඇත්තේ ඇතැම් නියෝජිත කාර්යයන් සිදු කිරීමට හෝ මධ්‍යම රජයේ හා පළාත් සභාවල නියමිත නීති සම්බන්ධයෙන් ක්‍රියාත්මක කිරීමේ ආයතනයක් ලෙස කටයුතු කිරීමට හෝ පළාත් පාලන ආයතන ව්‍යවස්ථානුකූල ව බලගැන්විය යුතු බවයි. උදා: පරිසර නීති, වෙරළ සංරක්ෂණය, සමෘද්ධි වැඩසටහන්, පෙර පාසල් ආදිය.

මෙහෙයුම් කමිටුවේ මතය වූයේ මධ්‍යම රජය විසින් පරිපාලන බලතල පවරන ආකාරයට ම පළාත් විසින්ද අවශ්‍ය යැයි සැලකෙන අවස්ථාවල දී පරිපාලන බලතල පළාත් පාලන ආයතනවලට පැවරීම සඳහා පළාත්වලට බලය තිබිය යුතු බවයි.

7. ආණ්ඩුකාරවරයා

මෙහෙයුම් කමිටුව ඉදිරියේ අදහස් ඉදිරිපත් කළ මහඥමතිවරුන් කීපදෙනෙකුගේ ම මතය වූයේ විධායක බලය අමාත්‍ය මණ්ඩලය සතු විය යුතු බවත්, ආණ්ඩුකාරවරයා වාරිත්‍රානුකූල කාර්ය භාරයක් පමණක් ඉටු කළ යුතු බවත් ය. එක් මහඥමතිවරයෙක් කියා සිටියේ ආණ්ඩුකාර පදවිය සම්පූර්ණයෙන්ම අහෝසි කළ යුතු බවයි.

ආණ්ඩුකාරවරයාට ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මගින් නිශ්චිතව බලතල ලබාදී ඇති අවස්ථාවලදී හැර ඔහු/ඇය විසින් අමාත්‍ය මණ්ඩලයේ උපදෙස් අනුව ක්‍රියා කළයුතු බව මෙහෙයුම් කමිටුවේ අදහස විය.

ආණ්ඩුකාරවරයා, ජනාධිපතිවරයා විසින් පත්කරනු ලැබිය යුතු බව මෙහෙයුම් කමිටුවේ අදහස විය.

7.1 ආණ්ඩුකාරවරයා නිර්දේශපාලනික වීම

ආණ්ඩුකාරවරයා ආණ්ඩුකාර ධුරයේ කටයුතු කරමින් සිටින අතරතුර පක්ෂ දේශපාලනයෙහි නිරත වීම තහනම් කිරීම සඳහා අවශ්‍ය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාමය විධිවිධාන සැලැස්විය යුතු බව මෙහෙයුම් කමිටුවේ අදහස විය.

8. පළාත් ප්‍රඥප්තිවල ව්‍යවස්ථානුකූලභාවය නිර්ණය කළ යුත්තේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණය මගින් පමණි.

මෙහෙයුම් කමිටුවේ මතය වන්නේ:

ආණ්ඩුකාරවරයාට ප්‍රඥප්තියට අනුමැතිය දීමට හෝ නැවත සලකා බැලීම සඳහා ආපසු යැවීමට නියමිත කාලයක් (උදා. සති දෙකක්) ලබා දිය යුතුය. නියමිත කාලය තුළ ඉහත කී පරිදි කිසිදු ක්‍රියාමාර්ගයක් නොගතහොත් ප්‍රඥප්තියට ආණ්ඩුකාරවරයාගේ අනුමැතිය ලැබී ඇතැයි සලකනු ලැබේ.

එවැනි නිර්දේශ අන්තර්ගත කර හෝ කිරීමකින් තොරව පළාත් සභාව විසින් අදාළ ප්‍රඥප්තිය සම්මත කළහොත්, ආණ්ඩුකාරවරයා විසින් ලබා දී ඇති නියමිත කාලය තුළ (උදා. සති දෙකක්) ප්‍රඥප්තියට අනුමැතිය දීමට හෝ, එහි ව්‍යවස්ථාදායක වලංගුභාවය ගැන සලකා බැලීම සඳහා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණයට යොමු කිරීමට හෝ කටයුතු කළ යුතුය. ඉහත කී පරිදි කිසිදු ක්‍රියාමාර්ගයක් නොගතහොත්, ප්‍රඥප්තියට ආණ්ඩුකාරවරයාගේ අනුමැතිය ලැබී ඇතැයි සැලකෙනු ලැබේ.

පළාත් ප්‍රඥප්ති අධිකරණයෙහි විවරනයට යටත් වියයුතු බවට මෙහෙයුම් කමිටුවේ අදහස විය.

මහජන ප්‍රවේශය සැලසීම සඳහා සියලුම පනත් හා ප්‍රඥප්තිවලට මධ්‍යම දත්ත සමුදාය පද්ධතියක් පවත්වාගෙන යෑම සහතික කිරීමට පනවන ලද සියලු පළාත් ප්‍රඥප්තිවල පිටපත් ආණ්ඩුකාරවරයා විසින් පාර්ලිමේන්තුවට ඉදිරිපත් කළ යුතු බවද නිර්දේශ කෙරේ.

9. ස්වාධීන පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභා පිහිටුවීම. එවැනි කොමිෂන් සභාවලට කරන පත්වීම් ව්‍යවස්ථාදායක මණ්ඩලයේ අනුමැතියට යටත්ව සිදු විය යුතුය.

9.1 පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිසම

(අ) පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභා වල සාමාජිකයන් උසස් අවංකභාවයකින් යුත් පළාත් රාජ්‍ය සේවයේ විනය හා මානව සම්පත් කටයුතු සම්බන්ධයෙන් ක්‍රියා කිරීම සඳහා ප්‍රමාණවත් දැනුමක් හා අත්දැකීම් සහිත පුද්ගලයන් විය යුතුය.

(ආ) පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිසමේ සාමාජිකයන් පත් කිරීම සඳහා පළාත් සභාවේ ප්‍රධාන අමාත්‍යවරයා සහ විරුද්ධ පක්ෂ නායකයා විසින් එක්ව නම් යෝජනා කළ යුතුය. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාව විසින් එම නාම යෝජනා අනුමත කළ යුතු වේ. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාව විසින් එකී නාම යෝජනා අනුමත කළයුතු වන අතර, ඉන්පසුව ආණ්ඩුකාරවරයා විසින් එම පත්වීම් කළ යුතුය.

(ඇ) ප්‍රධාන අමාත්‍යවරයාට හා පළාත් සභාවේ විරුද්ධ පක්ෂ නායකයාට එකඟ විය නොහැකි අවස්ථාවන්හිදී ඔවුන් දෙදෙනා විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද නාම යෝජනා අතුරින් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාවේ නිර්දේශ මත පත්වීම් සිදු කරනු ඇත.

(ඈ) ප්‍රධාන අමාත්‍යවරයා සහ පළාත් සභාවේ විරුද්ධ පක්ෂ නායකවරයා විසින් ඉදිරිපත් කර ඇති නාම යෝජනා අතුරින් පත් කිරීමට සුදුසු පුද්ගලයන් ප්‍රමාණවත් තරම් නැති බවට ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාව තීරණය කළ අවස්ථාවන්හිදී සලකා බැලීම සඳහා නැවත වතාවක් නාම යෝජනා ඉදිරිපත් කිරීමට ඉල්ලීමක් කළ හැකිවේ.

(ඉ) ඉන් පසුව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාව විසින්, ප්‍රධාන අමාත්‍යවරයා හා පළාත් සභාවේ විරුද්ධ පක්ෂ නායකවරයා විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද නාම යෝජනා අතුරෙන් නම් නිර්දේශ කළ යුතු අතර, එසේ ඉදිරිපත් කරන ලද පුද්ගලයන් පත් කිරීමට නුසුදුසු යයි අදහස් කරන්නේ නම් විකල්ප පුද්ගලයන් නිර්දේශ කිරීම කළ යුතු වන්නේය. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාව විසින් නිර්දේශ කිරීමෙන් පසු ආණ්ඩුකාරවරයා විසින් එම පත් කිරීම් සිදුකරනු ඇත.

(ඊ) පළාත් රාජ්‍ය සේවයේ පත් කිරීම්, උසස් කිරීම්, මාරු කිරීම්, විනය පාලනය හා සේවයෙන් පහ කිරීම පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිසමට අයත් කාර්යයන් වේ.

(උ) ප්‍රධාන ලේකම්, අමාත්‍යාංශ ලේකම්වරුන්, හා දෙපාර්තමේන්තු ප්‍රධානීන් හැර සියලු පළාත් රාජ්‍ය සේවකයන් සම්බන්ධ පත් කිරීම්, මාරු කිරීම්, උසස් කිරීම් හා විනය පාලනය ඇතුළු රාජ්‍ය සේවක ප්‍රතිපත්ති ක්‍රියාත්මක කිරීම පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිසමේ වගකීම වේ.

(ඌ) ප්‍රධාන අමාත්‍යවරයාගේ එකඟත්වය ඇති ව ජනාධිපති විසින් ප්‍රධාන ලේකම් පත් කළ යුතුය.

(එ) රාජ්‍ය සේවා කොමිෂම විසින් නියම කර ඇති නිර්ණායක වලට යටත්ව සහ අදාළ පළාත් සභාවේ උසස් නිලතල පිළිබඳ කාරක සභාවෙහි අනුමැතියට යටත්ව, ඇමති

මණ්ඩලයේ නිර්දේශ අනුව ආණ්ඩුකාරවරයා විසින් අමාත්‍යාංශ ලේකම්වරු පත් කළ යුතුය.

(ඒ) අමාත්‍ය මණ්ඩලයේ නිර්දේශ මත ආණ්ඩුකාරවරයා විසින් දෙපාර්තමේන්තු ප්‍රධානීන් පත් කරනු ඇත. මෙම නිර්දේශ ඉදිරිපත් කිරීමේ දී අමාත්‍ය මණ්ඩලය පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිසමෙහි අදහස් විමසිය යුතු ය.

10. පළාත් අතර හා කේන්ද්‍රය හා පළාත් අතර සහයෝගය වැඩිදියුණු කිරීම සඳහා ප්‍රධාන අමාත්‍යවරුන්ගේ සම්මේලනයක් පිහිටුවීම

පොදු වැදගත්කමකින් යුතු වන කරුණු සාකච්ඡා කිරීමටත් අන්තර්-පළාත් සහයෝගීතාව ප්‍රවර්ධනය කිරීමටත් අග්‍රාමාත්‍යවරයා සහ සියලුම පළාත්වල ප්‍රධාන අමාත්‍යවරුන්ගෙන් සමන්විත වන ප්‍රධාන අමාත්‍යවරුන්ගේ සම්මේලනයක් විධිමත් කාල සටහනකට අනුව රැස් විය යුතු බවට නිර්දේශ කෙරේ.

අග්‍රාමාත්‍යවරයා විසින් ප්‍රධාන අමාත්‍යවරුන්ගේ සම්මේලනයේ මූලසූත හොබවනු ඇත.

III. රාජ්‍ය ඉඩම්

ජාතික ලැයිස්තුව - රාජ්‍ය ඉඩම්

1. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ දක්වා ඇති පරිදි රාජ්‍ය ඉඩම්.
2. ජාතික ලැයිස්තුවේ ඇති ඕනෑම කරුණක් සඳහා පුද්ගලික දේපළ ලබා ගැනීම.
3. සාධාරණ වන්දි ගෙවීමකට යටත් ව ජාතික ලැයිස්තුවේ ඇති ඕනෑම කරුණක් සඳහා පුද්ගලික දේපළ අත්පත් කර ගැනීම.

පළාත් ලැයිස්තුව-රාජ්‍ය ඉඩම්

1. රාජ්‍ය ඉඩම් හා එහි භාවිතය, අත්සතු කිරීම හෝ බෙදා දීම, ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ දක්වා ඇති ආකාරයට ජාතික ඉඩම් හා ජල භාවිත ප්‍රතිපත්තිය අනුව විය යුතුයි.
2. පළාත් ලැයිස්තුවේ ඇති ඕනෑම කරුණක් සඳහා පුද්ගලික දේපළ ලබා ගැනීම.
3. සාධාරණ වන්දි ගෙවීමකට යටත් ව පළාත් ලැයිස්තුවේ ඇති ඕනෑම කරුණක් සඳහා පුද්ගලික දේපළ අත්පත් කර ගැනීම.

ඇමුණුම : රාජ්‍ය ඉඩම්

1. සියලු රාජ්‍ය ඉඩම් ජනරජය සතු වන්නේය.
“රාජ්‍ය ඉඩම්” යනු ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ක්‍රියාත්මක වීම ආරම්භ වීමට කලින් ශ්‍රී ලංකා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සමාජවාදී ජනරජයට සතුව තිබූ ශ්‍රී ලංකාවේ ඇති සියලු ම ඉඩම් වේ.
2. අක්වෙරළ, සියලු ඉඩම්, පතල්, ඛනිජ ද්‍රව්‍ය හා දේශීය ජල තීරය තුළ සමුද්‍රයේ ඇති අනිකුත් වටිනා ද්‍රව්‍ය, මහාද්වීපික තටකය හා සම්බන්ධ අයිතිවාසිකම් සහ ශ්‍රී ලංකාවේ අනන්‍ය ආර්ථික කලාපය පිළිබඳ අයිතිවාසිකම් ජනරජයට හිමි වන අතර ඒවා මධ්‍යම රජයට පැවරේ.
3. දේශීය ජල තීරයේ, මහද්වීපික තටකයේ අනන්‍ය ආර්ථික කලාපයේ හා ශ්‍රී ලංකාවේ අනිකුත් සමුද්‍රීය කලාපවල සීමාවන් වරින් වර නීතියෙන් නියම කරන පරිදි විය යුතුය.
4. තෙල් ආකර බිම්, පෙට්‍රෝලියම් හා පෙට්‍රෝලියම් නිෂ්පාදන ඇතුළු ඛනිජ හා පතල් සංවර්ධනය සහ උපයෝජනය නියාමනය කිරීම හා ඒවායේ හිමිකාර භාග එකතු කිරීම මධ්‍යම රජයේ විෂයයක් හා කාර්යයක් වනු ඇත.

5. ශ්‍රී ලංකාවේ දේශීය ජල තීරය තුළ ඉඩම් ගොඩ කිරීම මධ්‍යම රජයට වෙන් කළ කාර්යයක් වේ. නීතියෙන් වෙනත් ආකාරයකට ඉඩ දී තිබේ නම් හැර එසේ ගොඩ කර ගත් ඉඩම් ජනරජය සතු වන අතර, මධ්‍යම රජය විසින් භාවිතයට ගත යුතුය.
 6. කේන්ද්‍රයේ හෝ පළාත්වල පාලනය යටතේ ඇති සියලු ම රජයේ ඉඩම් භාවිතයට ගත යුත්තේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට යටත් ව හා ජාතික ඉඩම් කොමිසම මගින් නියම කර ඇති ජාතික ඉඩම් හා ජල භාවිතය පිළිබඳ ප්‍රතිපත්තියට අනුවයි.
 7. රාජ්‍ය ඉඩම් පැවරීම කළ යුත්තේ ජනරජය වෙනුවෙන් හා එහි නාමයෙන් වන අතර, එය ජාතික ඉඩම් කොමිසම විසින් නිර්ණය කර ඇති ජාතික ඉඩම් හා ජල භාවිත ප්‍රතිපත්තියට අනුකූල විය යුතුය.
 8. ජාතික ඉඩම් හා ජල භාවිත ප්‍රතිපත්තියට යටත් ව, නියමිත නෛතික ක්‍රියාවලියට අනුකූලව, ජාතික ලැයිස්තුවේ සඳහන් කර ඇති විෂයයන් හා කාර්යයන් සම්බන්ධයෙන් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ආරම්භ වන අවස්ථාවේ මධ්‍යම රජයට එහි ආයතන හෝ ඕනෑම රාජ්‍ය සංස්ථාවකට රාජ්‍ය පාලනය යටතේ ඇති හෝ නතු කර ගත් හෝ ඉඩම්, කේන්ද්‍රය විසින් භාවිතයට ගත හැකි වේ.
 9. පළාත් ලැයිස්තුවේ ඇති ඕනෑම විෂයයක් හෝ කාර්යයක් සඳහා භාවිතයට ගැනීම සඳහා ඉහත සඳහන් ඕනෑම රජයේ ඉඩමක් නිදහස් කර ගැනීමට පළාත් පරිපාලනයට මධ්‍යම රජය සමඟ සාකච්ඡා කොට ඉල්ලා සිටීමට හැකි වේ.
- එවැනි ඉඩමක් නිදහස් කිරීම මධ්‍යම රජය ප්‍රතික්ෂේප කරන අවස්ථාවලදී 14,15 සහ 16 යන ඡේදවල දක්වා ඇති ප්‍රතිපාදන අදාල වේ.
10. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ආරම්භ කිරීමට පෙර පවරා ගත් හා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ආරම්භ වන විට ජනරජයට හිමිකම ඇති, අගනුවර භූමි භාගය තුළ පිහිටා ඇති රජයේ ඉඩම් භාවිත කිරීමට කේන්ද්‍රයට හිමිකම් තිබේ.
 11. පළාත තුළ ඇති අන් සියලු ම රාජ්‍ය ඉඩම් භාවිතයට ගැනීමට සෑම පළාතකට ම හිමිකම් ඇති අතර එවැනි රාජ්‍ය ඉඩම් පහත දැක්වෙන කරුණුවලට යටත් විය යුතුය:
 - (අ) ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ක්‍රියාත්මක වීම ආරම්භ වීමට අත්‍යාවශ්‍යයෙන් එම ඉඩමේ නීත්‍යානුකූල පදිංචිය හෝ අයිතිය සතු වූ ඕනෑම පුද්ගලයෙකු විසින් භුක්ති විඳින ලද අයිතිවාසිකම්; හා
 - (ආ) මෙම පරිච්ඡේදයේ දක්වා ඇති ප්‍රතිපාදනවලට යටත්ව, පළාත් ලැයිස්තුවේ දක්වා ඇති කරුණු සඳහා පළාත් පරිපාලනයට එම ඉඩම් භාවිත කළ හැකි අතර අදාළ ලිඛිත නීතියට අනුකූලව හා ජාතික ඉඩම් භාවිත ප්‍රතිපත්තියට යටත් ව ඉඩම් භුක්තිය, ඉඩම් විකිණීම හා අන්සතු කිරීම, ඉඩම් පරිහරණය, ඉඩම්වල පදිංචි කරවීම හා ඉඩම් වැඩිදියුණු කිරීම ඇතුළුව ඉඩම් කෙරෙහි හෝ ඉඩම් විෂයෙහි ඇති අයිතිවාසිකම් සඳහා හිමිකමක් ඇත.

12. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව බලාත්මක වීමට පෙර ආරම්භ කරන ලද හා ආරම්භ කර නිමා නොකරන ලද වැඩ පිළිවෙලවල්වලට අදාළ වන්නේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ආරම්භ වීමට පෙර එවැනි වැඩ පිළිවෙලවල්වලට යොදා ගත් නිර්ණායකම වේ.

13. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ආරම්භ වීමෙන් පසු ඉඩම්වල පදිංචි කරවීමේ වැඩපිළිවෙලවල් තුළින් ප්‍රමුඛතාව දිය යුත්තේ ඉඩම් නැති පුද්ගලයන්ට ය. එවැනි පුද්ගලයන් අතර පහත දැක්වෙන ආකාරයට ප්‍රමුඛතාව හිමි විය යුතුය:

- (අ) පළමුව, අදාළ දිස්ත්‍රික්කය තුළ නීතියෙන් පිළිගත් ඕනෑම උප කොට්ඨාසයක පුද්ගලයන්ට
- (ආ) දෙවනුව, අදාළ දිස්ත්‍රික්කයේ පුද්ගලයන්ට
- (ඇ) තුන්වැනිව, අදාළ පළාතේ පුද්ගලයන්ට
- (ඈ) හතරවැනිව, අනිත් පුද්ගලයන්ට ද යනුවෙනි.

14. ජාතික ලැයිස්තුවේ ඇති විෂය කරුණක් සඳහා පළාතක ඇති රාජ්‍ය ඉඩමක් අවශ්‍ය යයි කේන්ද්‍රයට ඒත්තු ගිය විට, අදාළ පළාත් පරිපාලනය සමග සාකච්ඡා කිරීමෙන් පසු මධ්‍යම රජයට හෝ මධ්‍යම රජය නියම කරන රාජ්‍ය අධිකාරියකට හෝ එම කාර්යය සඳහා සාධාරණව අවශ්‍ය වන ප්‍රමාණයට ඉඩම් ලබා දෙන ලෙස මධ්‍යම රජය විසින් ඉල්ලා සිටින අවස්ථාවක පළාත් පරිපාලනය එවැනි අවශ්‍යතාවකට අනුකූලව ක්‍රියා කළ යුතුය.

ආරවුල් නිරාකරණය-ඉඩම්

15. පළාත් සභාවක් විසින් මධ්‍යම රජයේ අවශ්‍යතාවකට අනුකූලව කටයුතු නො කරන විටකදී, ජනාධිපතිතුමා විසින් එය බෙරුම් කිරීම සඳහා විනිශ්චය මණ්ඩලයකට යොමු කරනු ඇත. එම විනිශ්චය මණ්ඩලය අග්‍රාමාත්‍යතුමා විසින් පත් කරනු ලබන සාමාජිකයෙකුද ප්‍රධාන අමාත්‍යවරයා විසින් පත් කරනු ලබන සාමාජිකයෙකුගෙන්ද, එසේ පත්වූ සාමාජිකයන් විසින් තෝරා ගන්නා සභාපතිවරයෙකුගෙන් සමන්විත වනු ඇත්තේය. සභාපති පත් කිරීම පිළිබඳ එකඟත්වයක් නැති විටකදී, ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාව විසින් සභාපති නම් කරනු ඇත.

16. එවැනි විනිශ්චය මණ්ඩලයක තීරණයක් කේන්ද්‍රයත් පළාත් සභාවත් අනුගමනය කිරීමට බැඳී සිටී. එකී තීරණයට එරෙහිව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණයට අභියාචනයක් ඉදිරිපත් කිරීමට රජයට හා පළාත් සභාවට ඇති අයිතියට යටත්ව, එවැනි තීරණයක් විමර්ශනය කිරීමට හෝ මත පළ කිරීමට හෝ මොන ම ආකාරයකින් ප්‍රශ්න කිරීමට කිසිදු අධිකරණයකට හෝ විනිශ්චය මණ්ඩලයකට බලයක් හෝ අධිකාරියක් නොමැත්තේය.

ජාතික ආරක්ෂාව හෝ ආරක්ෂක කටයුතු සඳහා අවශ්‍ය ඉඩම්

17. මධ්‍යම රජය විසින් අදාළ පළාත් පරිපාලනය සමග සාකච්ඡා කිරීමෙන් අනතුරුව, ජාතික ආරක්ෂාව හෝ ආරක්ෂක කටයුතු සඳහා පළාතක ඇති රජයේ ඉඩමක් අවශ්‍ය බවට අග්‍රාමාත්‍යතුමාගේ උපදෙස් මත ජනාධිපතිතුමා සෑහීමට පත් වූ විටකදී, අග්‍රාමාත්‍යතුමාගේ උපදෙස් මත ජනාධිපතිතුමා විසින් එවැනි කාර්යයක් සඳහා සාධාරණ අවශ්‍යතාව මත අදාළ ඉඩම මධ්‍යම රජයට හෝ ජනාධිපතිතුමා විසින් නම් කරන රාජ්‍ය

අධිකාරියකට හෝ ලබා දෙන මෙන් එයට හේතු දක්වමින් පළාත් පරිපාලනයට නියෝග කිරීමට හැකිවේ.

18. ඉන් පසුව ජනාධිපතිතුමා විසින්, අග්‍රාමාත්‍යතුමාගේ උපදෙස් මත, නියමිත ඉඩම් ප්‍රමාණය බාර ගත යුතු බවට මධ්‍යම රජයේ නියමිත ආයතනයකට ලිඛිත ව බලය පැවරිය යුතු අතර එකී ඉඩම් සම්බන්ධයෙන් ඉන් පසු අවශ්‍ය ආකාරයට ක්‍රියා කෙරෙනු ඇත.
19. ඉහත 17 හා 18 ඡේදයන්හි දක්වා ඇති අවස්ථාවන් සම්බන්ධයෙන් 14,15 හා 16 ඡේදවල සඳහන් ප්‍රතිපාදන අදාළ නොවේ.
20. ජනාධිපතිතුමාගේ ඉහත කී තීරණයෙන් හෝ අදාළ ඉඩම පවරා ගැනීම තුළින් අගතියට පත් පළාත් සභාවක්, අධිකාරයක් හෝ පුද්ගලයෙකුට, එම තීරණය හෝ පවරා ගැනීමට එරෙහිව අතුරු හෝ අවසන් සහනයක් පතමින් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණයට අභියාචනයක් කළ හැකි වේ. මෙහි සඳහන් ප්‍රතිපාදනවලට යටත් ව එම තීරණය හෝ පවරා ගැනීම ගැන විමර්ශනය කිරීමට හෝ මත පළ කිරීමට හෝ මොන ම ආකාරයකින් ප්‍රශ්න කිරීමට හෝ වෙන කිසිම අධිකරණයකට හෝ විනිශ්චය සභාවකට නීතිමය අධිකාරයක් හෝ අධිකරණ බලයක් නොමැත්තේය.

ජාතික ඉඩම් කොමිසම

21. අනිකුත් ස්වාධීන කොමිෂන් සභා ස්ථාපිත කර ඇති ආකාරයටම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මගින් ජාතික ඉඩම් කොමිසමක් ස්ථාපිත කළ යුතුය. මෙම කොමිසමේ ව්‍යුහය තුළින් එක් අතකින් මධ්‍යම රජයටත් අනිත් අනිත් පළාත්වලටත් සමාන නියෝජනයක් ලබා දෙමින් සියලු ප්‍රධාන ප්‍රජාවන්ගේ නියෝජනය ද සහතික කළ යුතුය.
22. ජාතික ඉඩම් කොමිසම විසින්, ජාතික ඉඩම් භාවිත ප්‍රතිපත්තිය සකස් කිරීමේ දී පළාතේ නීති සම්පාදක ආයතන හා ජනතාව සමග පුළුල් සාකච්ඡාමය ක්‍රියාමාර්ගයක් අනුගමනය කළ යුතුය.

ජාතික ඉඩම් කොමිසමේ බලතල හා කාර්යයන්

23. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව හා පාර්ලිමේන්තුවෙන් පනවන ලද නීතිවලට යටත් ව ජාතික ඉඩම් කොමිසම වගකීම විය යුත්තේ:
 - (අ) උචිත ප්‍රමාණයේ වන වැස්ම, ස්වාභාවික සම්පත් උපයෝජනය, ජල පෝෂක ප්‍රදේශ ආරක්ෂා කිරීම, පරිසරයේ ගුණාත්මකභාවය රැක ගැනීම හා වෙනත් අදාළ කරුණු ආදිය පිළිබඳව ජාත්‍යන්තර ප්‍රමිති සැලකිල්ලට ගනිමින් ජාතික ඉඩම් සහ ජල පරිහරණය පිළිබඳ ප්‍රතිපත්තියක් (අන්තර් පළාත් වාරිමාර්ග, ජල සැපයුම්, ජලවිදුලි ව්‍යාපෘතිවලට අදාළ ප්‍රතිපත්ති ඇතුළත්ව) සකස් කිරීම.

එවැනි ප්‍රතිපත්තියක් සකස් කිරීමේ දී, ජාතික ඉඩම් හා ජල කොමිසම මගින් මධ්‍යම රජය හා පළාත් පරිපාලනයන්හි ප්‍රතිපත්ති ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා ඇගයීමේ සීමාවක් පැන විය යුතුය.

(ආ) ඉහත කී ප්‍රතිපත්තිය ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා ජාතික ඉඩම් සහ ජල පරිහරණ මාර්ගෝපදේශ සකස් කිරීම.

එවැනි මාර්ගෝපදේශ ක්‍රියාත්මක කළ හැකි වන්නේ පාර්ලිමේන්තුවෙන් හා දෙවන මන්ත්‍රණ සභාවේ සරල බහුතරයකින් අනුමත වීමෙන් පසු පමණි.

(ඇ) අනුමත ජාතික ඉඩම් සහ ජල පරිහරණ මාර්ගෝපදේශ යටතේ ප්‍රකාශ නිකුත් කිරීම.

- විශේෂිත ප්‍රදේශ, වෙන් කළ වනාන්තර, රක්ෂිත වනාන්තර, ජාතික උද්‍යාන, දැඩි ස්වාභාවික රක්ෂිත, ස්වාභාවික රක්ෂිත, අභය භූමි හා ජාතික උරුම වනාන්තර ප්‍රදේශ ආදිය වශයෙන් හැඳින්වීමට යෝජිත ප්‍රදේශ පිළිබඳව ප්‍රකාශවලට දැනට ඉහත කී පරිදි පිළිගෙන ඇති ප්‍රදේශ සමාලෝචනයට භාජනය කිරීම ද ඇතුළත් වේ.

- දිය බස්නාවල ආරක්ෂාව, සෑම පළාතක ම තිබිය යුතු උචිත වන ආවරණය, ජීවීන් හා වෘක්ෂලතා සංරක්ෂණය හා පරිසරය ආරක්ෂා කිරීම ආදිය සම්බන්ධයෙන් මධ්‍යම රජයට හා පළාත් පරිපාලනයට ප්‍රකාශ නිකුත් කිරීම.

එවැනි ප්‍රකාශ ක්‍රියාත්මක කළ හැකි වන්නේ පාර්ලිමේන්තුවෙන් හා දෙවන මන්ත්‍රණ සභාවේ සරල බහුතරයකින් අනුමත වීමෙන් පසු පමණි.

(ඈ) ඉහත දැක්වූ ආකාරයට මාර්ගෝපදේශ හෝ ප්‍රකාශ සකසන ලද සහ ඉඩම් සහ ජල පරිහරණය පිළිබඳව අධීක්ෂණය හා සමාලෝචනය.

24. මෙම ප්‍රතිපත්ති හා මාර්ගෝපදේශ සකස් කිරීමේ දී මධ්‍යම රජය, පළාත් සභා හෝ වෙනත් අධිකාරියක් හෝ නිලධාරියෙක් හෝ ඕනෑම පුද්ගලයෙක් විසින් ඉදිරිපත් කරන නියෝජනයන් ජාතික ඉඩම් කොමිසම විසින් සැලකිල්ලට ගත යුතුය.

25. මධ්‍යම රජයට හා පළාත් පරිපාලනයට කරුණු දැක්වීමට අවස්ථාවක් ලබා දීමෙන් පසුවත් කොමිසමෙන් නිකුත් කළ ප්‍රකාශ හා උපදෙස්වලට අනුකූලව කටයුතු කිරීම හිතා මතාම පැහැර හරිමින් මධ්‍යම ආණ්ඩුව හෝ පළාත් පරිපාලනය කටයුතු කරන බවට කොමිසම තීරණය කළ හොත් කොමිසමට මෙම කරුණ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණයට යොමු කළ හැකි වේ.

26. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණයට අවශ්‍යයැයි පෙනී ගිය හොත් මධ්‍යම රජයට හෝ පළාත් පරිපාලනයට (හෝ ඒවායේ නිලධාරීන් හෝ අධිකාරීන්ට) අදාල උපදෙස් හෝ නිවේදනවලට අනුකූලව කටයුතු කරන ලෙසට ස්ථිර හෝ අතුරු නියෝග නිකුත් කළ හැකි වේ.

27. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණය විසින් දෙන ලද ස්ථිර හෝ අතුරු නියෝගයකට පටහැනිව පළාත් පරිපාලනය කටයුතු කරන අවස්ථාවකදී අනුකූලතාව සහතික කිරීමට අවශ්‍ය නියමිත ඉඩම්, නියමිත කාල පරිච්ඡේදයක් සඳහා පාලනය භාර ගන්නා ලෙස මධ්‍යම රජය වෙත නියෝගයක් නිකුත් කිරීමට හෝ වෙනත් උචිත නියෝගයක් නිකුත් කිරීමට හෝ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණයට හැකි වේ.

28. කොමිසමේ මාර්ගෝපදේශ හා ප්‍රකාශ අවසානාත්මක හා තීරණාත්මක වන අතර ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණයේ හැර කිසිම අධිකරණයක හෝ විනිශ්චය සභාවක ප්‍රශ්න කළ නො හැක. කිසිම පදනමක් මත එවැනි මාර්ගෝපදේශ හෝ ප්‍රකාශවල වලංගු භාවය ගැන විමර්ශනය කිරීමට හෝ මත පළ කිරීමට හෝ මොනම ආකාරයකින් ප්‍රශ්න කිරීමට හෝ වෙන කිසිම අධිකරණයකට හෝ විනිශ්චය මණ්ඩලයකට අධිකරණ බලයක් හෝ නීතිමය අධිකාරයක් හෝ නොමැත්තේය.

අන්තර්-පළාත් වාරිමාර්ග ව්‍යාපෘති

29. අන්තර්-පළාත් වාරිමාර්ග ව්‍යාපෘති යනු පළාත් දෙකක් හෝ වැඩි ගණනක් ඇතුළුවන ආකාරයට බල ප්‍රදේශ නිර්ණය කර ඇති යෝජනා ක්‍රම වේ.

30. අන්තර්-පළාත් වාරිමාර්ග ව්‍යාපෘති හා ඒවා ක්‍රියාත්මක කිරීමේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස අවතැන් වන පුද්ගලයන් නැවත පදිංචි කිරීම මධ්‍යම රජයට අයත් විෂයයක් හා කාර්යයක් වන අතර, එවැනි නැවත පදිංචි කිරීම් සිදු කල යුත්තේ එවැනි ව්‍යාපෘතිවලින් සෙත සැලසෙන පළාත්වල ප්‍රධාන අමාත්‍යවරුන් සමඟ සාකච්ඡා කිරීමෙනි.

IV. පළාත් ලැයිස්තුවේ විෂයයන් පිළිබඳ මධ්‍යම නීති සම්පාදනය

1. දැනට බල පැවැත්වෙන සියලුම මධ්‍යම නීති (පළාත් ලැයිස්තු විෂයයන් පිළිබඳ) පළාත විසින් සම්මත කරන නීතියකින් සංශෝධනය හෝ අහෝසි කරන තුරු ඒ ආකාරයට ම බලපැවැත්වෙනු ඇත. මේ අනුව එවැනි නීති යටතේ අමාත්‍යවරුන් හා නිලධාරීන්ට පැවරෙන බලතල අදාළ පළාත් ඇමතිවරයාට හා නිලධාරියාට පැවරේ.
2. පළාත් ලැයිස්තුවේ සඳහන් ඕනෑම විෂයයක් පිළිබඳව කේන්ද්‍රයට නීති පැනවිය හැකි නමුත් ඒ නීති සඳහා සියලු ම පළාත් සභාවල එකඟතාව තිබිය යුතුය.

කෙසේවුවද, කේන්ද්‍රය මගින් පළාත් සභා ලැයිස්තුවේ ඇතුළත් කිසිදු කාරණාවක් සම්බන්ධයෙන් යම් පළාත් සභාවක් මගින් නීති පැනවීමකට එකඟ නොවන අවස්ථාවකදී, විමධ්‍යගත කරන ලද බලතල ඒක පාර්ශ්විකව පළාත් වෙතින් නැවත පවරා ගැනීම වැළැක්වීම සඳහා වන ව්‍යවස්ථාමය සුරැකියාවන්ගෙන් තොරව එකී නීති පැනවීම සිදු නොකළ යුතුය.

වෙනත් කරුණු

ව්‍යවස්ථාව සම්මත කිරීමෙන් අනතුරුව, පළාත් සභා පනත හා පළාත් සභා මැතිවරණ පනත සුදුසු ආකාරයට සංශෝධනය කිරීමට හෝ අලුත් නීති මගින් ප්‍රතිස්ථාපනය කිරීමට කටයුතු කළ යුතුය.

V. අගනුවර භූමිභාගය

ස්ථාපිත කිරීම

1. ජාතික අග නගරය හා ශ්‍රී ලංකා රජයේ කේන්ද්‍රස්ථානය වන්නේ අගනුවර භූමිභාගය තුළ පිහිටි කොළඹ නගරයයි.
2. ශ්‍රී ලංකාවේ අගනුවර භූමිභාගයට බස්නාහිර පළාත තුළ පිහිටි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ XXX උපලේඛනයේ දක්වා ඇති ප්‍රදේශ අයත් වේ.

රජය

3. පාර්ලිමේන්තු හා පළාත් සභා මැතිවරණ සම්බන්ධයෙන් අගනුවර භූමිභාගය බස්නාහිර පළාතේ කොටසක් ලෙස සැලකේ.
4. අගනුවර භූමිභාගය සම්බන්ධයෙන් බස්නාහිර පළාතේ පළාත් සභාව විසින් පළාත් ලැයිස්තුවේ නියම කර ඇති බලතල යොදා ගනු ඇත.
කෙසේවුවද, අගනුවර භූමි භාගය සම්බන්ධව නිශ්චිත විෂයයන් හා කාර්යයන් ජාතික ලැයිස්තුව තුළ මධ්‍යම රජයේ බලතල හා කාර්යයන් ලෙස ඇතුළත් වන අවස්ථාවලදී අදාළ බලතල හා කාර්යයන් මධ්‍යම රජය විසින් ක්‍රියාත්මක කරනු ඇත. [උදා: නීතිය හා සාමය, අගනුවර භූමිභාගය තුළ නාගරික සැලැස්ම සහ එය ක්‍රියාත්මක කිරීම, අගනුවර භූමි භාගය තුළ මහජන උපයෝගීතා, අගනුවර භූමිය තුළ මහාමාර්ග (පළාත්පාලන ආයතනවලින් නඩත්තු කරන මාර්ග හැර), අගනුවර භූමි භාගය තුළ ඇති ජලපවාහන හා ජල මාර්ග]
5. මෙම වගන්තිය යටතේ පාර්ලිමේන්තුව මගින් විධිවිධාන සලසා ඇති ආකාරය හැරුණු කොට, අගනුවර භූමිභාගය සම්බන්ධයෙන් බස්නාහිර පළාතේ පළාත් සභාවේ ප්‍රඥප්ති අදාළ වේ. මෙම වගන්තිය යටතේ පනවන පාර්ලිමේන්තු පනතක් හා පළාත් සභාවේ ප්‍රඥප්ති අතර අනනුකූලතාවක් ඇති වූ විට එම අනනුකූලතාව අදාළ වන තාක් දුරට පාර්ලිමේන්තු පනත බලපැවැත්වෙනු ඇත්තේය.
6. පාර්ලිමේන්තු පනතකින් දක්වා ඇති ආකාරය හැරුණුකොට, අදාළ පළාත් පාලන ආයතන විසින් ඔවුන්ගේ බල ප්‍රදේශ යටතට එන අගනුවර භූමි භාගයේ භූගෝලීය ප්‍රදේශ සම්බන්ධයෙන් එකී පළාත්පාලන ආයතන ඔවුන්ගේ බලතල භාවිත කරනු ඇත.

VI. දෙවැනි මන්ත්‍රණ සභාව

1. ප්‍රධාන වශයෙන් පළාත් වලට නියෝජනයක් ලැබෙන ආකාරයට දෙවැනි මන්ත්‍රණ සභාවක් ස්ථාපිත කළ යුතුයයි පොදු එකඟතාවක් දක්නට තිබුණි.
2. දෙවැනි මන්ත්‍රණ සභාව සාමාජිකයන් 55 දෙනෙකුගෙන් සමන්විත විය යුතු යයි ද, එයින් 45 දෙනෙකු පළාත් සභාවලින් ද (පැවරිය හැකි තනි ඡන්ද පදනම මත එම සෑම පළාත් සභාවක් ම සාමාජිකයන් 5 දෙනෙකු නම් කිරීම තුළින්) හා තනි පැවරිය හැකි ඡන්ද පදනම මත පාර්ලිමේන්තුවෙන් තෝරා පත් කරන සාමාජිකයන් 10 දෙනෙකු ද විය යුතු යයි යෝජනා වී තිබේ. එම සාමාජිකයන් 10 දෙනා මහජනතාව අතර හෝ වෘත්තීමය වශයෙන් දක්ෂම් විදහා පෑ, කීර්තිමත් හා අවංකභාවයෙන් යුතු පුද්ගලයන් විය යුතුය.
3. සාමාන්‍ය නීති ප්‍රතික්ෂේප කිරීමේ බලයක් දෙවැනි මන්ත්‍රණ සභාවට නොතිබිය යුතු නමුත්, සාමාන්‍ය නීති නැවත සලකා බැලීම සඳහා පාර්ලිමේන්තුවට ආපසු යැවිය හැකි වේ. පනත් කෙටුම්පත් පාර්ලිමේන්තුවේ න්‍යාය පත්‍රයට ඇතුළත් කිරීමෙන් පසු දෙවන වර කියවීමට පෙර ඒ පිළිබඳ ව අදහස් විමසීම සඳහා දෙවැනි මන්ත්‍රණ සභාවට යැවිය යුතුය.
4. පහත දක්වා ඇති නෛතික බලතලවලට අමතරව, දෙවන මන්ත්‍රණ සභාව මගින් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙන් හෝ නීතියෙන් නියම කරනු ලබන අධිකෂණ හා අනිකුත් කාර්යයන් ඉටු කළ හැකි වේ.
5. විශේෂ (2/3) බහුතරයක් සහිත ව පාර්ලිමේන්තුව හා දෙවැනි මන්ත්‍රණ සභාව යන දෙකෙන් ම සම්මත වී නැත්නම්, කිසිම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයක් සම්පාදනය නොවිය යුතුය.

ජනමත විචාරණ අවශ්‍යතාව මතු වී ඇත්නම්, ජනමත විචාරණයක දී ද මහජනයාගෙන් අනුමත වීමෙන් තොර ව එම සංශෝධනය නීතියක් බවට පත් නොවේ.

6. මූලික අයිතිවාසිකම් හා බලය බෙදා හැරීම ඇතුළුව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ මූලික ලක්ෂණ ව්‍යවස්ථාමය සංශෝධනයන් මගින් අනුමත කිරීමේදී, එවන් සංශෝධනයන් අතිරේක ව්‍යවස්ථාමය සුරැකියාවන් ආකාරයෙන් හැරුණුවිට, සම්මත කළ නොහැකි වන්නේය.

VII. මැතිවරණ ක්‍රමය

1. මැතිවරණ ක්‍රමය, අවසාන ප්‍රතිඵලයේ සමානුපාතිකබව (ආසන වෙන් කිරීම) තහවුරු කරන මෙන්ම, සෘජුවම මැතිවරණ කොට්ඨාසවලින් පත්වන (ඵවැනි මන්ත්‍රීන් මැතිවරණ කොට්ඨාසයට වගකීම සහතික කරන) මිශ්‍ර මන්ත්‍රී සමානුපාතික ක්‍රමයක් විය යුතුය.
2. පාර්ලිමේන්තුවේ පළමු මන්ත්‍රණ සභාව නියම කරන ලද මන්ත්‍රීවරුන් සංඛ්‍යාවකගෙන් (උදා: 233 ක්) සමන්විත විය යුතුය.
3. මුළු රටෙන්ම වැඩිම ආසන සංඛ්‍යාව දිනා ගන්නා පක්ෂයට නියමිත ප්‍රසාද ආසන සංඛ්‍යාවක් වෙන් කළ යුතුය.
4. ආසන 223 බෙදෙන්නේ පහත දැක්වෙන ආකාරයටයි:
140ක් (60%) කේවල ක්‍රමය යටතේද, 93 (40%) අවසාන ප්‍රතිඵලයේ සමානුපාතිකභාවය පිළිබිඹු වීම සහතික කිරීම සඳහා අවශ්‍ය පරිදි සමානුපාතික ක්‍රමය යටතේ අනුපූරණ ආසන යටතේද වේ.
5. සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය යටතේ අනුපූරණ ආසන පළාත් හා/හෝ ජාතික මට්ටම් අනුව වෙන් කෙරෙනු ඇත.
6. පුද්ගලයන් අවතැන් වීමේ හේතුවෙන් ඇතිවූ විෂමතා හානි පූරණය කිරීම සඳහා නියමිත කාලයකට උතුරු පළාතට අතිරේක ආසන නියමිත සංඛ්‍යාවක් වෙන් කරනු ඇත.

ආසන 233 බෙදන ආකාරය

7. කේවල ආසන පුරවනු ලබන්නේ සෑම තනි මන්ත්‍රී කොට්ඨාසයකම වැඩිම ඡන්ද සංඛ්‍යාව ලබා ගන්නා අපේක්ෂකයන් ගෙනි.

කිසියම් ප්‍රජාවක උභය නියෝජනයක් සිදුවිය හැකි අවස්ථාවලදී, ඵවැනි ප්‍රජාවක් නියෝජනය කිරීම පිණිස කුඩා ඡන්ද කොට්ඨාස සකස් කිරීම සඳහා සීමා නිර්ණය කොමිසමට බලය තිබිය යුතුය [සෝල්බරි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙහි 41 (4) වගන්තිය සහ 1972 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙහි 78 (4) ව්‍යවස්ථාවට සමාන විධිවිධාන].

විකල්ප අදහස -

කේවල ආසන පිරවීම මෙසේ විය යුතුය:

- i. සෑම තනි මන්ත්‍රී කොට්ඨාසයක් තුළම වැඩිම ඡන්ද සංඛ්‍යාවක් ලබා ගන්නා අපේක්ෂකයාගෙන්;
- ii. මන්ත්‍රීන් දෙදෙනෙක් පත් කළ හැකි ද්වි-මන්ත්‍රී කොට්ඨාසවල වැඩිම ඡන්ද සංඛ්‍යාවක් ලබා ගන්නා අපේක්ෂකයන් දෙදෙනාගෙන් වන නමුත්, ඡන්ද දායකයන්ට මේ

අවස්ථාවේදී ද හිමි වන්නේ එක් ඡන්ද පත්‍රිකාවක් මත කේවල ඡන්ද දෙකක් සහ එක් පක්ෂ ඡන්දයක් පමණි;

- iii. උභය නියෝජනයක් ඇති කණ්ඩායම්වලට නියෝජනයක් ලබා දීම සඳහා පිහිටුවන ද්වි මන්ත්‍රී කොට්ඨාස ගණන 5කට නොවැඩි විය යුතුය;
- iv. තනි මන්ත්‍රී කොට්ඨාසයක් විය හැකිව තිබූ කොට්ඨාස දෙකක් එක් කිරීමෙන් ද්වි මන්ත්‍රී කොට්ඨාසයක් නිර්මාණය කර ගත හැකි අතර, මෙමගින් සෑම ඡන්දයකම වටිනාකමේ අසාධාරණ විෂමතාවක් නැති බව සහතික කෙරෙනු ඇත.

8. ජාතික හා/හෝ පළාත් අනුපූරක ආසන වෙන් කිරීමේ අවම සීමාව තීරණය කළ යුතුවේ.

ඡන්දය ප්‍රකාශ කිරීම

9. සෑම ඡන්දායකයෙකුටම ඡන්ද දෙකක් හිමි වන අතර, ඒ දෙකම එකම ඡන්ද පත්‍රිකාවක ඇතුළත් විය යුතුය.

10. මෙයින් එක් ඡන්දයක් තනි මන්ත්‍රී කොට්ඨාසයේ (හෝ බහු මන්ත්‍රී කොට්ඨාසයේ) අපේක්ෂකයා සඳහා වන අතර, අනිත් ඡන්දය පක්ෂය සඳහා වේ.
(චංචා කිරීම වැළැක්වීමේ රීති ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මගින් දැක්විය යුතුය.)

11. පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරයෙකුට (එම මන්ත්‍රීවරයා පාර්ලිමේන්තුවට පත්වූ ලැයිස්තුවට අදාළ) දේශපාලන පක්ෂයේ සාමාජිකත්වය අහිමි වන අවස්ථාවක දී, එම මන්ත්‍රීවරයාගේ ආසනය පුරප්පාඩු වන අතර:

- (අ) ඡන්ද කොට්ඨාසයෙන් සෘජුවම තේරී පත්වූ මන්ත්‍රීවරයෙක් පක්ෂයෙන් නෙරපූ විට ඒ ආසනය සඳහා අතුරු මැතිවරණයක් පැවැත්විය යුතුය;
- (ආ) ඡන්ද කොට්ඨාසයෙන් සෘජුවම තේරී පත්වූ මන්ත්‍රීවරයෙකු ගේ මරණය, ඉල්ලා අස්වීම හෝ නුසුදුසු බවට පත්වීම මත එම ආසනය පුරප්පාඩු වූ විට අතුරු මැතිවරණයක් පැවැත්වීමෙන් තොරව පක්ෂය මගින් අදාළ ලැයිස්තුවෙන් වෙනත් අපේක්ෂකයෙක් නම් කිරීමට හැකි වේ.
- (ඇ) ලැයිස්තු මගින් පත්වූ මන්ත්‍රීවරයෙක් සම්බන්ධයෙන් අදාළ පක්ෂය විසින් එම ලැයිස්තුවෙන් විකල්ප අපේක්ෂකයෙක් පත් කළ හැකි වේ.
- (ඈ) මන්ත්‍රීවරයෙකු නම් කළ දේශපාලන පක්ෂය විසින් අදාළ පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරයා නෙරපීමේ වලංගුභාවය නිර්ණය කිරීමේ ඒකාන්තික අධිකාරී බලය, ව්‍යවස්ථානුකූල අර්ථ දැක්වීම් සම්බන්ධයෙන් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණයේ අධිකාරී බලයට යටත් ව, ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණය සතු විය යුත්තේය. එවැනි නෙරපීමක වලංගුභාවය හෝ නීත්‍යනුකූලභාවය පිළිබඳව කිසිදු අධිකරණයක පටිපාටියක් තුළින් හෝ කිසිදු පදනමක් මත එවන් නෙරපීමක වලංගුභාවය හෝ නීත්‍යනුකූලභාවය පිළිබඳ ප්‍රකාශයට පත් කිරීමට කිසිදු අධිකරණයකට නොහැකි වන අතර, එවැනි නෙරපීමකට එරෙහිව තහනම් නියෝගයක් හෝ වාරණ නියෝගයක් නිකුත් කිරීමට කිසිදු පදනමක් මත කිසිදු අධිකරණයකට නොහැකි වන්නේ ය.

VIII. විධායකය

1. අද පවතින ආකාරයේ විධායක ජනාධිපති ධුරය අහෝසි කළ යුතු බවට පොදු එකඟත්වයක් තිබුණි.
2. නියම කර ඇති අවස්ථාවලදී පළාත් සභාවලට අදාළ බලතලද ඇතුළත් බලතල ජනාධිපතිවරයාට ලබා දිය යුතුය.
3. ජනාධිපතිවරයා නියමිත ධුර කාලයක් සඳහා පාර්ලිමේන්තුව මගින් තෝරා පත් කර ගත යුතුය.

අග්‍රාමාත්‍යවරයා තෝරා ගැනීම

3. අග්‍රාමාත්‍යවරයා පත් කිරීමේ ක්‍රියාවලිය සඳහා පහත දැක්වෙන විකල්ප සලකා බලන ලදී:
(අ) අග්‍රාමාත්‍යවරයා සෘජුවම ඡන්දයකින් තෝරා පත් කර ගැනීම
(ආ) පූර්ව නම් කිරීමෙන් අග්‍රාමාත්‍යවරයා පත් කිරීම
(ඇ) වෙස්ට්මින්ස්ටර් ක්‍රමය
4. මැතිවරණයට පෙර අගමැති අපේක්ෂකයා පූර්ව නම් කිරීමේ ක්‍රමයක් යොදාගත හොත්:
 - ඕනෑම දේශපාලන පක්ෂයකට අගමැති ලෙස තෝරා පත් කර ගැනීමට අපේක්ෂකයෙක් නම් කළ හැකි වේ;
 - දේශපාලන පක්ෂයක් විසින්, වෙනත් ඕනෑම දේශපාලන පක්ෂයක හෝ කණ්ඩායමක අපේක්ෂකයෙක් නම් කළ හැකි වේ;
 - දේශපාලන පක්ෂයක් විසින් අගමැති ධුරය සඳහා අපේක්ෂකයෙක් නම් නො කිරීමට ද, තීරණය කළ හැකි වේ.
5. මැතිවරණ කොට්ඨාසයක් නියෝජනය කරන මන්ත්‍රීවරයෙකු ලෙස හෝ සමානුපාතික නියෝජන පක්ෂ ලැයිස්තුව යටතේ හෝ පාර්ලිමේන්තුවේ පළමු මන්ත්‍රණ සභාවට තෝරා පත් කර ගැනීම සඳහා දේශපාලන පක්ෂයක් විසින් නම් කරන සෑම පුද්ගලයෙකු විසින්ම එම දේශපාලන පක්ෂය විසින් අගමැති ධුර අපේක්ෂකයා ලෙස නම් කරන පුද්ගලයාට සහයෝගය දීමට කැපවී ඇතැයි සලකනු ලැබේ.
6. තනි මන්ත්‍රී මැතිවරණ කොට්ඨාසයකට ඉදිරිපත් වන ස්වාධීන අපේක්ෂකයෙකුට හෝ සමානුපාතික නියෝජන රීතිය යටතේ තරග කරන ස්වාධීන කණ්ඩායමක සාමාජිකයන්ට හෝ අගමැති ධුර අපේක්ෂකයෙකුට සහයෝගයට දීමට පූර්ව-කැපවීමක් දැක්විය හැකිය.
7. ඡන්දය දීම අවසන් වීමෙන් හා ප්‍රතිඵල නිකුත් කිරීමෙන් පසු, තේරී පත්වූ පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරුන්ගෙන් බහුතරයකගේ පූර්ව කැපවීම අගමැති ධුර අපේක්ෂකයෙකුට ලැබී ඇති හෝ නැති බව මැතිවරණ කොමිසම විසින් තීරණය කරනු ඇත. තේරී පත්වූ පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරුන් බහුතරයකගේ කැමැත්ත අගමැති ධුර අපේක්ෂකයෙකුට ලැබී ඇත්තේ නම් එම අපේක්ෂකයා අග්‍රාමාත්‍යවරයා ලෙස තේරී පත්වී ඇති බවට ප්‍රකාශ කරනු ඇත.

8. ඉහත සඳහන් පදනම මත තේරී පත්වී ඇති පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරුන් බහුතරයක කැමැත්ත කිසිදු අගමැති ධුර අපේක්ෂකයෙකුට ලැබී නැති බවට මැතිවරණ කොමිෂම තීරණය කළ හොත්, අග්‍රාමාත්‍යවරයා පත් කර ගැනීම සඳහාම වන විශේෂ පාර්ලිමේන්තු රැස්වීමකදී අග්‍රාමාත්‍යවරයා තෝරා පත් කර ගනු ඇත. වෙස්ට්මින්ස්ටර් ආකෘතිය යොදා ගත් විටකදී ද මෙම ක්‍රමයම අදාළ වනු ඇත.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාව විසින් පත් කරන නිලධාරියෙක් වන පාර්ලිමේන්තු මහලේකම්වරයා විසින් මෙම ඡන්දය පවත්වනු ඇත.

9. ඡන්දය පවත්වනු ලබන්නේ “විස්තීර්ණ ඡන්ද පත්‍රිකා ක්‍රමය” අනුවයි. මෙම ක්‍රමය සැලසුම් කර ඇත්තේ අවසානයේ සියයට 50කට වැඩි ඒකාන්ත බහුතරයක් අපේක්ෂකයෙකුට ලැබෙන ආකාරයටයි. මෙම ක්‍රමය යටතේ මුල් වටයේදී එකම අපේක්ෂකයකුට වත් ඒකාන්ත බහුතරයක් නොලැබුණහොත් අඩුම ඡන්ද ප්‍රමාණයක් ලබා ගෙන ඇති අපේක්ෂකයා ඊළඟ ඡන්ද විමසීමේදී ඉවත් කෙරේ. මේ ආකාරයට එක් අපේක්ෂකයකුට ඒකාන්ත බහුතරයක් ලැබෙන තෙක් මෙම ඉවත් කිරීමේ හා ඡන්දය විමසීමේ ක්‍රියාවලිය දිගටම පවත්වනු ඇත.

10. පහත දැක්වෙන අවස්ථාවන්හිදී හැර මුල් අවුරුදු 4 1/2 තුළ පාර්ලිමේන්තුව විසුරුවා හැරිය නොහැක:

(අ) ඡන්දය ප්‍රකාශ නොකරන අය ඇතුළුව මන්ත්‍රී සංඛ්‍යාවෙන් තුනෙන් දෙකකට නොඅඩු සංඛ්‍යාවක් අනුමත කරන යෝජනාවකින් පාර්ලිමේන්තුව කලින් විසුරුවා හරින ලෙස ඉල්ලා සිටින විටකදී;

(ආ) දෙවරක් තැත් කිරීමෙන් පසුවත් වාර්ෂික විසර්ජන (අයවැය) පනත සම්මත කර ගැනීමට රජය අපොහොසත් වූ විට.

11. මහ මැතිවරණයකින් හෝ අවිනිශ්චිත මහ මැතිවරණයකින් පසුව පාර්ලිමේන්තුව විසින් හෝ තෝරා පත් කරගත් අග්‍රාමාත්‍යවරයා හා රජය පහත සඳහන් අවස්ථාවන්හි හැර මුල් අවුරුදු දෙක ගත වන තුරු බලයෙන් පහ නොකළ යුතුය;

(අ) ඡන්දය ප්‍රකාශ නොකරන අය ඇතුළුව මන්ත්‍රී සංඛ්‍යාවෙන් තුනෙන් දෙකකට නො අඩු සංඛ්‍යාවක් විසින් රජය කෙරෙහි විශ්වාසයක් නැති බව ප්‍රකාශ කරන යෝජනාවක් අනුමත කළ විටකදී;

(ආ) තුන් වරක් තැත් කිරීමෙන් පසුවත් වාර්ෂික විසර්ජන (අයවැය) පනත සම්මත කර ගැනීමට රජය අසමත් වූ විටකදී. එවැනි අවස්ථාවන්හි පාර්ලිමේන්තුව විසුරුවා හරිනු ඇත.

12. ධුර කාලයෙන් අවුරුදු දෙකක් ගත වූ පසු අග්‍රාමාත්‍යවරයා හා රජයට විරුද්ධ විශ්වාස හංග යෝජනාවක් පාර්ලිමේන්තුවේ සරල බහුතරයකින් සම්මත වුවහොත් පාර්ලිමේන්තුව විසුරුවා හැරේ.

13. ධුර කාලයෙන් අවුරුදු දෙකක් ගත වූ පසු වාර්ෂික විසර්ජන (අයවැය) පනත දෙවරක් පරාජය වුවහොත් පාර්ලිමේන්තුව විසුරුවා හැරේ.

14. පාර්ලිමේන්තුවේ විශ්වාසය තිබිය දී අග්‍රාමාත්‍යවරයා ඉල්ලා අස්වීම, රෝගී වීම හෝ වෙනත් හේතුවක් නිසා තනතුරු අත් හළහොත් පාර්ලිමේන්තුවේ විශේෂ සැසිවාරයකදී අග්‍රාමාත්‍යවරයාගේ තනතුරට අනුප්‍රාප්තිකයකු පත් කර ගත යුතුය. එවැනි ඡන්දයක් සඳහා 9-10 දක්වා ඡේද වල සඳහන් ක්‍රියා පිළිවල (ඉහත විධිවිධාන සලසා ඇති ආකාරයට) අනුගමනය කළ යුතුය.

IX. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාව

1. මෙහෙයුම් කමිටුවේ මතය වන්නේ නියමිත පරිදි ඉහළ මට්ටමේ රාජ්‍ය හා අධිකරණ නිලධාරීන් මෙන්ම, ස්වාධීන කොමිෂන් සභාවල සාමාජිකයන්ද පත් කිරීම පිළිබඳව නිර්දේශ ඉදිරිපත් කිරීම සඳහා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 19 වැනි සංශෝධනය යටතේ පිහිටුවා ඇති ආකාරයේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාවක් ස්ථාපිත කළ යුතු බවයි.
2. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාවේ සංයුතිය/අනුපාතය (පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීන්: පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීන් නොවන අය) පිළිබඳව තීරණය කළ යුතුව ඇත. එම අනුපාතය නිල බලයෙන් පත්වන මන්ත්‍රීවරු 3 දෙනෙක් ද, මන්ත්‍රී නොවන පුද්ගලයන් 7 දෙනෙක් ද වශයෙන් විය යුතු යැයි යෝජනා කරනු ලැබේ.

X. නිසි කාන්තා නියෝජනය

පනස් එකකට වැඩි කාන්තා ජනහනයෙහි නිසි නියෝජන ප්‍රතිපත්තිය ක්‍රියාත්මක කිරීමේ අවශ්‍යතාව සැලකිල්ලට ගනිමින්, සියලු ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාමය, ව්‍යවස්ථාමය හා ව්‍යවස්ථාපිත ආයතනයන්හි නිසි නියෝජනය සඳහා අවස්ථාව ලබාදීම පිණිස ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙහි විශේෂිත ප්‍රතිපාදන ඇතුළත් කළයුතු බවට නිර්දේශ කරනු ලැබේ.

XI. මහජන ආරක්ෂාව

- (i) මහජන ආරක්ෂාව, මහජන සාමය පවත්වා ගැනීම (ස්වභාවික ව්‍යසන හා වසංගතවලට පසුව මහජන සාමය පවත්වා ගැනීම ඇතුළුව) හෝ ජන ජීවිතයට අත්‍යවශ්‍ය සැපයුම් හා සේවාවන් පවත්වා ගෙන යෑමට පැහැදිලි හා අත්‍යාවශ්‍ය අනතුරක් ඇතැයි අවබෝධ කර ගැනීමට සාධාරණ හේතු ඇති විටකදී, ජනාධිපතිවරයා විසින් අග්‍රාමාත්‍යවරයාගේ උපදෙස් මත, හදිසි අවස්ථාවක් ප්‍රකාශයට පත් කළ හැකි වේ. එවන් හදිසි අවස්ථාවක් ප්‍රකාශයට පත් කරන්නේ කුමන පදනමක් මතද යන්න සඳහන් විය යුතුය.
- (ii) පළාතක ආණ්ඩුකාරවරයෙකු විසින්, ප්‍රධාන අමාත්‍යවරයාගේ උපදෙස් මත එම පළාත තුළ හදිසි අවස්ථා තත්ත්වයක් ප්‍රකාශයට පත් කිරීම සාධාරණීකරණය කරන්නා වූ තත්ත්වයක් පැන නැගී ඇති බවට අග්‍රාමාත්‍යවරයාට උපදෙස් දිය හැක.

හදිසි අවස්ථාවක් ප්‍රකාශයට පත් කිරීම පාර්ලිමේන්තුවේ අනුමැතියට සහ අධිකරණ සමාලෝචනයට යටත් විය යුතුය.

XXX. පළාත් පරිපාලනයක් විසින් සන්නද්ධ කැරලි ගැසීමක් හෝ අරගලයක් ප්‍රවර්ධනය කරන්නා වූ තත්ත්වයක් පැන නැගී ඇත්නම් හෝ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව වෙනනාන්විතව උල්ලංඝනය කිරීමක් තුළින් හෝ, ජනරජයේ භෞමික අඛණ්ඩතාව හෝ පරමාධිපත්‍යයට පැහැදිලි සහ විද්‍යමාන අනතුරක් ඇති කෙරෙන්නේ නම් ජනාධිපතිවරයා අග්‍රාමාත්‍යවරයාගේ උපදෙස් මත ප්‍රකාශනයක් මගින් -

(අ) පළාත් පරිපාලනයේ සියලු හෝ යම් කර්තව්‍යයන් සහ පළාතේ ආණ්ඩුකාරවරයා, ප්‍රධාන අමාත්‍යවරයා, අමාත්‍ය මණ්ඩලය හෝ යම් ආයතනයක් හෝ අධිකාරියක් වෙත පවරා ඇති හෝ විසින් ක්‍රියාත්මක කළ හැකි බලතල සියල්ල හෝ ඉන් සමහරක් ජනාධිපතිවරයා වෙත පවරාගත හැකිය ; සහ

(ආ) මෙම ඡේදයේ (අ) අනුඡේදය යටතේ බලතල ඵලදායීව ක්‍රියාවේ යෙදවීමට අවශ්‍ය වන විටදී, පළාත් සභාව විසුරුවා හැරිය හැකිය.

(ඇ) එම ප්‍රකාශනය කිරීම සඳහා හේතු, ප්‍රකාශනයේ ඇතුළත් විය යුතුය.

එවැනි ප්‍රකාශනයක් පාර්ලිමේන්තුවේ අනුමැතියට සහ අධිකරණ සමාලෝචනයට යටත් විය යුතුය.

XII. මෙහෙයුම් කමිටු සාමාජිකයන් විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද නිරීක්ෂණ/දක්වන ලද අදහස්

ඉහත දක්වන ලද ප්‍රතිපත්ති හා සූත්‍රණයන් පිළිබඳව මෙහෙයුම් කමිටු සාමාජිකයන් විසින් කරන ලද නිරීක්ෂණ/දක්වන ලද අදහස් මෙම වාර්තාවේ කොටසක් ලෙස ඇතුළත් කර ඇත.

පරිශීලනය කිරීමේ පහසුව සඳහා අදාළ මන්ත්‍රීවරයා/වරුන් විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද ලේඛන “1අ-1ඌ” ලෙස ලකුණු කර ඇත (කරුණාකර පහත වගුව බලන්න).

ලේඛනය	ඉදිරිපත් කිරීම
1අ	ගරු නිමල් සිරිපාල ද සිල්වා මැතිතුමා ගරු ඒ.ඩී.සුසිල් ප්‍රේමජයන්ත මැතිතුමා ගරු ඩිලාන් පෙරේරා මැතිතුමා
1ආ	ගරු අනුර දිසානායක මැතිතුමා ගරු බිමල් රත්නායක මැතිතුමා
1ඇ	ගරු රාජවරෝදයම් සම්පත්දත් මැතිතුමා ගරු එම්. ඒ. සුමන්තිරත් මැතිතුමා
1ඈ	ගරු පායලී වම්පික රණවක මැතිතුමා
1ඉ	ගරු දිනේෂ් ගුණවර්ධන මැතිතුමා ගරු ප්‍රසන්න රණතුංග මැතිතුමා
1ඊ	ගරු රිසාඩ් බදියුදීන් මැතිතුමා
1උ	ගරු ඩග්ලස් දේවානන්ද මැතිතුමා
1ඌ	ගරු (ආචාර්ය) ජයම්පති වික්‍රමරත්න මැතිතුමා



පාර්ලිමේන්තුව
பாராளுமன்றம்
PARLIAMENT



2017.08.31

ලේකම්තුමිය,
ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලය,
පාර්ලිමේන්තුව,
ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර කෝට්ටේ.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ සම්පාදක මණ්ඩලයේ මෙහෙයුම් කමිටුවේ අතුරු වාර්තාව පිළිබඳ ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ ප්‍රතිචාරය පිළිබඳව යෝජිත කරුණු ඉදිරිපත් කිරීම.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ සම්පාදක මණ්ඩලය විසින් කෙටුම්පත් කරන ලද මෙහෙයුම් කමිටුවේ අතුරු වාර්තාව පිළිබඳ පිළිගත් දේශපාලන සංවිධානයක් වන ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ ප්‍රතිචාරය පිටු 08 කින් යුත් ලේඛනයක් මගින් මෙයට අමුණා ඇත. මෙම ප්‍රතිචාරය අප වෙත ලබාදුන් 2017 අගෝස්තු මස 08 වන දින ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ සම්පාදක මණ්ඩලයේ මෙහෙයුම් කමිටුවේ යාවත්කාලීන කරන ලද අතුරු වාර්තා කෙටුම්පත පදනම් කර ගනිමින් ඉදිරිපත් කර ඇති බව කරුණාවෙන් සලකන්න. එසේම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ කාන්තා අයිතිවාසිකම් ගණිතිමත් කිරීම පිළිබඳව අවසාන දිනයේ ලබාදෙන ලේඛන මත ද පදනම් වන අතර අප කෙටි ප්‍රතිචාරයක් ඇතුළත් කොට ඇත. ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ ප්‍රතිචාරය මෙම අතුරු වාර්තාවේ කෙටුම්පතේ කොටසක් ලෙස ඇමුණුමක ආකාරයෙන් ඇතුළත් කරන ලෙස ඉල්ලා සිටිමු.

මෙයට හිතවත්,


අමාත්‍ය නිමල් සිරිපාල ද සිල්වා. (පා.ම.)


අමාත්‍ය සුසිල් ප්‍රේමජයන්ත. (පා.ම.)


රාජ්‍ය අමාත්‍ය ඩිලාන් පෙරේරා. (පා.ම.)

ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය නියෝජනය කරන කමිටු සාමාජිකයන්.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ සම්පාදක මණ්ඩලයේ මෙහෙයුම් කමිටුවේ අතුරු වාර්තාව පිළිබඳ ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ ප්‍රතිචාරය පිළිබඳව යෝජිත කරුණු ඉදිරිපත් කිරීම.

මෙහෙයුම් කමිටු අතුරු වාර්තා පනෙහි පළමු පිටුවේ පළමු ඡේදය පහත සඳහන් අයුරින් සංශෝධනය විය යුතුය. එකඟ වන ලද මූලධර්ම / සූත්‍රණ වෙනුවට සාකච්ඡා කල මූලධර්ම හා සූත්‍රණ යනුවෙන් ආදේශ කල යුතුය.

තවද මූලධර්ම / සූත්‍රණ සඳහා එකඟත්වය පළ කරන ලදී යන්නෙහි එකඟත්වය පළ කරන ලදී යන්න ඉවත් කර සාකච්ඡා කරන ලදී යන්න ඇතුළත් කල යුතුය.

01. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ i හා ii පරිච්ඡේද වලින් ආචරණය වන කරුණු.

අතුරු වාර්තාවේ කෙටුම්පතෙහි මේ පිළිබඳව දක්වා ඇති කරුණු පිළිබඳ ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ ප්‍රතිචාරය වනුයේ,

(අ). ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 1 හා 2 වගන්ති දැනට ඇති ආකාරයෙන්ම පවත්වාගෙන යා යුතු යැයි යෝජනා කරමු. එනම්,

01. ශ්‍රී ලංකාව නිදහස්, ස්වෛරී, ස්වාධීන, ප්‍රජාතාන්ත්‍රික සමාජවාදී ජනරජයකි. ශ්‍රී ලංකාව ප්‍රජාතාන්ත්‍රික සමාජවාදී ජනරජය යනුවෙන් හඳුන්වනු ලැබේ.

02. ශ්‍රී ලංකා ජනරජය ඒකීය රජයකි. - දමිල භාෂාවෙන් ද ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙන් ද ඒකීය යන වචනය යොදන අතර එහි අර්ථ නිරූපනය විය යුත්තේ සිංහල භාෂාවෙන් යෙදුමයි.

3 වන වගන්තිය ඒ ආකාරයෙන්ම පවත්වාගෙන යා යුතුය. එනම්,

(ශ්‍රී ලංකා ජනරජයේ පරමාධිපත්‍ය ජනතාව කෙරෙහි පිහිටා ඇත්තේය. පරමාධිපත්‍ය අත්හල නොහැක්කේය. පරමාධිපත්‍යයට පාලන බලතල, මූලික අයිතිවාසිකම් සහ ඡන්ද බලය ද ඇතුළත් වන්නේය.)

4, 5, 6, 8 යන වගන්තින් දැනට තිබෙන ආකාරයෙන් එලෙසම පවත්වාගෙන යා යුතුය. ජාතික ගීයට අදාලව ඇති 7 වන වගන්තිය ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මෙහෙයුම් කමිටුවේ අතුරු වාර්තාවේ දැක්වෙන පරිදි ඇතුළත් කිරීම පිළිබඳ විරුද්ධත්වයක් නොමැත.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ බුද්ධාගමට ප්‍රමුඛස්ථානය හිමිවිය යුතුය. දැනට ඇති 9 වන වගන්තිය කිසිදු සංශෝධනයකින් තොරව ඒ ආකාරයෙන්ම ඇතුළත් කල යුතුය. එනම්,

(ශ්‍රී ලංකා ජනරජය බුද්ධාගමට ප්‍රමුඛස්ථානය පිරිනමන්නේය. එහෙයින් 10 වැනි ව්‍යවස්ථාවෙන් සහ 14 වැනි අනු ව්‍යවස්ථාවේ (ඉ) ඡේදයෙන් සියළුම ආගම්වලට පිරිනැමෙන අයිතිවාසිකම් ආරක්ෂා කර දෙන අතර බුද්ධ ශාසනය සුරක්ෂිත කොට පෝෂණය කිරීම රජයේ වගකීම විය යුතුය.)

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ සම්පාදක මණ්ඩලය කෙටුම්පත් කල කෙටුම්පතෙහි 9 වැනි වගන්තියේ සඳහන් කිසිදු විකල්ප යෝජනාවකට ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය එකඟ නැත.



බලය බෙදා හැරීමේ මූලධර්ම

මේ පිළිබඳව මෙහෙයුම් කමිටුවේ අතුරු වාර්තාවේ ඇති පළාත් පාලන ආයතන වලට වැඩිපුර බලය පැවරීම පිළිබඳ සංකල්පයට ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය සිය එකඟතාවය පළ කරයි.

01. ජනවාර්ගික පදනම මත ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාල පිහිටුවීම ජනවාර්ගික කොටස් අතර බෙදීම වලට තුඩුදෙන හෙයින්ද, ජාතික හා ආගමික සංහිදියාවන් පවත්වාගෙන යාමට බාධාවක් වන හෙයින්ද එම මූලධර්මයට එකඟ විය නොහැක.

02. බලය බෙදාහැරීමේ ප්‍රධාන ඒකකය පළාත විය යුතුය. බලය බෙදාහැරීමේදී 13 වන ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය ක්‍රියාත්මක කිරීම පිළිබඳව එකඟත්වයක් ඇත.

බලය බෙදාහැරීමේ ප්‍රධාන මූලධර්මය පළාත විය යුතු බව ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය පිළිගනී. පළාත් සභා 2 ක් හෝ වැඩි ගණනක් එක් කොට පළාත් ඒකක බිහිකිරීම පිළිබඳව කිසිදු අයිතියක් නොදිය යුතු බවත්, දැනට ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ හා පළාත් සභා නීතියේ ඇති එසේ එක්වීම සඳහා ඒකාබද්ධ වීම සඳහා ඇති වගන්ති එම නීති පද්ධතීන්ගෙන් ඉවත් කල යුතු බවත් ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය යෝජනා කරයි. ජන සභා පිහිටුවීම පිළිබඳ යෝජනාව තවදුරටත් සාකච්ඡා කොට තීරණයක් ගතයුතුව ඇත.

1. අන්තර් පළාත් සහයෝගිතාව
අන්තර් පළාත් සභා පිළිබඳ සංකල්පය පිළිගන්නා නමුත් ඒ තුළින් පළාත් ප්‍රදේශ එක් කිරීම හෝ සාමූහික තීන්දු ගැනීම නොවිය යුතුය.

2. බෙදුම්වාදීව වෙන්වීමට විරුද්ධ රැකවරණය
ඒකීය රාජ්‍ය පිළිබඳව පැහැදිලිව ව්‍යවස්ථාවේ සඳහන් කොට “නො බෙදු හා නො බෙදිය හැකි” ලෙස සඳහන් විය යුතුය. එහෙත් කිසියම් පළාත් සභාවක්, අධිකාරියක් හෝ ඕනෑම පුද්ගලයෙක් ශ්‍රී ලංකාවේ භූමියේ කොටසක් වෙන්ත් රාජ්‍යයක් ලෙස ප්‍රකාශයට පත්කිරීම හෝ පියවර ගැනීම බරපතල දඬුවමට පත්විය යුතු වරදක් ලෙස ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ඇතුළත් කල යුතුය. ජාතිය හා ආගම මත පදනම් වී අන්තවාදී අදහස් ප්‍රකාශ කිරීම හා ක්‍රියාවට නැංවීම වළකාලනා නීතිමය ප්‍රතිපාදනයක් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට ඇතුළත් කල යුතුය.

මෙහෙයුම් කමිටු අතුරු වාර්තාවේ 3.1, 3.2, 4, 4.1, 4.2, 4.3, 4.4, 5, 5.1 යන කරුණු පිළිබඳව තවදුරටත් පුළුල් ලෙස සාකච්ඡා කොට කටයුතු කල යුතුය.

04. රජයේ ස්ථර ගණනාවක් අතර බලතල බෙදීම නිෂ්චිත හා අර්ථ සහිතව දැක්විය යුතුය. මෙම සංකල්පය සමග එකඟ වන අතර, තව දුරටත් සාකච්ඡා කොට කෙටි සමගාමී ලැයිස්තුවක් පවත්වාගෙන යාම අවශ්‍ය වේ. එහි සඳහන් යෝජනා අනුව ජාතික ලැයිස්තුවක්, පළාත් ලැයිස්තුවක් හා පළාත් පාලන ලැයිස්තුවක් පවත්වාගෙන යාම පිළිබඳ අපගේ එකඟතාවය ඇත.



05. ශ්‍රී ලංකාවේ ස්වේච්ඡාවය, භෞමික අඛණ්ඩතාවය හා ආර්ථික ඒකීයතාවය සහතික කිරීමට අවශ්‍ය විෂයන් මධ්‍යම රජයට වෙන්කල යුතුයැයි අප පිළිගනිමු. එය පුළුල් ලෙස සාකච්ඡා කොට සකස් කල යුතුව ඇත.

5.1. ජාතික ප්‍රතිපත්ති - නීති රාමුව මේ පිළිබඳව කෙටුම්පතෙහි දක්වා ඇති සංකල්පය ක්‍රියාත්මක කිරීමේ ප්‍රායෝගිකතාවය පිළිබඳ තවදුරටත් අධ්‍යයනය කිරීම අවශ්‍ය වේ.

5.1 හි දක්වා ඇති ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණය ශේෂ්ඨාධිකරණය මගින් පත්කරනු ලබන එහි විනිශ්චයකාර වරුන්ගෙන් සමන්විත අධිකරණයක් විය යුතු යැයි යෝජනා කරමු.

5.2 ජාතික ප්‍රතිපත්තිය - මේ සම්බන්ධයෙන් දක්වා ඇති කරුණු තවදුරටත් සාකච්ඡා කිරීම අවශ්‍යය. ජාතික ප්‍රතිපත්ති සකස් කිරීම සඳහා පාර්ලිමේන්තුව සතු බලය සීමා නොවිය යුතුය. එසේම පළාත් සභා වෙත පවරන ලද බලය නැවත ලබාගැනීමක් සිදු නොවිය යුතුය. ජර්මන් ව්‍යවස්ථාවේ 72 වෙනි වගන්තිය ඇතුලත් කිරීම පිළිබඳ ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය එකඟ නැත.

කෙටුම්පතෙහි ජාතික ප්‍රතිපත්තිය යටතේ අංක 5 (6) හි සඳහන් කරුණු වලට ප්‍රතිපත්තිමය වශයෙන් එකඟ විය හැක.

06. පළාත් පාලනය - තෝරාගත් පළාත් කෘත්‍යයන් ක්‍රියාත්මක කිරීම.

මෙහි සඳහන් කරුණු වලට ප්‍රතිපත්තිමය වශයෙන් එකඟ විය හැක.

07. ආණ්ඩුකාරවරයා

ආණ්ඩුකාරවරයා සතු බලතල පිළිබඳ ප්‍රශ්නය තීරණය කිරීමේදී ඔහු මධ්‍යම රජයේ ජනාධිපතිවරයාගේ නියෝජිතයා ලෙස කටයුතු කිරීමේ සංකල්පය සැලකිල්ලට ගනිමින් ජනාධිපතිවරයාට හිමිවන බලතල හා වගකීම් සැලකිල්ලට ගනිමින්ද සකස් කලයුතුව තිබේ. එහෙයින් මෙම ව්‍යවස්ථාව යටතේ පත්වන ජනාධිපතිවරයාගේ බලතල හා තනතුරේ ස්භාවය හදාරා 13 වන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව අභියෝගයට ලක්කරන ලද අවස්ථාවේ ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණය මගින් ලබාදුන් නඩු තීන්දුව සැලකිල්ලට ගනිමින් මෙම බලතල සකස් කල යුතුව ඇත.

එහෙයින් ජනාධිපතිවරයා තෝරාගන්නා ආකාරය, ඔහුට හිමිවන වරප්‍රසාද යන කරුණු සියල්ල පදනම් කර ගනිමින් ආණ්ඩුකාරවරයාට ලබාදිය යුතු බලතල තීරණය කල යුතුය.

පළාතේ මහ ඇමතිවරයා සමග සාකච්ඡා කොට ජනාධිපතිවරයා විසින් ආණ්ඩුකාරවරයා පත්කල යුතුය හා ආණ්ඩුකාරවරයා නිර්දේශපාලක වීම යන මූලධර්මයන්ට ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය එකඟය.



ආණ්ඩුකාරවරයා වාරිනුකුල කාර්යභාරයක් පමණක් ඉටුකල යුතුය යන සංකල්පයට ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය එකඟ නොවේ. පළාත් සභාවක පරිපාලනය අඩපණ වූ අවස්ථාවක හෝ පළාත් සභා බල ප්‍රදේශය තුළ නීතිය හා සාමය කඩා වැටුණු අවස්ථාවක, මධ්‍යම රජයේ ජනාධිපතිවරයාගේ නියෝජිතයා වශයෙන් නීතිය හා සාමය පළාත තුළ පවත්වාගෙන යාම ඇතුළු පරිපාලනය පනගැන්වීම සඳහා අවශ්‍ය කටයුතු කිරීමේ බලයද යම් හෙයකින් පළාත් සභාවක් මධ්‍යම රජයෙන් වෙන්වීමට කටයුතු කරන අවස්ථාවක ඊට එරෙහිව ජනාධිපතිවරයාගේ නියෝජිතයා වශයෙන් කටයුතු කිරීමේ ඉඩකඩ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මගින් ආණ්ඩුකාරවරයාට පැවරිය යුතුය. එම බලතල කිසිදු බාධාවකින් තොරව ක්‍රියාත්මක කිරීමට ආණ්ඩුකාරවරයාට බලතල ලබාදිය යුතුය. වෙනම රාජ්‍යයක් හෝ ප්‍රාන්තයක් බවට ප්‍රකාශයට පත්කරමින් ඒකීයභාවය උල්ලංඝනය වන ආකාරයෙන් පළාත් සභාවක් හෝ මහ ඇමතිවරයෙක් කටයුතු කරන අවස්ථාවන්හි දී එම ක්‍රියාව ප්‍රතික්ෂේප කරමින් ඊට එරෙහිව වහාම පියවර ගැනීමේ බලය ආණ්ඩුකාරවරයා වෙත ලබාදිය යුතුය.

ආණ්ඩුකාරවරයාට පැවරිය යුතු වෙනත් බලතල පිළිබඳ සමස්ථ ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය පිළිබඳ සැලකිල්ලට ගනිමින් සවිස්තරාත්මකව සකස් කල යුතුව ඇත.

මෙකී විශේෂිත බලතල ලබාදී ඇති අවස්ථාවන් වලදී හැර ආණ්ඩුකාරවරයා අමාත්‍ය මණ්ඩලයේ උපදෙස් පරිදි ක්‍රියාකල යුතු බව යන සංකල්පයට එකඟ විය හැක. තවද ආණ්ඩුකාරවරයා ජනාධිපතිවරයා විසින් පත්කල යුතු බව ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය පිළිගනී.

ආණ්ඩුකාරවරයා නිර්දේශපාලක වීම 7.1 හි දක්වා ඇති සංකල්පයට එකඟ වේ.

08 වන ඡේදයේ සඳහන් පළාත් ප්‍රඥප්ති වල ව්‍යවස්ථානුකූලභාවය නිර්ණය කල යුත්තේ ශේෂ්ඨාධිකරණය විසින් පත්කරනු ලබන ව්‍යවස්ථා අධිකරණය මගින් යන සංකල්පයට එකඟය.

කෙටුම්පතෙහි 8, 9 හා 9.1 වන ඡේදයේ සඳහන් ඉතිරි කරුණු පිළිබඳ ප්‍රතිපත්තිමය වශයෙන් එකඟ විය හැක. එහෙත් මහ ඇමති විමසා ජනාධිපති විසින් ප්‍රධාන ලේකම් පත්කල යුතුයැයි 9.1 වූ ඡේදය සංශෝධනය විය යුතුය. 9.1A ඡේදය පහත සඳහන් පරිදි සංශෝධනය විය යුතුය. පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂමේ නිර්දේශ මත ආණ්ඩුකාරවරයා විසින් දෙපාර්ට්මේන්තු ප්‍රධානීන් පත්කරනු ඇත.

කෙටුම්පතේ 10 වන ඡේදය පිළිබඳව ප්‍රතිපත්තිමය එකඟතාවක් ඇත. එහි මූලසුන හෙබවීම ජනාධිපතිවරයා හෝ අගමැතිවරයා විය යුතුය.

රාජ්‍ය ඉඩම්

කෙටුම්පතෙහි ජාතික ලැයිස්තුව රාජ්‍ය ඉඩම්, පළාත් ලැයිස්තුව රාජ්‍ය ඉඩම් යන ශීර්ෂ යටතේ ඇති ප්‍රතිපත්තීන්ට එකඟ විය හැක. ඇමුණුම රාජ්‍ය ඉඩම් 1 සිට 14 දක්වා ඡේදයන්හි සඳහන් කරුණු වලට ප්‍රතිපත්තිමය එකඟ විය හැකි අතර ආරවුල් නිරවුල් කිරීම ඉඩම් 15 වන ඡේදයේ පත්කරනු ලබන විනිශ්චය මණ්ඩලයේ සභාපතිවරයා ජනාධිපතිවරයා විසින් පත්කල යුතු යැයි සංශෝධනය කල යුතුව ඇත. 16 වන ඡේදය අනුව අභියාචනයක් ඉදිරිපත් කල යුත්තේ ශේෂ්ඨාධිකරණය මගින් පත්කරනු ලබන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණයට විය යුතුය.



ජාතික ආරක්ෂාව හෝ ආරක්ෂක කටයුතු සඳහා අවශ්‍ය ඉඩම්

මීට අදාළ 17 වන ඡේදය අගමැතිවරයාගේ උපදෙස් මත හෝ එසේ උපදෙස් ඇතිව හෝ නොමැතිව ජනාධිපතිවරයා සෑහීමට පත් වූ විට යනුවෙන් සංශෝධනය විය යුතුය.

18 වන ඡේදයේ අගමැතිවරයාගේ උපදෙස් මත යන්න ඉවත් කල යුතුය.

19 වන ඡේදයට එකඟ වේ.

20 වන ඡේදය ඉවත් කල යුතුය. ජාතික ආරක්ෂාව හෝ ආරක්ෂක කටයුතු සඳහා වන ඉඩම් පිළිබඳව ගනු ලබන විධායක තීරණය කිසිදු අවස්ථාවක අභියෝගයට ලක් නොකල යුතු බව ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ මතයයි.

ජාතික ඉඩම් කොමිසම හා ජාතික ඉඩම් කොමිසමේ බලතල.

ජාතික ඉඩම් කොමිසම පිළිබඳව හා එහි බලතල හා කාර්යන් පිළිබඳව අංක 21 සිට අංක 30 දක්වා ඇති යෝජනා පිළිබඳව ප්‍රතිපත්තිමය එකඟතාවයක් ඇතත් එහි සඳහන් කරුණු පිළිබඳව විස්තරාත්මකව හා වෙන් වෙන්ව තවදුරටත් සාකච්ඡා කල යුතුව ඇත. අන්තර් පළාත් වාරිමාර්ග ව්‍යාපෘති පිළිබඳව සකස් කර ඇති නිර්දේශයන් පිළිබඳව එකඟත්වයක් ඇත. එහෙත් එහි සඳහන් සමහර කරුණු සාකච්ඡා කර එකඟත්වයට පැමිණිය යුතුය. මීට අමතරව මහා පරිමාණ ජනපද ව්‍යාපෘති හා ගංගා දෝනීන් පිළිබඳව ද ඒවා අන්තර් පළාත් අතර ඇති සම්බන්ධතාවය සලකා බලා පදිංචි කිරීම පිළිබඳව ප්‍රතිපත්තියක් සකස් කල යුතුව ඇත. ඒවා මධ්‍යම රජයට අයත් විෂයන් හා කාර්යභාරයන් බව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ සඳහන් විය යුතුය.

පළාත් ලැයිස්තුවේ විෂයන් පිළිබඳ මධ්‍යම නීති සම්පාදනය

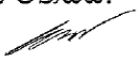
එම ඡේදයේ සඳහන් කරුණු පිළිබඳව මූලික එකඟතාවයක් ඇත.

අගනුවර භූමි බාගය

ප්‍රතිපත්තිමය වශයෙන් මෙම සංකල්පයට එකඟත්වයක් ඇතත් ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා තවදුරටත් සාකච්ඡා කල යුතුය.

2 වන මන්ත්‍රණ සභාව

2 වන මන්ත්‍රණ සභාවක් පිහිටුවීම පිළිබඳව ප්‍රතිපත්තිමය එකඟතාවයක් ඇත. 2 වන මන්ත්‍රණ සභාවට සාමාජිකයන් තෝරා පත්කර ගැනීමේ ක්‍රියාවලිය වඩාත් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී හා මහජන කැමැත්ත පිළිබිඹු වන ලෙස පළාත් සභා හා පාර්ලිමේන්තු මැතිවරණ වලදී තෝරා ගැනීමේ ක්‍රියාවලියක් වඩාත් සුදුසු බව ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ මතයයි. එකී සාමාජිකයන් මහජනතාව අතර හෝ වෘත්තිමය වශයෙන් දස්කම් විඳහා පෑ කීර්තිමත් හා අවංක පුද්ගලයන් විය යුතු යන සංකල්පය පිළිගනී. 2 වන මන්ත්‍රණ සභාව පළාත් සභා වලින් නියෝජනය කරමින් තෝරා පත්කර ගන්නා මන්ත්‍රීවරු 36 දෙනෙකුගෙන් හා පාර්ලිමේන්තු නියෝජනය කරමින් තෝරා පත්කර ගන්නා මන්ත්‍රීවරුන් 19 දෙනෙකුගෙන් සමන්විත යුතුය යන්න ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ ස්ථාවරයයි. 2 වන මන්ත්‍රණ සභාවේ මන්ත්‍රීවරුන් අතරින් දෙදෙනෙකු අමාත්‍ය මණ්ඩලයේ සාමාජිකයන් වශයෙන් පත්කිරීම යෝග්‍ය බව ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ මතයයි.



5 වන ඡේදයේ විශේෂ 3/2 බහුතරය පාර්ලිමේන්තුව තුළින් පමණක් ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයක් සඳහා අවශ්‍ය බව ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ මතයයි.

6 වන ඡේදයේ සඳහන් කරුණු පිළිබඳව ප්‍රතිපත්තිමය එකඟතාවයක් ඇත.

මැතිවරණ ක්‍රමය

මේ පිළිබඳව කෙටුම්පතෙහි දක්වා ඇති යෝජනාවන්ට ප්‍රතිපත්තිමය වශයෙන් එකඟ වන අතර ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයේදී පළමුවෙන් මැතිවරණ ක්‍රමයට අදාළ සංශෝධනය ගෙන ආ යුතු බව ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය තරයේ කියා සිටී.

මෙය 19 වන සංශෝධනය ගෙන එන අවස්ථාවේ ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයට දෙන ලද විශේෂ පොරොන්දුවකි. විශේෂයෙන් ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන් රජයට එකතු වූයේ යුගයේ දැඩි අවශ්‍යතාවයක් වන මැතිවරණ ක්‍රමය වෙනස් කරවා ගැනීමේ යෝජනාව ක්‍රියාත්මක කරවා ගැනීමේ දේශපාලන අරමුණු ඉටුකරවා ගැනීම සඳහාය. තවද අතිගරු ජනාධිපති මෛත්‍රීපාල සිරිසේන මැතිතුමාගේ මැතිවරණ ප්‍රකාශයෙන් මැතිවරණ ක්‍රමය වෙනස් කිරීමේ මූලික අවශ්‍යතාව පිළිගෙන ඇත.

ජන්දය ප්‍රකාශ කිරීම.

මේ යටතේ 9, 10 ඡේදයන්හි සඳහන් කරුණු ප්‍රතිපත්තිමය වශයෙන් පිළිගනී. 11 වන ඡේදයේ (ආ) ඡේදය එනම් මන්ත්‍රීවරයෙකුගේ මරණය, ඉල්ලා අස්වීම හෝ නුසුදුසු වීම මත එම ආසනය පුරප්පාඩු වූ විට අතුරු මැතිවරණයක් පැවැත්විය යුතු බව ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ මතයයි. මෙයට යටත්ව 11 වන ඡේදයේ සඳහන් අනිකුත් කරුණු වලට ප්‍රතිපත්තිමය වශයෙන් එකඟ වේ.

විධායකය

අද පවතින ආකාරයේ විධායක ජනාධිපතිධුරය සම්පූර්ණයෙන් අහෝසි කිරීම ප්‍රඥාගෝචර නොවන බව ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ මතයයි. විශේෂයෙන් විශාල බලතල ප්‍රමාණයක් පළාත් සභා වලට පවරා දෙන අවස්ථාවකදී රටේ ඒකීයභාවය ආරක්ෂා කිරීම සඳහාත් අද ලෝකයේ විවිධ රටවල සිදුවන ත්‍රස්ථවාදී හා බෙදුම්වාදී ක්‍රියාවලියන් පිළිබඳව සැලකිල්ලට ගනිමින් රටේ ස්ථාවරභාවය පවත්වාගෙන යාම සඳහාත් රටේ ස්ථාවරභාවය රැක ගැනීම සඳහාත් බලතල ප්‍රමාණයක් සහිතව යම් ජනාධිපතිවරයෙකු කෙලින්ම ජනතා ඡන්දයෙන් තෝරාගත යුතු බව ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ මතයයි. එවිට රටේ සෑම ජන කොට්ඨාශයකටම පවු ජාති, ආගම් වාදයෙන් තොරව ජනාධිපතිවරයෙකු පත්කර ගැනීම තුළින් සියළුම ජාතීන්ට දේශපාලන බලයක් මෙන්ම ජනාධිපතිවරයා තෝරා ගැනීමේ ක්‍රියාවලියේ කොටස්කාරයෙකු වීමට අවස්ථාවක් ලැබෙන හෙයින් එය ජාතික සංහිදියාව සඳහා ප්‍රායෝගික වූ ක්‍රමවේදයක් වේ.

එසේ පත්වන ජනාධිපතිවරයා අමාත්‍ය මණ්ඩලයේ ප්‍රධානියා විය යුතු අතර ඔහුට අනිවාර්යයෙන්ම ජාතික ආරක්ෂාව, ත්‍රිවිධ හමුදාව, පොලීසිය පිළිබඳ අමාත්‍යවූර දැරීමේ අවස්ථාව සහතික කළ යුතුවේ.

කෙටුම්පතෙහි 10 වන ඡේදයේ සඳහන් කරුණට එනම් විශේෂ අවස්ථාවන්හිදී හැර මුල් අවුරුදු හතරහමාරෙදී පාර්ලිමේන්තුව විසුරුවා හැරිය නොහැකි යන සංකල්පයට එකඟ වන අතර මේ අතරතුරදී පාර්ලිමේන්තුව විසුරුවා හැරිය හැකි වන්නේ කුමන නිෂ්චිත අවස්ථාවන්හිදී ද යන්න තවදුරටත් සාකච්ඡා කළ යුතුව ඇත. කෙසේ වෙතත් බහුතර ජනතා නියෝජිතයන්ගෙන් සැකසුණු රජයක් නිරතුරුව රට පාලනය කළ යුතු යන සංකල්පය ක්‍රියාත්මක කරමින් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදීව රජයක් පහකිරීමේ අවස්ථාව මහජන නියෝජිතයින්ට ලබාදෙන ලෙස ව්‍යවස්ථාව සැකසිය යුතුය.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙන් අනිවාර්යයෙන් අමාත්‍යවරුන්ගේ ප්‍රමාණය 30 කටත් රාජ්‍ය හා නියෝජ්‍ය අමාත්‍යවරුන්ගේ ප්‍රමාණය 30 කටත් සීමා කොට විද්‍යානුකූල ලෙස අමාත්‍යාංශ විෂයන් බෙදා එකී විෂය පථයන් සහිතව අමාත්‍යවූර ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ඇතුළත් කළ යුතු බවද ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය තරයේ යෝජනා කර සිටී.

අගමැති තෝරා ගැනීම වෙස්මිනිස්ටර් ක්‍රමය අනුව තෝරාගත යුතු යැයි ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය තරයේ විශ්වාස කර සිටී. එයට යටත්ව අගමැති තෝරා ගැනීම පිළිබඳව එයට නොගැලපෙන අනිකුත් යෝජනාවන් ඉවත් කළ යුතු බව ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය ප්‍රකාශ කරයි.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාව

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාව මෙතෙක් කටයුතු කර ඇති ආකාරයත් පත්කරන සාමාජිකයාගේ කාර්යක්ෂමතාව හා ජනතාව දක්වන ආකල්ප හා කරුණු සැලකිල්ලට ගනිමින් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාවේ සංයුතිය කුමන ආකාරයකින් සකස් විය යුතුද යන්න නැවත අධ්‍යයනයක් සිදුකළ යුතු බව ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ මතයයි.

වර්ථමාන ව්‍යවස්ථාව යටතේ පිහිටුවන ලද ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාව තුළින් කොතෙක් දුරට බලාපොරොත්තු වූ කාර්ය ඉටු වී ඇතිද යන්න සමාලෝචනය කළ යුතුව ඇත. ඒ අනුව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාවේ සංයුතිය පත්කිරීමේ ක්‍රමවේදය පිළිබඳව අලුතින් කල්පනා කළ යුතුව ඇත.

නීතිය, සාමය හා මහජන ආරක්ෂාව

නීතිය හා සාමය

මීට අදාළ ඡේදයේ නීතිය හා සාමය ඡේදය යටතේ ඇති 1,2,3,4,5 ඡේදයන්ට අප ප්‍රතිපත්තිමය එකඟතාවයක් ඇත. මෙම පරිච්ඡේදයේ සඳහන් කරුණු පිළිබඳව මූලික එකඟතාවයක් ඇතත් පළාත් පොලීස් සේවය සතු විය යුතු බලතල පිළිබඳව වැඩිදුරටත් සාකච්ඡා කොට එකඟත්වයකට පැමිණිය යුතුව ඇත. පළාත් පොලීස් හා ජාතික පොලීස් සේවය සතු බලතල පිළිබඳව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ පැහැදිලිවම දැක්විය යුතුය. මෙය දීර්ඝ සාකච්ඡාවකින් පසු කලයුතු බව ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ මතයයි.



මහජන ආරක්ෂාව

- (i) මේ යටතේ (i) යටතේ හදිසි නීතියක් ක්‍රියාවට නැංවීමේදී ජනාධිපතිවරයාට අගමැතිවරයාට උපදෙස් සහිතව හෝ රහිතව හදිසි අවස්ථා නිවේදනයක් මගින් පත්කිරීමේ පූර්ණ බලය ලබාදිය යුතුය.
- (ii) මෙම ඡේදයෙහි අග්‍රාමාත්‍යවරයාට යන්න ජනාධිපතිවරයාට යනුවෙන් සංශෝධනය විය යුතුය. කෙසේ වෙතත් ඉහත කී අවස්ථා දෙකේදීම එකී තීරණ අධිකරණ සමාලෝචනයට භාජනය නොවිය යුතුය. ආණ්ඩුකාරවරයා පළාත තුළ හදිසි තත්වය ප්‍රකාශයට පත්කිරීම මත ජනාධිපතිවරයාට උපදෙස් ලබාදී ඒ අනුව ක්‍රියාකල වීට හදිසි අවස්ථාව ප්‍රකාශයට පත්කිරීම පාර්ලිමේන්තු අනුමැතිය ලබා ගැනීම ප්‍රායෝගික නොවන හෙයින් එය අනවශ්‍ය බව අපගේ ස්ථාවරය වේ.
- (iii) Xxx ඡේදයේ 1 සිට 12 දක්වා ඡේලි වල කරුණු වලට එකඟවිය හැකි අතර එහෙත් ඒ සඳහා ජනාධිපතිවරයා අගමැතිවරයාගෙන් උපදෙස් ඇතිව හෝ නැතිව ක්‍රියාත්මක කිරීමේ බලතල ලබාදිය යුතු බව ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ ස්ථාවරයයි.
- (iv) එවැනි ප්‍රකාශනයක් පාර්ලිමේන්තුවේ අනුමැතිය හෝ අධිකරණ සමාලෝචනයට යටත් විය යුතු නැත. එහෙයින් එම ඡේදය සඳහා ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ එකඟතාවයක් නොමැත.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ කාන්තා අයිතිවාසිකම් ශක්තිමත් කිරීම.

ඉහත කී කරුණ පිලිබඳව පළාත් පාලන මැතිවරණයේදී දැකගන්නට ලැබෙන ප්‍රතිඵල හා පසුබිම සමාලෝචනය කරමින් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව තුළ කාන්තා අයිතිවාසිකම් ශක්තිමත් කිරීම හා දැනට වඩා නියෝජනයක් පාර්ලිමේන්තුව තුළ කාන්තාවන්ට ලබාදීමේ ක්‍රමවේදයක් සකස් කල යුතු යැයි ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය තරයේ විශ්වාස කර සිටී. තවද කාන්තා හා ළමා අයිතිවාසිකම් ශක්තිමත් කිරීම සඳහා අවශ්‍ය ප්‍රතිපාදන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව තුළ ඇතුලත් කල යුතු බවත්, ප්‍රතිපත්තියක් වශයෙන් ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය පිළිගනී. පුළුල් සාකච්ඡාවකින් අනතුරුව මෙම ක්‍රමවේදයට අදාල කරුණු ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට ඇතුලත් කල යුතුවේ.


අමාත්‍ය නිමල් සිරිපාල ද සිල්වා. (පා.ම.)


අමාත්‍ය සුසිල් ප්‍රේමජයන්ත. (පා.ම.)


රාජ්‍ය අමාත්‍ය ඩිලාන් පෙරේරා. (පා.ම.)

ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය නියෝජනය කරන කමිටු සාමාජිකයන්.

ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ - ශ්‍රී ලංකාව மக்கள் விடுதலை முன்னணி - இலங்கை PEOPLE'S LIBERATION FRONT (J.V.P.) - SRI LANKA



ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා මණ්ඩලයේ මෙහෙයුම් කමිටුවේ

අතුරු වාර්තා කෙටුම්පත පිළිබඳ අදහස් හා සංශෝධන

දැනට රටේ ක්‍රියාත්මක වන, 1978දී සකස් කරන ලද, දැනට 19 වතාවක් සංශෝධනය වී ඇති ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට හානිකර හා විකෘතියක් බවට පත් වී තිබේ. එබැවින් එම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව වෙනුවට ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී අයිතීන්, මානව අයිතීන් හා සියලු ජනකොටස්වල අයිතීන් සුරැකෙන නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් අවශ්‍ය බව අපි විශ්වාස කරමු.

රටේ සියලුම ප්‍රශ්න යෝජනා නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙන් විසඳිය හැකි යැයි අපි නොසිතමු. රටත් ජනතාවත් මුහුණ දී ඇති සමස්ත අර්බුදයන් ඒ සඳහා වූ විසඳුම පිළිබඳවත් ඒ වෙනුවෙන් සකස් විය යුතු නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව පිළිබඳවත් වෙනස් මතයක් හා වෙනස් දැක්මක් ජනතා විමුක්ති පෙරමුණට තිබේ.

දැනට පවත්නා සමාජ ආර්ථික රටාව විලෝපයට පත්වී ඇති ඒ රටාව තුළ නව ව්‍යවස්ථාවක් සකස් කිරීමේදී එහි ඇති සීමාවන් පිළිබඳවද අපට අදහසක් තිබේ. එසේම රට තුළ මතුව තිබෙන ජාතික ගැටලුව මුළුමනින්ම විසඳීමට පළාත් සභා ක්‍රමය විසඳීමක් නොවන බවද අපි දකිමු. එසේ වුවද මේ වනවිට පළාත් සභා පැවතීම රට තුළ යථාර්ථයක්ව ඇති නිසා එයද සැලකිල්ලට ගෙන සියලු ජනතාවන්ට අයිතිවාසිකම් ලබාදිය යුතු යන අදහසද සහිතව රට බෙදීම වැළැක්වීමද අරමුණු කරගෙන අපගේ සංශෝධන ඉදිරිපත් කරමු.

එබැවින් පවතින ව්‍යවස්ථාවට වඩා ජනතාවට ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී අයිතීන් ලැබෙන විධායක ජනාධිපති ධුරය අහෝසි කිරීම, නව මැතිවරණ ක්‍රමයක් ස්ථාපිත කිරීම, මානව හිමිකම් තහවුරු කිරීම, සියලු ජන කණ්ඩායම් සඳහා අයිතීන් ලබාදීම අඩංගු කරගත් නව ව්‍යවස්ථාවක් සකස් කරගැනීම වෙනුවෙන් අපේ අදහස් හා සංශෝධන මෙලෙස ඉදිරිපත් කරමු.

අදහස් හා සංශෝධන

1. විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය මුළුමනින්ම ඉවත් කළ යුතුය. එමෙන්ම ඒ වෙනුවට විධායක ජනාධිපති පත්නයේ විධායක අගමැතිවරයෙක් නිර්මාණය නොකළ යුතුය. අප විසින් ඉදිරිපත්

464/20, පන්තිපිටිය පාර, පැලවත්ත, බත්තරමුල්ල, ශ්‍රී ලංකාව.
464/20, பன்னிபிட்டிய வீதி, பெலவத்த, பத்தரமுல்ல, இலங்கை.
464/20, PANNIPITIYA ROAD, PELAWATTA, BATTARAMULLA, SRI LANKA.
දුරකථනය/தொலைபேசி/TEL:+94 11 278 5612, +94 11 278 5545, ෆැක්ස්/தொலைநகல்/FAX :+94 11 278 6050
e-mail:secretary@jvpsrilanka.com, web: www.jvpsrilanka.com, FB: fb.com/jvpsrilanka

කරනු ලබන පහත සංශෝධන ඉදිරිපත් කරනු ලබන්නේ ඉහත කරුණු මූලධර්මයක් කොට ගනිමිනි.

2. පළාත් දෙකක් හෝ වැඩි ගණනක් එක් ඒකකයක් ලෙස ඒකාබද්ධ කිරීම සඳහා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව තුළ විධිවිධාන සැලැස්වීම නොකළ යුතුය.

3. 'ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණයක්' වෙතම පිහිටුවීම වෙනුවට දැනට පවතින ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණයම පුළුල් කොට ක්‍රියාවට නැංවීමේ වැඩපිළිවෙළක් සකස් කළ යුතුය.

4. විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය අහෝසි කරන තත්වයක් තුළ පළාත් සභා පවත්වාගෙන යාමේදී ආණ්ඩුකාරවරයාගේ බලතල දුර්වල නොකළ යුතු අතර ඒවා අවශ්‍ය පමණින් ශක්තිමත්ව තිබිය යුතුය.

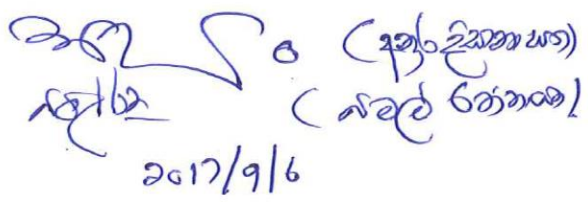
5. 'පළාත් ලැයිස්තුවේ විෂයයන් පිළිබඳ මධ්‍යම නීති සම්පාදනය' නැමති ශීර්ෂය යටතේ ඇති 'විමධ්‍යගත කරන ලද බලතල නැවත පවරා ගැනීම' නොහැකි වන අයුරින් යෝජනා වී ඇති වගන්තිය හා 'දෙවන මන්ත්‍රණ සභාව' නැමති ශීර්ෂය යටතේ ඇති වෙන වගන්තිය ඉවත් කළ යුතු අතර අවශ්‍යතාවය මත පොදුවේ ව්‍යවස්ථාවේ හෝ බලතලවල සංශෝධන හෝ වෙනස්කම් කිරීම සඳහා වූ ප්‍රතිපාදන ව්‍යවස්ථාවට ඇතුළු කළ යුතුය.

6. පාර්ලිමේන්තුවට මන්ත්‍රීවරුන් තෝරා පත්කරගැනීම සඳහා මැතිවරණ ක්‍රමයක් සකස් කිරීම සඳහා දැනට යෝජිත කොට්ඨාස-සමානුපාතික මිශ්‍ර ක්‍රමය සකස් කිරීමේදී එහි අවසන් ප්‍රතිඵලය සමානුපාතික බවට තහවුරු විය යුතු අතර එය විකෘති වන වෙනත් අතිරේක මන්ත්‍රීධුර වෙන්කිරීම නොකළ යුතුය.

7. අගමැතිවරයා තෝරාගැනීමේදී අගමැති තනතුරට පත්විය යුත්තේ පාර්ලිමේන්තුවේ බහුතර මන්ත්‍රී සංඛ්‍යාවකගේ කැමැත්ත දිනාගන්නා පුද්ගලයාය.

8. 'විධායකය' නැමති ශීර්ෂය යටතේ 'අගමැති තෝරා ගැනීම' යන කොටසට අදාළ 11,12,13 යන වගන්ති වෙනස් විය යුතුය.

9. නීතිය, සාමය හා මහජන ආරක්ෂාව පිළිබඳ කරුණේදී එක් ජාතික පොලිස් සේවයක් තිබිය යුතුය. එහිදී ජාතික හා පළාත් මට්ටමින් පැවරෙන කාර්යයන් හා බලතල පිළිබඳව වඩාත් පුළුල් සාකච්ඡාවක් සිදුකළ යුතුය.


2017/9/6

දෙමළ ජාතික සන්ධානයෙහි ස්ථාවරය

1. ශ්‍රී ලංකාව පළාත්/ජනපද ඒකාබද්ධ වූ රාජ්‍යයක් විය යුතුය. එක්සත්/නොබෙදුණු හා නොබෙදිය හැකි රටක් යන රාමුව තුළ ශ්‍රී ලංකාව සන්ධි රාජ්‍යයක් විය යුතුය. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ විධිවිධානවලට අනුව මධ්‍යම රජය සහ පළාත්/ජනපද සිය ශක්තුවත් ක්ෂේත්‍ර තුළ තමන්ට අනන්‍ය බලතල ව්‍යාපරණය කළ යුතුය.
2. ශ්‍රී ලංකාව අනාගමික රාජ්‍යයක් විය යුතුය. බුද්ධාගමට ප්‍රමුඛස්ථානය ලබා දීමට පක්ෂව බහුතර එකඟත්වය වන්නේ නම් එයට අදාළ නියමයන් හා කොන්දේසි නිශ්චිතව දැක්විය යුතුය.
3. උතුරු සහ නැගෙනහිර පළාත් එක් පළාතක්/ ජනපදයක් ලෙස සංස්ථාපනය කළ යුතුය. උතුර සහ නැගෙනහිර ඓතිහාසික වශයෙන් දෙමළ බස කථා කරන ජනතාව පදිංචිව සිටි ප්‍රදේශ වූ අතර ජනවිද්‍යාත්මක වෙනස්කම් තිබියදීත් අද පවා එකී පළාත් දෙකේ සහ එම පළාත් වල සෑම දිස්ත්‍රික්කයකම අතිප්‍රමුඛ පදිංචි කරුවන් වන්නේ දෙමළ බස කථා කරන ජනතාවයි. කිසිවෙකුට අසාධාරණයක් සිදු නොවන බව සහ සියළු පුරවැසියන්ට සමාන සැලකිලි ලැබෙන බව සහතික කිරීම පිණිස ප්‍රමාණවත් සුරැකිතා ඇතුළත් කළ යුතු වේ.
4. පළාත්/ජනපද වෙත පැවරීමට නියමිත බලතල හා කාර්යයන් පහත සඳහන් ඒවායේ නිර්දේශ සමඟ අනුකූල විය යුතුය:
 - (i) මංගල මුණසිංහ විශේෂ කමිටු වාර්තාව
 - (ii) ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා පනත් කෙටුම්පත , 2000
 - (iii) ජනාධිපති මහින්ද රාජපක්ෂ මහතා විසින් පත් කරන ලද බහු වාර්ගික විශේෂඥ කමිටු වාර්තාව සහ මහාචාර්ය තිස්ස විතාරණ මහතාගේ සහපතිත්වයෙන් යුතුවූ හා ජනාධිපති මහින්ද රාජපක්ෂ මහතා විසින් අනුමත කරන ලද සර්ව පාක්ෂික නියෝජිත කමිටු වාර්තාව.

ඉහත යෝජනා වටා පුළුල් හා සැලකිය යුතු එකඟත්වයක් ගොඩ නැඟී ඇත.
5. විමධ්‍යගත කරන ලද බලතල ක්‍රියාවේ යෙදවීම සඳහා අවශ්‍ය මුදල් උපදවා ගැනීමට පළාත්/ජනපද වලට අවශ්‍ය බලතල තිබිය යුතුය.
6. පළාත්/ජනපද ආණ්ඩුකාර වරයා ජනාධිපතිවරයාගේ නියෝජිතයා වන බැවින් මධ්‍යම රජය සහ පළාත්/ජනපද අතර බාධා විරහිත ක්‍රියාකාරී සම්බන්ධතාවක් සහතික කිරීම පිණිස ඔහු/ඇය ප්‍රයත්න දැරිය යුතු නමුත් පළාත්/ජනපද සතු විධායක බලතල ක්‍රියාත්මක කිරීම සම්බන්ධයෙන් අත පෙවීමට කිසිදු බලයක් නොතිබිය යුතු අතර ආණ්ඩුකාර වරයාගේ බලතල ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව තුළ පැහැදිලිව නිශ්චය කළ යුතුය.
7. සෙනෙට් සභාව (දෙවැනි මන්ත්‍රී මණ්ඩලය) පළාත්/ජනපද වෙතින් වන නියෝජිතයන්ගෙන් සෑදුම් ලබන නියෝජිත මණ්ඩලයක් විය යුතු අතර පළාත්/ජනපද වෙත විමධ්‍යගත කරන ලද බලතල හිත කිරීමක් හෝ ආපසු ගැනීමක් සිදුවුවහොත් එවැන්නක් අධිකෂණය කිරීමේ බලතලද එයට පැවරිය යුතුය.

8. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව උත්තරීතර නීතිය විය යුතු අතර ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව හා සම්බන්ධ සියළු කරුණු අර්ථ විවරණය කිරීමේ හා සියළු ආරවුල් විසඳීමේ වගකීම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණය වෙත පැවරිය යුතුය.

9. අතුරු වාර්තාවේ ප්‍රකාශිත මූලික ප්‍රතිපත්ති ප්‍රධාන පක්ෂ දෙකට පිළිගත හැකි වන්නේ නම්, පිළිගත හැකි එකඟතාවකට පැමිණීමට ඉඩ සැලසීම සඳහා ඒවාට එකඟ වීම සලකා බැලීමට දෙමළ ජාතික සන්ධානය කැමැත්තෙන් සිටී.

ආර්.සම්බන්දන්, පා.ම. - ත්‍රිකුණාමල දිස්ත්‍රික්කය
විපක්ෂ නායක

එම්.ඒ. සුමන්තිරන්, පා.ම. - යාපනය දිස්ත්‍රික්කය

2017 අගෝස්තු 30 වැනි දින



ජාතික හෙළ උරුමය Jathika Hela Urumaya

අංක: 964/2, පන්නිපිටිය පාර, ඔත්තරමුල්ල. No: 964/2, Pannipitiya Road, Battaramulla.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මෙහෙයුම් මණ්ඩලයේ ශාච්ඤාලීන කරන ලද අතුරු වාර්තා කෙටුම්පත 2017 අගෝස්තු 08

ජාතික හෙළ උරුමයේ නිරීක්ෂණ

හැඳින්වීම

නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සම්පාදනය කිරීම අරභයා මීට පෙර අප විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද ලේඛන දෙකෙහි කරුණු මතම මෙම ලේඛනයද පදනම් වේ.

මීට පෙර අප විසින් දක්වා ඇති පරිදිම නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සකස් කිරීමේදී අප එය කළ යුත්තේ මේ රටේ ප්‍රායෝගික තත්ත්වයන්ට සහ අපේ ජාතික ප්‍රතිපත්තීන්ට ගැලපෙන අයුරිනි. ඒ විනා කෙටි කාලීනව ඇති වන විදේශීය පීඩනයන්ට ප්‍රතිචාර දැක්වීමේ මාධ්‍යයක් ලෙස සහ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදකයන් විසින් පුද්ගලිකව ගුරුකොට ගන්නා දේශපාලන මතවාදයන්ට සරිලන ලෙස ව්‍යවස්ථාව සම්පාදනය කිරීමට යාම රට විසුලුකට ගෙනයාමට හේතුවක් වනු ඇත. රටේ බහුතර මහජන මතය නියෝජනය නොවන ව්‍යවස්ථාවක් අනුමත වන්නේවත් අවශ්‍ය යුක්තිසහගතභාවය ලබන්නේවත් නැත. එසේම, රටේ ජාතික අවශ්‍යතා සහ ප්‍රතිපත්තිවලට ව්‍යවස්ථාව නොගැලපෙන්නේ නම්, එය එවිට ජාතික ඉලක්ක සාක්ෂාත් කර ගැනීමට බාධාවක් බවට පත්වේ. ඒ අනුව ව්‍යවස්ථා සම්පාදකයන් කළ යුත්තේ, තමන් කලක් තිස්සේ එල්ල ගත් මතයන්හි, ආදානග්‍රාහීව පිහිටා සිටීම නොව මහජන මතය සහ ජාතික අවශ්‍යතා තේරුම් ගැනීමට තරම් විවෘත මනසක් ඇති කර ගැනීමය. අපට ගැලපෙන ව්‍යවස්ථාවක් ඇති කර ගැනීමට හැකි වනු ඇත්තේ එවිටය.

නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් ප්‍රධාන ඉලක්කයන් දෙකක් ඉටු කර ගැනීම අරමුණු කර ගත යුතුය. එනම් ස්ථාවරභාවය සහ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයයි. නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සම්පාදනය කර ගැනීම, විවෘත සහ තාර්කිකබවකින් යුක්තව ඉටු කර ගත යුතු සියුම් කටයුත්තක් වන්නේම, බොහෝ විට එකිනෙකට පරස්පර සේ පෙනෙන මේ ඉලක්කයන් දෙකම, ඒ දෙකෙහිම ප්‍රායෝගික ජීව ගුණයන්ට හානියක් නොවන පරිද්දෙන් එකවිට සාක්ෂාත් කර ගැනීමට අවශ්‍ය නිසාය.

ස්ථාවරභාවය යන්නෙන් ප්‍රධාන වශයෙන් දේශපාලන ස්ථාවරභාවය, සාමාජික ස්ථාවරභාවය, ආර්ථික සංවර්ධනය සහ පාරිසරික තිරසරභාවය යන කරුණු හතර අදහස් වෙන බව කිව හැකිය.

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය යන්නෙන් මහජන පරමාධිපත්‍යය, මානව නිදහස, මානව අයිතිවාසිකම් සහ යහපාලනය යන කරුණු අදහස් වේ යැයි කිව හැකිය.

1978 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සැකසීමේදී මෙයින් දේශපාලන ස්ථාවරභාවය සහ ආර්ථික සංවර්ධනය යන ඒ යුගයට ගැලපෙන ලෙසට ස්ථාවරභාවය යන්නට ප්‍රමුඛ අවධානයක් යොමු වූ අතර, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සලකනු ලැබුවේ එකී ඉලක්කය සපුරා ගැනීමට බාධාවක් ලෙසිනි. ඒ අනුව ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය යටපත් කරන අන්දමේ අත්තොන්‍යෝමතික යැයි කිව හැකි අධිකතර බලයක් සහිත විධායකයක් බිහි කෙරුණු අතර, එතැන් පටන් ඒ නිසාම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සහ නිදහස දිනා ගැනීම සඳහා වූ අරගලයක් ඇති විය. මෙම සටනේ සෘජු ප්‍රතිඵලයක් ලෙසත් එසේම පැවති යුද්ධයට සාකච්ඡාමය විසඳුමක් සෙවීමට ගත් උත්සාහයේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙසටත්

පෙර අරමුණු දෙකෙන් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට අධික අවධානයක් යොමු වූ ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණ ප්‍රයත්නයක් ඇති විය. අද දක්නට ලැබෙන්නේද එම ප්‍රයත්නයේම දිගුවකි. ඒ අනුව අද අප සිටිනුයේ 1978 ව්‍යවස්ථාව සම්පාදනය වන අවස්ථාවේ දක්නට ලැබුණු තත්ත්වයට සපුරාම අනෙක් අන්තයෙහිය. මේ අන්ත දෙකම වැරදි සහගතය. අපට අවශ්‍ය කරනුයේ මැදුම් පිළිවෙතකි. එනම් ස්ථාවරභාවය සහ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය අතර තුලනයකි.

මෙම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා යෝජනාවලිය මගින් ඉතා දුර්වල මධ්‍යම ආණ්ඩුවකින් සහ බලවත් පළාත් ආණ්ඩුවලින් සමන්විත ෆෙඩරල් ආණ්ඩුක්‍රමයක් යෝජනා කර ඇත. මෙහි කෙටුම්පත්කරුවන් ශ්‍රී ලංකාවේ සුළු වාර්ගික ප්‍රජාවන්ගේ වාර්ගික දුක්ගැනවිලි විසඳීම සඳහා වූ හොඳම ක්‍රමවේදය පළාත පදනම් කර ගත්, භූමි ප්‍රදේශය මත සිදු කරන බලය බෙදීමක් බවට විශ්වාස කරන බව පැහැදිලිය. එහෙත් විමසිල්ලෙන් යුතුව කරුණු අධ්‍යයනය කරන විට පෙනී යන්නේ ෆෙඩරල් ක්‍රමයක් අවශ්‍යය යන මෙම අදහස හුදෙක්ම දේශපාලන ඉල්ලීමක් සහ සටන් පායියක් විනා සැබෑ ගැටළු සහ අවශ්‍යතාවන් සඳහා ලබා දුන් තාර්කික විසඳුමක් නොවන බවයි. ශ්‍රී ලංකාවේ ජනවාර්ගික විසිරී යාම සහ සංයුතිය සැලකූ විට පැහැදිලි වන්නේ පළාත කිසිසේත්ම තාර්කික දේශපාලන ඒකකයක් නොවන බවයි. නිදසුනක් ලෙසට දෙමල ජනවර්ගය මත පදනම් වූ දේශපාලන පක්ෂයකට බලය ලබා ගත හැකි එකම පළාත් සභාව වන්නේ උතුරු පළාත පමණක් වන අතර එහි ජීවත් වනුයේ රටේ සමස්ත දෙමල ජනතාවගෙන් 32% ක්ද ශ්‍රී ලාංකීය දෙමල ජනතාවගෙන් 43% ක්ද පමණකි. ඒ අනුව දෙමල ජනතාවගේ වාර්ගික දුක්ගැනවිලි විසඳීම අරමුණු කර ගත් පළාත පදනම් කර ගත් බලය බෙදීමකදී සමස්ත දෙමල ජනතාවගෙන් 68% ක්ම එකී විසඳුමෙන් බැහැර කර තැබෙන බව පැහැදිලිය. භාෂා ප්‍රශ්නය, පළාත මත බලය බෙදා විසඳීමට තැත් කරන්නේනම්, උතුරු පළාතට අමතරව නැගෙනහිර පළාතේද එම භාෂා ප්‍රතිපත්තිය ක්‍රියාත්මක කිරීමට හැකි වුවහොත් එවිටද එම විසඳුමෙන් ප්‍රතිලාභ ලබන්නේ සමස්ත දෙමල භාෂික ජනතාවගෙන් (ශ්‍රී ලංකා දෙමල, මුස්ලිම්, කඳුරට දෙමල) 44% ක් පමණකි. පොලිස් බලතල ලබා දුනහොත් එවිට එහි වාසිය ලැබීමට නියමිතව ඇත්තේ සමස්ත දෙමල ජනතාවගෙන් 32% කට පමණකි. පොලිස් බලතල පිළිබඳ සැලකූ විට මුස්ලිම් ජනතාවගේ තත්ත්වය මීටත් වඩා සංකීර්ණය. ශ්‍රී ලංකාවට පළාත් සභා ක්‍රමය හඳුන්වා දීමේදී ආදර්ශය බවට පත් වූ ඉන්දියාවේ මේ තත්ත්වය භාත්පසින්ම වෙනස්ය. ඉන්දියාවේ දෙමල ජනතාවගෙන් 92% ක්ම ජීවත් වනුයේ තම්ල්නාඩු ප්‍රාන්තයේය. නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යුහයක් සැකසීමේදී මෙබඳු තත්ත්වයන් ගැඹුරු අවධානයකට ලක් කළ යුතුමය.

මේ අනුව ශ්‍රී ලංකාවේ ජනවාර්ගික සංයුතිය සහ විසිරී යාම සැලකූ විට වාර්ගික දුක්ගැනවිලි සහ අභිලාශ ආමන්ත්‍රණය කිරීමෙහිලා වඩාත් ඵලදායී වන්නේ පළාත් මට්ටමින් බලය බෙදීම නොව ජාතික මට්ටමින් කරන ප්‍රතිසංස්කරණයන් බව පැහැදිලිය. නිදසුනක් ලෙසට දෙමල දේශපාලනයෙහි ප්‍රධාන දුක්ගැනවිල්ලක් ලෙසට සඳහන් වන භාෂා ප්‍රශ්නය ගතහොත්, එය විසඳිය හැක්කේ නියතවම ජාතික මට්ටමිනි. ආගමික නිදහස තහවුරු කර ගැනීම කළ හැක්කේද පළාත් මට්ටමින් නොව ජාතික මට්ටමිනි. ඒ අනුව අප යොමු විය යුත්තේ ජාතික මට්ටමේ ප්‍රතිසංස්කරණයන් ඇති කිරීමේ දිශාවටය.

මීට අමතරව බිම් මට්ටමේ දේශපාලන සහභාගීත්වය ඉහළ නැංවීම යන කරුණ ගතහොත් එහිදී ඊට ජාතික මට්ටමේදී ඇති බාධාවන් එලෙසින්ම පළාත් මට්ටමේදීද දැකිය හැකි වනු ඇත. නිදසුන් ලෙසට දෙහිඅත්තකණ්ඩියේ වැසියෙකුට ඔහු ත්‍රිකුණාමලයේ පිහිටි නැගෙනහිර පළාත් සභාව සමග සම්බන්ධ වීමේදී සහ කොළඹ පිහිටි මධ්‍යම ආණ්ඩුව සමග සම්බන්ධ වීමේදී ඒ දෙක අතර සැලකිය යුතු වෙනසක් දැනෙන්නේ නැත. ඒ සඳහා ඊට වඩා කුඩා ඒකකයක් අවශ්‍යය.

මේ අනුව ජාතික හෙළ උරුමය විමධ්‍යගතකරණයේ ඒකකය ලෙස සලකන්නේ පළාත් පාලන බල ප්‍රදේශයි. මෙහිදී එය ක්‍රියාත්මක විය යුත්තේ ගම්සභා ක්‍රමයක් මත පදනම් වෙමිනි. එමගින් බිම් මට්ටමේ මහජන සහභාගීත්වය සහතික කෙරෙන අතරම පාරදෘශ්‍යභාවයද සුරැකේ. එසේම ශ්‍රී ලංකාවේ දැනට ඇති පළාත් පාලන ඒකකවල මායිම් ජනගහනයේ ප්‍රමාණය, ජනවාර්ගික

සංයුතිය, ආර්ථික සාධක ආදිය මත යළිත් විද්‍යාත්මක නිර්ණය කිරීමකට ලක් කළ යුතුය. මෙම ක්‍රමයෙන් වඩාත්ම ඵලදායී විමධ්‍යගතකරණ පාලන ඒකකය සකසා ගත හැකිවේ. පළාත මෙන් නොව ප්‍රාදේශීය සහා බල ප්‍රදේශයක් යම් නිශ්චිත ප්‍රජාවක නියෝජනය සහ සහභාගීත්වය සහතික වන පරිද්දෙන් සැකසීමට පහසුය. පළාත මත කෙරෙන බලය බෙදීමකින් යම් සුළුතර ජනවර්ගයක දුක්ගැනවිල්ලක් යම් පමණකට හෝ විසඳීම පිළිබඳ බලාපොරොත්තුවක් හෝ තබා ගත හැක්කේ උතුරු පළාතේ දෙමල ජනතාව සම්බන්ධයෙන් පමණකි. එහෙත් එය ඒ සමගම අනෙක් සෑම පළාතකම පාහේ සුළුතරයන් බැහැර කරයි. නමුත්, පළාත් පාලන ඒකකය, විමධ්‍යගතකරණ ඒකකය ලෙස යොදා ගන්නේ නම් එවිට එමගින් උතුරු පළාතේ සිංහල ජනතාවට (උදා. වවුනියාව දකුණ), නැගෙනහිර පළාතේ දෙමල ජනතාවට (උදා. කිරුක්කෝවිල්), නැගෙනහිර පළාතේ මුස්ලිම් ජනතාවට (උදා. සමන්තුරේ) සහ මධ්‍යම පළාතේ කඳුරට දෙමල ජනතාවට (උදා. තලවකැල්) තම ඵලදායී දේශපාලන සහභාගීත්වය සහතික කර ගත හැකිවේ. ජාතික හෙළ උරුමය පහත දැක්වෙන අදහස් ඉදිරිපත් කරන්නේ ඒ පදනම මත පිහිටමිනි.

1. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 1 හා 2 පරිච්ඡේදවලින් ආවරණය වන කරුණු

1 හා 2 වගන්ති

1 හා 2 වගන්ති වෙනස් නොවිය යුතුය.

ශ්‍රී ලංකාව හැඳින්වීමට යොදන නිල නාමය වන 'ශ්‍රී ලංකා ප්‍රජාතාන්ත්‍රික සමාජවාදී ජනරජය' යන්න අනවශ්‍ය ලෙස දිගු සහ කිසිදු විශේෂ දේශපාලනික හෝ ආර්ථික අර්ථයක් නොහඟවන යෙදුමක් වන බැවින්, එය 'ශ්‍රී ලංකාව' හෝ 'ශ්‍රී ලංකා ජනරජය' ලෙස වෙනස්කිරීමට අවශ්‍යනම් සලකා බැලීම සුදුසුය.

2 වගන්තිය

දැනට එය සිංහල, දෙමල සහ ඉංග්‍රීසි භාෂාවන්ගෙන් ඇති ලෙසින්ම විය යුතුය. එසේම ශ්‍රී ලංකා රාජ්‍යයේ එම ඒකීය ස්වභාවය හරයාත්මකවද එසේම විය යුතු අතර එනම් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 2, 4 (අ) සහ 76 (1) යන වගන්තිවලින් දක්වා ඇති තත්ත්වයන් කිසිසේත්ම වෙනස් නොවිය යුතුය. මීට පෙර ලේඛනයන්ගෙන් අප ඉතා පැහැදිලිව සහ නිශ්චිතව පෙන්වා දී ඇති පරිදි, ශ්‍රී ලංකාවේ සුළු ජනවාර්ගික දුක්ගැනවිලි, පළාත් පදනම් කරගත් භූමි ප්‍රදේශය මත කෙරෙන බලය බෙදීමකින් විසඳිය හැකිය යන්න සමහර පුද්ගලයන් තුළ කාලයක් තිස්සේ මුල් බැසගෙන ඇති අතාර්කික මතයක් පමණකි. මෙම අදානග්‍රහී මතය විසින් සියලු ජනවර්ගයන්ට සාධාරණය ඉටු කිරීම සඳහා සුදුසු ක්‍රමවේදයක් සොයා ගැනීමේ අවස්ථාව අහිමි කරන අතරම මේ රටේ අනාගත පැවැත්ම සඳහා අත්‍යවශ්‍ය වන ජාතික සංවර්ධන ඉලක්කයන් ලඟා කර ගැනීමටද බලවත් ලෙස බාධා පමුණුවයි. එම නිසා පළාත් මත පදනම් වූ බලය බෙදීමක් පිළිබඳව වූ අතාර්කික සහ භානිකර යෝජනාව වෙනුවට තාර්කික සහ ඵලදායී ආකෘතියක් පිළිබඳව දැන්වත් අවධානය යොමු කළ යුතුය. පෙරද දක්වූ පරිදි අප පක්ෂයේ අවංක අදහස වන්නේ ශ්‍රී ලංකාවට උචිතම ක්‍රමය වන්නේ මහජනයාට උපරිම බලය ලැබෙන පරිද්දෙන්ද එමෙන්ම ජාතික සංවර්ධනයට අවශ්‍ය එක්මතියට බාධා නොවන පරිද්දෙන්ද හැකි උපරිම ලෙස පළාත් පාලන ආයතන ශක්තිමත් කිරීම බවයි.

මෙහිදී විශේෂයෙන්ම සඳහන් කළ යුතු කරුණක් වන්නේ කෙටුම්පත් කරුවන් විසින් දක්වා ඇති පරිදි 'ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව යනු ජනතාව බියක් දැක්විය යුතු ලේඛනයක් නොවන' බව සත්‍යයක් වන අතරම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් රැට්ටිලිකාර සහ අවිනිශ්චිත යෙදුම්වලින්ද විනිර්මුක්ත විය යුතු බවයි. මෙම යෝජනාවලිය විසින් ඉදිරිපත් කරන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා ආකෘතිය නිසැකවම ගෙඩරල් ක්‍රමයකි. එය එසේ වී තිබියදී ඒ බව පරමාධිපත්‍ය බලය හිමි ජනතාවගෙන් සැඟවීමට චේතනාන්විතවම තැත් කිරීම කිසිසේත්ම උචිත දෙයක් නොවේ. අප

නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සැකසිය යුත්තේ කරුණු සඟවමින් නොව හැකි තාක් දුරට විවෘතභාවය සුරකිමිනි. නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් ගෙන එන්නේ නම් එය අනිවාර්යයෙන්ම මහජනතාව අතර දැනුවත් එකඟතාවෙන් බිහිවිය යුතු පුළුල් සම්මුතියක් විය යුතුය. එබඳු දැනුවත් එකඟතාවක් ඇති වීමට නම් යෝජිත ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ සත්‍ය තත්ත්වය සහ එමගින් බිහි කෙරෙන ආණ්ඩුක්‍රම ආකෘතිය පිළිබඳ සත්‍ය තත්ත්වය මහජනතාවට අවංක ලෙස පැහැදිලි කර දිය යුතුය.

3 වගන්තිය

වත්මන් ව්‍යවස්ථාවේ 3 වගන්තිය වෙනස් නොවිය යුතුය. පවත්නා වගන්තිය වෙනුවට විකල්ප සූත්‍රණයක් ඉදිරිපත් කර ඇත්තේ කුමක් නිසාදැයි කෙටුම්පත්කරුවන් විසින් පැහැදිලි කර නොමැත.

4 වගන්තිය

වත්මන් ව්‍යවස්ථාවේ 4 වගන්තිය වෙනස් නොවිය යුතුය. පවත්නා වගන්තිය වෙනුවට විකල්ප සූත්‍රණයක් ඉදිරිපත් කර ඇත්තේ කුමක් නිසාදැයි කෙටුම්පත්කරුවන් විසින් පැහැදිලි කර නොමැත.

5 වගන්තිය

වත්මන් ව්‍යවස්ථාවේ 5 වගන්තිය වෙනස් නොවිය යුතුය. විකල්ප සූත්‍රණය ඉදිරිපත් කර ඇත්තේ පළාත් මත පදනම් වූ ෆෙඩරල් ආකෘතියකට යෝග්‍ය වන පරිද්දෙන් බව පැහැදිලිය. අපගේ මතය ඊට වෙනස් බැවින් මෙසේ මෙම වගන්තිය වෙනස් කිරීමේ අවශ්‍යතාවක් අපි නොදකිමු.

6 වගන්තිය

යෝජිත සූත්‍රණයෙහි වරදක් නොමැත.

7 වගන්තිය

යෝජිත සූත්‍රණය යෝග්‍යය. අපගේ මතය වන්නේම විවිධ ජන ප්‍රජාවන්ගේ සැබෑ දුක්ගැනවිලි සහ සාධාරණ අභිලාශ සම්බන්ධයෙන් කටයුතු කිරීමේ කර්තව්‍යය සහ ඵලදායී ආකාරය වන්නේ පළාත් පදනම් කරගෙන බලය බෙදීම නොව ජාතික මට්ටමේ ප්‍රතිසංස්කරණ වෙත යොමු වීම බවයි. ඒ අනුව ජාතික ගීය පිළිබඳ තත්ත්වය මෙසේ පැහැදිලිව දැක්වීම සහ මෙතෙක් ක්‍රියාත්මක වූ තත්ත්වය මෙසේ වඩා නිරවුල්ව සූත්‍රණය කිරීම ඉතා සුදුසුය.

8 වගන්තිය

යෝජිත සූත්‍රණය සුදුසුය.

දෙවන පරිච්ඡේදය / 9 වගන්තිය

වත්මන් ව්‍යවස්ථාවේ 9 වගන්තිය කිසිසේත්ම වෙනසකට ලක් නොකළ යුතුය.

සමහර දේශපාලන නායකයන් පමණක් නොව උගතුන් පවා වැරදි අවබෝධයක සිටියත් ශ්‍රී ලංකාව ව්‍යවස්ථාමය සහ නෛතිකව ගත් විට නිරාගමික රාජ්‍යයකි. වත්මන් ව්‍යවස්ථාවේ 9 වගන්තිය මගින් කිසිසේත්ම බුද්ධාගම රාජ්‍ය ආගම බවට පත්කොට නොමැති අතර, එම වගන්තිය හුදෙක්ම ව්‍යවස්ථාමය සැරසිල්ලක් පමණකි. එහෙත්, ශ්‍රී ලංකාවේ රාජ්‍යය සහ බුදුදහම අතර වසර දහස් ගණනක් මුළුල්ලේ ක්‍රියාත්මක වූ සබැඳියාවක් පැවතුනු අතර, උඩරට ගිවිසුම අත්සන් කිරීමේදී ඉංග්‍රීසින් විසින් පවා එම සම්බන්ධය පිළිගැනීමට ලක් කරන ලදී. ඒ අනුව, මෙසේ නාමමාත්‍රික වගන්තියකින් හෝ එම අයිතිහාසික උරුමය පිළිගෙන තිබීම සිංහල

බෞද්ධයන්ගේ සැනසිල්ලට හේතු වී ඇත. ඒ නිසා, එම තත්වයෙන්වත් එය තව දුරටත් පැවතිය යුතුය.

ශ්‍රී ලංකාවේ ආගම සහ රාජ්‍යය අතර සම්බන්ධය ප්‍රායෝගික සහ නීතිමය වශයෙන් දක්වා ඇති ව්‍යවස්ථාවේ 10, 12 සහ 14 (1) (ඉ) වගන්තිවලින් දක්වා ඇති ප්‍රතිපාදන එසේම ක්‍රියාත්මක වීම සුදුසුය.

බලය බෙදා හැරීමේ මූලධර්ම

1. අනුපූරකතාව පිළිබඳ මූලධර්මය යොදා ගැනීම

අනුපූරකතා මූලධර්මය යොදා ගැනීම පිළිබඳව මෙම කෙටුම්පතෙහි දක්වා ඇති යෝජනාවට පහත කරුණු මත අපට එකඟ වීමට නොහැකිය.

විශේෂයෙන්ම, අනුපූරකතා මූලධර්මය යනු කුමක්දැයි විස්තර කර ඇති අකාරය එනම් 'පහළම ස්ථරයෙන් කළ හැකි ඕනෑම දෙයක් එයට පැවරිය යුතුය' යන්න ආණ්ඩුකරණය සම්බන්ධයෙන් ඉතාමත්ම අතාර්කික සහ වියවුල් සහගත අර්ථකථනයකි. ශ්‍රී ලංකාවේ දැනට ක්‍රියාත්මක වන පළාත් පාලන ඒකකයන්ටත් වඩා කුඩා ස්වෛරී රාජ්‍යයන් ලෝකයේ පවතින බැවින්, සිද්ධාන්තමය වශයෙන් ගත්කල එබඳු රාජ්‍යකට කළ හැකි ඕනෑම දෙයක් අපේ පළාත් පාලන ඒකකයකටද කළ හැකිය. ඒ අනුව මෙම අනුපූරකතා මූලධර්මයේ අනුව නම් ඕනෑම බලයක් එනම් ස්වාධීන බලය පවා අපේ රටේ දක්නට ඇති පහළම ස්ථරයට, එනම් ප්‍රාදේශීය සභාවකට වුව අවශ්‍යනම් පැවරිය හැකි බව අවබෝධ විය යුතුය. බලය විමධ්‍යගතකරණය පිළිබඳව කටයුතු කළ යුතු වන්නේ මෙබඳු විසුකිත සංකල්පයන් මත පිහිටා නොව ජාතික දේශපාලනික, ආර්ථික, සාමාජික සහ සංස්කෘතික අවශ්‍යතා පිළිබඳ පුළුල් සන්දර්භයක් මත පිහිටීමිනි. මීට පෙර ලේඛනයෙන්ගෙන් අප පෙන්වා දී ඇති පරිදි විශේෂයෙන්ම ජාතික සංවර්ධනය සම්බන්ධයෙන් වඩාත් උචිත වන්නේ සමස්ත රාජ්‍යයම පොදු ජාතික සැලැස්මකට අනුව මෙහෙයවීම වනා ඒ ඒ පළාත්වලට හෝ ප්‍රදේශවලට තම රුචිය සහ අවබෝධය මත සංවර්ධන ප්‍රතිපත්ති තීරණය කිරීමට හෝ ක්‍රියාත්මක කිරීමට ඉඩ දීම නොවේ. ඉතා පැහැදිලිව පෙනී යන කරුණක් වන්නේ වත්මන් රජයේ සංවර්ධන උපාය මාර්ගය වන්නේද එසේ ජාතික වශයෙන් මධ්‍යගතව ආර්ථික සංවර්ධනය පිළිබඳ තීරණ ගැනීම සහ ඒවා ක්‍රියාත්මක කිරීම බවයි. එසේම මීට පෙර ලේඛනයෙන්ගෙන් අප දක්වා ඇති පරිදි පාරිසරික තිරසරභාවය සහතික කර ගැනීමට උචිත වන්නේද ජාතික මට්ටමින් තීරණ ගැනීමයි. ශ්‍රී ලංකාව එක් භූ ගෝලීය සහ ජෛවීය පද්ධතියකි. එමෙන්ම, පරිසර සංරක්ෂණය, ආර්ථික කටයුතු සමග අත්‍යන්තයෙන්ම බැඳී පවතින අතර පරිසරය සහ ආර්ථිකය එකිනෙකට අනවශ්‍ය විලංගුවක් නොවන පරිදි හැසිරවීම එහෙයින් අවශ්‍යය. ඒ අනුව මේ දෙක හැසිරවිය යුත්තේ ජාතික වශයෙන් විනා පළාත් හෝ ප්‍රාදේශීය මට්ටමින් නොවන බව කිව හැකිය.

2. බලය බෙදා හැරීමේ ප්‍රධාන ඒකකය පළාත විය යුතුය යන යෝජනාව

මෙම යෝජනාව, මෙම කෙටුම්පතේ ඉහතින් සඳහන් කළ 'අනුපූරකතාව' පිළිබඳ යෝජනාව සමග ප්‍රතිවිරුද්ධය. 'පහළම ස්ථරයෙන් කළ හැකි ඕනෑම දෙයක් එයට පැවරිය යුතුය' පවසා එසැනින්ම 'බලය බෙදා හැරීමේ ප්‍රධාන ඒකකය පළාත විය යුතුය' යනුවෙන් දැක්වීමට කෙටුම්පත්කරුවන් ක්‍රියා කිරීම සැබවින්ම පුදුම සහගතය. ශ්‍රී ලංකාවේ ආණ්ඩුකරණ ව්‍යුහය තුළ 'පහළම ස්ථරය, වන්නේ පළාත් පාලන ඒකක එනම් ප්‍රාදේශීය සභා, නගර සභා සහ මහා නගර සභා විනා කිසිසේත්ම පළාත් නොවේ.ඒ අනුව කෙටුම්පතෙහි සඳහන් 'අනුපූරකතා මූලධර්මය' අනුව නම් ප්‍රධාන ඒකකය විය යුත්තේ පළාත නොව ප්‍රාදේශීය සභා හෝ නගර සභායි. මේ අනුව, ඇත්තෙන්ම මොවුන්ගේ සැබෑ අරමුණ වී ඇත්තේ අන් කිසිවක් නොව හැකි සෑම බලයක්ම පළාත් සභාවන්ට ලබා දී පළාත් සභා ඉතාමත්ම බලගතු ඒකකයන් බවට පත් කිරීමටය යන්න පිළිබඳව සැකයක් නොමැත. මෙහි සඳහන් අනුපූරකතා මූලධර්මය සහ පළාත්

සභාවත් බලය බෙදීමේ ප්‍රධාන ඒකකය ලෙස සැලකීම යන මූලධර්ම දෙක එක්ව සැලකූ විට එමගින් ඉතා පහසුවෙන් සහසන්ධිය (con-federal) ආණ්ඩුක්‍රම ආකෘතියක් වුව ඇතිකර ගත හැකි බව පැහැදිලිය. මෙය එකඟවිය හැකි තත්ත්වයක් නොවේ.

වර්තමානයේ ක්‍රියාත්මක පළාත් සභා ක්‍රමය සම්බන්ධයෙන් අප පක්ෂයේ ස්ථාවරය අපි පැහැදිලිව දක්වා ඇත්තෙමු. මෙම ක්‍රමය හඳුන්වා දෙනු ලැබුවේ ඉන්දියාවේ සෘජු දේශපාලන සහ හමුදාමය බලපෑම සහ ඊට සමාන්තරව අභ්‍යන්තර වශයෙන් එල්. ටී. ඊ. ඊ. සංවිධානයේ ක්‍රස්තවාදය මධ්‍යයෙහි ශ්‍රී ලංකාව දැඩි පීඩනයකට හසුව සිටි වාතාවරණයක් තුළය. මෙම ක්‍රමය ගොඩනගා තිබුණේ ඉන්දියානු තත්ත්වයන්ට, ඒ රටේ පිළිගැනීම් සහ ආකෘතීන්ට සහ ඒ රටේ දේශපාලන සහ මිලිටරි අභිලාෂයන්ට අනුකූල වන ලෙස විනා ශ්‍රී ලංකාවේ දේශපාලන, සාමාජික සහ ආර්ථික අවශ්‍යතාවන්ට සහ යථාර්ථයන්ට ගැලපෙන ලෙස නොවන බව පැහැදිලිය. එල් ටී ඊ ඊ ඊ ඇතුළු සියලු දෙමල සන්නද්ධ කණ්ඩායම් අඩුම තරමින් ආරම්භයේදීවත් මේ ඉන්දියානු විසඳුමට කැමැත්ත පල කරන ලද අතර, එහෙත් සිංහල ජනතාවගෙන් බහුතරයකගේ දැඩි විරෝධයට එය ලක්විය. කෙටි කලකට පසුව එල් ටී ඊ ඊ සංවිධානයද, ඉන්දියානු මැදිහත්වීමට විරුද්ධත්වය පල කරන්නට පටන් ගත් නමුත් අනෙකුත් සියලුම දෙමල සන්නද්ධ කණ්ඩායම් සහ දේශපාලන පක්ෂ ඉන්දියානු විසඳුම කැමැත්තෙන් භාර ගත්හ. පළාත් සභා ක්‍රමය ක්‍රියාත්මක කිරීමට එකම බාධාව බවට පත් වූයේ එල් ටී ඊ ඊ සංවිධානය විසින් අන්තවාදී සහ බලලෝභී ලෙස දෙමල ජනතාව ඇපයට තබා ගනිමින් ලේ වැනි යුද්ධයක් දියත් කිරීම වන අතර එම ක්‍රස්තවාදී අන්තවාදය පරාජය කිරීමෙන් තොරව මේ රටට සාමයක් උදා කර ගත නොහැකි තත්ත්වයක් ඇති විය. එම ගිවිසුම අත්සන් කරනු ලැබූ 1987 ජූලි 29 සිට අද දක්වා කාලය ගත් විට, දෙමල ජනතාවට අලුතින් දුක් ගැනවිලි එකතු වී නැති බවත්, තිබූ දුක් ගැනවිලි බොහොමයක් විසඳා ඇති බවත් පිළිගත යුතුය. ඒ අනුව, දැන් අලුතෙන් තව තවත් බලතල ඉල්ලීමට යුක්තිසහගත හේතුවක් දෙමල දේශපාලන නායකයන්ට නොමැති බව ඉතා පැහැදිලිය. එමනිසා දැන් කළ යුතුව තිබෙන්නේ, එදා වියවුල් සහගත තත්වයක් තුළ පීඩාකාරී පරිසරයක කඩිමුඩියේ හඳුන්වා දුන් පළාත් සභා ක්‍රමයෙහි අඩුපාඩුකම් පිළිබඳ විවෘත සාකච්ඡාවක් ඇති කර ගනීමයි. එදා එල් ටී ඊ ඊ සංවිධානය විසින් තම සන්නද්ධ ක්‍රියාදාමය සාධාරණීකරණ කිරීමට යොදා ගත් සටන් පාඨ සහ අන්තවාදී තර්ක තවදුරටත් අදානග්‍රාහී ලෙස ඉදිරිපත් කිරීම පොහොසත් සංවාදයකට මග පාදන්නේ නැත. ඒවා ඉදිරිපත් කරනු ලැබුවේ සාමය උදා කර ගැනීම සඳහා නොව යුද්ධය සාධාරණීකරණ කර ගැනීම සඳහාය යන්න අප අමතක නොකළ යුතුය. ආර්ථික සංවර්ධනය, මානව නිදහස, මූලික අයිතිවාසිකම් සහ සමාජ සාධාරණත්වය අප දිනා ගත යුත්තේත් එමෙන්ම දිනා ගත හැක්කේත් වාර්ගික හෝ ප්‍රාදේශික ලෙස නොව පොදු සහ ජාතික වශයෙනි. එසේ තිබියදී පළාත් සභා ක්‍රමය ඉතාමත්ම බලවත් කිරීමටත්, එහිම නොවැළක්විය හැකි ප්‍රතිඵලය ලෙස මධ්‍යම රජය දුර්වල කිරීමටත් ඉදිරිපත්ව ඇති මෙම යෝජනාවට පක්ෂ වීමට අප පක්ෂයට හැකියාවක් නොමැත.

එසේම සුළුතර ජනවර්ගයන්ගේ දුක් ගැනවිලි විසඳීම සඳහා පළාත් පදනම් කරගත් භූමි ප්‍රදේශය මත සිදු කෙරෙන සුළු මට්ටමේ බලය බෙදීමක් අත්‍යවශ්‍යය යනුවෙන් සමහර පිරිස් ආදානග්‍රාහී මතයක සිටියත්, ශ්‍රී ලංකාවේ ජනවාර්ගික විසිරීම පිළිබඳව සලකන විට එය අතාර්කික අදහසක් බව පෙනී යයි. සිංහල නොවන ජනවර්ගයක් බහුතරය ලෙස සිටින පලාතක් ලෙස පවතිනුයේ උතුරු පළාත පමණකි. එහි වුව සිටිනුයේ ශ්‍රී ලංකා දෙමල ජනයාගෙන් 43% ක් සහ සමස්ත දෙමල ජනගහනයෙන් 32% ක් පමණකි. ඒ අනුව භාෂාමය, සංස්කෘතිකමය, සාමාජික සහ ආගමික වැනි කණ්ඩායම් අයිතීන් කිසිවක් ප්‍රාදේශික ලෙස සහතික කිරීමේ හැකියාවක් නොමැති බව පෙනී යයි. ඒ වෙනුවට ශ්‍රී ලංකාව භාවිත කළ යුතු ආකෘතිය වන්නේ පොදුවේ එනම් ජාතික වශයෙන් ඒ ඒ ජනවර්ගයේ දුක්ගැනවිලි විසඳීමත් සෑම ජනවර්ගයකම අයිතිවාසිකම් ජාතික වශයෙන් සුරක්ෂිත කිරීමට කටයුතු කිරීමයි.

එසේම ආර්ථික සංවර්ධනය සම්බන්ධයෙන් වඩාත් උචිත වනුයේද සමස්ත රාජ්‍යයම පොදු ජාතික සැලැස්මකට අනුව මෙහෙයවීම විනා ඒ ඒ පළාත්වලට තම තමන්ගේ රුචිය සහ අවබෝධය මත සංවර්ධන ප්‍රතිපත්ති ක්‍රියාත්මක කිරීමට ඉඩ හැරීම නොවේ. ඇත්තෙන්ම

වත්මන් රජයේ ආර්ථික සංවර්ධන උපාය මාර්ග සකස් කොට ඇත්තේද මේ තත්ත්වය පිළිබඳව නිසි අවබෝධයකින් යුක්තව බව ඉතා පැහැදිලිව පෙනී යයි. දැනට නැගෙනහිර, දකුණ, උතුර, මධ්‍යම සහ වයඹ යන පළාත් සඳහා සංවර්ධන ඒජන්සි පිහිටුවීමට යෝජනා වී ඇති අතර ඊට අමතරව බස්නාහිර මෙහෙයවීමේ අධිකාරියක්ද පිහිටුවීමට කටයුතු යොදා ඇත. මේ සියල්ල මගින් කරනුයේ සංවර්ධනය ජාතික කාර්යයක් බවට පත් කිරීමයි. ඒ අනුව පළාත් සඳහා ඉහල මට්ටමේ බලය බෙදීමක් කරන්නට යාම, මේ ජාතික සංවර්ධන මූලෝපාය සමග සෘජුවම ගැටේ. මේ සියල්ලෙන් පෙන්වුම් කරනුයේ, සංවර්ධන ප්‍රතිපත්ති තීරණය කිරීම සහ ක්‍රියාත්මක කිරීම මධ්‍යම නැතිනම් ජාතික මට්ටමින් ක්‍රියාත්මක කිරීම අප රජයේ උපාය මාර්ගය බවයි. ඒ අනුව, අප ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා ව්‍යුහයන් සැකසිය යුත්තේද ඊට ගැලපෙන ලෙසටය.

මීට අමතරව පාරිසරික තිරසාරභාවය සහතික කර ගැනීමට උචිත වන්නේද ජාතික මට්ටමින් තීරණ ගැනීමයි. ශ්‍රී ලංකාව එක් භූ ගෝලීය සහ ජෛවීය පද්ධතියකි. එසේම පරිසර සංරක්ෂණය, ආර්ථික කටයුතු සමග අත්‍යන්තයෙන්ම බැඳී පවතින අතර පරිසරය සහ ආර්ථිකය එකිනෙකට අනවශ්‍ය විලංගුවක් නොවන ලෙස හැසිරවීම එහෙයින් අවශ්‍යය. ඒ අනුව මේ දෙක හැසිරවිය යුත්තේ ජාතික වශයෙන් විනා පළාත් මට්ටමින් නොවන බව කිව හැකිය.

බලය විමධ්‍යගත කිරීම කළ යුතුවන්නේ කාර්යමය වශයෙන් එසේ කිරීමට අවශ්‍යවන හෝ වඩා යහපත්වන අවස්ථාවලදී පමණකි. එසේම බලය විමධ්‍යගත කිරීමේදී මහජනතාවගේ සක්‍රීය, එලදායී සහ උපරිම සහභාගීත්වය සහතික වන පරිද්දෙන් එය කළ යුතුය. විමධ්‍යගතකරණ ඒකකය සහ විමධ්‍යගතකරණ ව්‍යුහය යන කරුණු දෙකේදීම එය ප්‍රධානතම සාධකය ලෙස සැලකිය යුතුය.

3. පළාත් පාලන ආයතන

පළාත් පාලන ආයතන සම්බන්ධයෙන් මෙම ව්‍යවස්ථා යෝජනාවලිය මගින් ඉදිරිපත් කර ඇති යෝජනාවලින්ද, කෙටුම්පත්කරුවන් විසින් දුර්වල මධ්‍යම රජයක් සහ ඉතා බලසම්පන්න පළාත් සභා ක්‍රමයක් සහිත ගෙඩරල් ව්‍යුහයක් ඇති කිරීමට අදිටන් කරගෙන සිටින බව පැහැදිලි වේ. මෙම යෝජනාවලිය, පළාත් පාලන ආයතන ශක්තිමත් කිරීමට කිසිදු යෝජනාවක් ඉදිරිපත් නොකරමින් ඒ වෙනුවට, පළාත් පාලන ආයතන සම්බන්ධයෙන් මධ්‍යම ආණ්ඩුවට දැනට ඇති බලපෑම් කිරීමේ සියලු අවස්ථා අනුරාලිමත්, පළාත් සභාවන්ට ඒ සම්බන්ධයෙන් පූර්ණ බලය ලබා දීමත් වෙත පමණක්ම අවධානය යොමු කර ඇත. කෙටුම්පත්කරුවන් ආරම්භයේදීම 'අනුපූරකතාව පිළිබඳ මූලධර්මය' යනුවෙන් වූ මූලධර්මයක් ඉදිරිපත් කර පසුව ඊට සහමුලින්ම වෙනස් මූලධර්මයක් ඔස්සේ මෙසේ තම යෝජනා ඉදිරිපත් කර තිබීම සැබවින්ම කණගාටුදායකය. කිසිදු සැකයකින් තොරව මෙම යෝජනාවලිය මගින් බිහි කිරීමට අපේක්ෂා කරන්නේ දුර්වල මධ්‍යම රජයක්, දුර්වල පළාත් පාලන ආයතන පද්ධතියක් සහ ඉතා බලසම්පන්න පළාත් ආණ්ඩු ව්‍යුහයක් සහිත ගෙඩරල් ගෙඩරල් ක්‍රමයක් බව පැහැදිලිය.

ජාතික හෙළ උරුමයේ මතය වන්නේ ආණ්ඩුකරන ක්‍රියාවලිය සඳහා හැකි උපරිමයෙන් මහජන සහභාගීත්වය සහතික කළ හැකි වන්නේත්, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පිළිබඳ ඉලක්කයන් සහ ආර්ථික සංවර්ධන ඉලක්කයන් එකිනෙක හා නොගැටෙන අයුරින් සහ වඩාත් එලදායී ලෙස සාක්ෂාත් කර ගත හැකි වන්නේත් පවත්නා පහළම ආණ්ඩුකරණ ව්‍යුහය වන පළාත් පාලන ආයතන වෙත හැකි උපරිම වශයෙන් බලය ලබා දීමෙන් බවයි. ශ්‍රී ලංකාවේ ජන ව්‍යාප්තියේ වාර්ගික සහ නාගරික-ග්‍රාමීය ස්වරූපයන් සලකා බලන විට පෙනී යන්නේ වඩා එලදායී වන්නේ පළාත් මට්ටමේ බල විමධ්‍යගතකරණයකට වඩා ප්‍රාදේශීය මට්ටමේ විමධ්‍යගතකරණයක් බවයි. නැගෙනහිර පළාත මේ තත්ත්වය තේරුම් ගැනීම සඳහා කදිම නිදසුනකි. නැගෙනහිර පළාතේ වැසියෙකුට, එම පළාතේ වැසියෙකු යයි කීම මගින් නිශ්චිත අනන්‍යතාවක්වත්, සෘජු දේශපාලන හෝ ආර්ථික උපයෝගීතාවක්වත් ලැබෙන්නේ නැත. කොක්කඩ්වෝලේ, සමන්තුවේ හෝ පදියතලාවේ වැසියන්ට තම දේශපාලන සහ ආර්ථික අභිලාශ සමග, තාර්කික සහ එලදායී

ලෙස අධිකාරී බලය සම්බන්ධ විමට නම්, එම බලය හැකිතාක් දුරට ප්‍රාදේශීයකරණය කිරීම අවශ්‍ය වේ. ඒ අනුව දේශපාලන, භූගෝලීය, වාර්ගික සහ ආර්ථික යන කුමන පැතිකඩක් ඔස්සේ සලකා බැලුවත්, ශ්‍රී ලංකාවේ පවතිනුයේ තල දෙකක, එනම් ජාතික සහ ප්‍රාදේශික වශයෙන් වූ තල දෙකක, ආණ්ඩුකරණ ව්‍යුහයන් සඳහා අවශ්‍යතාවක් පමණකි. වෙනත් ලෙසකින් කිවහොත්, හුදු දේශපාලන අවශ්‍යතා මතම විනා 'පළාත් සභා' නම් වූ ආණ්ඩුකරණ තලයකට ශ්‍රී ලංකාවේ තත්ත්වය අනුව තාර්කික අවශ්‍යතාවක් නැත. 1987 සිට අප කරමින් සිටිනුයේ, මධ්‍යම රජය හෝ පළාත් පාලන ආයතන විසින් වඩා පහසුවෙන් සහ කාර්යක්ෂමව ඉටු කළ හැකි කාර්යයන් ප්‍රමාණයක්, ඒවායින් උද්‍යෝගයෙන් පළාත් සභා නම් කෘත්‍රීම ආයතනයකට පවරා ඒවා පවත්වාගෙන යාමයි. මෙය දැන් අපගේ හදිසි සහ අත්‍යවශ්‍ය ඉලක්කය වන ජාතික ආර්ථික සංවර්ධනයට පැහැදිලි බාධාවකි. ඒ නිසා මේ පිළිබඳව විවෘත සිතා බැලීමක් අවශ්‍යය.

ශ්‍රී ලංකාව රටක් ලෙස දැන් කටයුතු කළ යුතු වන්නේ එක් අතකින් ඉක්මන් ආර්ථික සංවර්ධනයක් ලඟා කර ගැනීමටයි. අනෙක් අතට එම සංවර්ධන ප්‍රයත්නයට බාධාවක් නොවන පරිද්දෙනුත් එමෙන්ම මහජනයාගේ සක්‍රීය සහ උපරිම සහභාගීත්වය සහතික වන පරිද්දෙනුත් සකස් වූ බල විමධ්‍යගතකරණයක් ඇති කර ගැනීමට කටයුතු කළ යුතුය. මෙම අවශ්‍යතා දෙක සහතික කර ගැනීමට හැකි වන්නේ එක් අතකින් ශ්‍රී ලංකාව ජාතික වශයෙන් ඒකීය රාජ්‍යයක් ලෙස සංවිධානය කිරීමෙනුත් අනෙක් අතට එකී ව්‍යුහය තුළ හැකි තරම් පහලම ස්ථරය කරා බලය විමධ්‍යගත කිරීමෙනුත්ය. මේ අනුව පළාත් සභා ක්‍රමය එක් අතකින් ජාතික සංවර්ධනයට හා ජාතික එක්සත්භාවයට බාධාවක් වන අතරම අනෙක් අතට බල විමධ්‍යගතකරණයක් මගින් අපේක්ෂිත ඉලක්ක සාක්ෂාත් කර ගැනීමට හේතු වන්නක්ද නොවේ.

ජාතික හෙළ උරුමය පක්ෂයෙහි පැහැදිලි සහ නිශ්චිත ස්ථාවරය වන්නේ විමධ්‍යගතකරන ක්‍රියාවලිය, පළාත් පාලන ආයතන ශක්තිමත් කෙරෙන දිශාවට යොමු විය යුතු බවයි. පළාත් පාලන ආයතනවලට ජාතික ප්‍රතිපත්තීන්ට අනුකූලව ප්‍රාදේශීය පැවැත්මට හා සංවර්ධනයට අදාළ කටයුතු කරගෙන යාමට උපරිම අවශ්‍යතාවක් දිය යුතුය. කෙසේ වෙතත් කිසිම පළාත් පාලන ආයතනයකට ජාතික සංවර්ධන සැලසුම් සහ අනෙකුත් ජාතික ප්‍රතිපත්තීන්ට බාධාවක් වන පරිදි කටයුතු කිරීමට ඉඩ නොදිය යුතුය. පළාත් පාලන ආයතනවල කටයුතුවලින් සැහෙන ප්‍රමාණයක් ග්‍රාමීය මට්ටමට අදාළ කටයුතු වන බැවින්, ග්‍රාමීය මට්ටමේ ක්‍රියාකාරී මහජන සහභාගීත්වයක් සහතික වන පරිද්දෙන් ගම් සභා ක්‍රමයක් ඇති කළ යුතුය. එකී ප්‍රදේශයට අදාළ තීරණ ගැනීම ඒවා ක්‍රියාත්මක කිරීම එම ප්‍රදේශයේ මහජන සහභාගීත්වයෙන් ඉටු කළ යුතු අතර, එම ප්‍රදේශයට අදාළ පළාත් පාලන මන්ත්‍රීවරයා එම ගම් සභාව සහ පළාත් පාලන ආයතනය අතර සම්බන්ධීකාරකයා වශයෙන් කටයුතු කළ යුතුය.

4. පළාත් සභා ක්‍රමය ශක්තිමත් වන ආකාරයෙන් සමගාමී ලැයිස්තුව අහෝසි කිරීම නොකළ යුතුය.

කෙටුම්පත් කරුවන් විසින් මධ්‍යම රජයට පැවරීමට යෝජනා කර ඇත්තේ "ශ්‍රී ලංකාවේ ස්වෛරීත්වය, භෞමික අඛණ්ඩතාවය, ආරක්ෂාව/ ජාතික ආරක්ෂාව සහ ආර්ථික ඒකීය බව සහතික කිරීම සඳහා අවශ්‍ය විෂයයන්" පමණකි. මෙහිදී වචන ගණනාවක් භාවිත කර තිබුණද "ශ්‍රී ලංකාවේ ස්වෛරීත්වය, භෞමික අඛණ්ඩතාවය, ආරක්ෂාව/ ජාතික ආරක්ෂාව" යන වචන සියල්ලෙන් කියවෙන්නේ අප සාමාන්‍යයෙන් ජාතික ආරක්ෂාව යනුවෙන් හඳුනා ගන්නා විෂයයයි. ඉතා පුළුල් ලෙස අර්ථකථනය කළද එමගින් ඊට අමතරව විදේශ සබඳතා සහ ආගමන විගමන කටයුතු වැනි ක්ෂේත්‍රයන් කිහිපයකට වඩා ඇතුළත් වන්නේ නැත. එමෙන්ම මෙහි සඳහන් අනෙක් කරුණ වන 'ආර්ථික ඒකීය බව සහතික කිරීම සඳහා අවශ්‍ය විෂයයන්' යන්නෙන් නිශ්චිතව කුමක් අදහස් වන්නේදැයි පැහැදිලි නැත. එය අවශ්‍යනම් බොහෝ විෂය ගණනක් ආවරණය වන පරිද්දෙන් පුළුල්ව අර්ථකථනය කළ හැකිය. නොඑසේනම් එය වත්මන් ව්‍යවස්ථාවේ ඇති 'රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්තීන් මෙහෙයවීමේ මූලධර්ම' වැනි නීතිය වශයෙන්

නිශ්චිත යමක් ප්‍රකාශ නොවන හුදු ව්‍යවස්ථාමය සැරසිල්ලක් පමණක්ද විය හැකිය. මෙම යෝජනාවලියෙහි කෙටුම්පත්කරුවන් මෙතෙක් හෙළිදරව් කර ඇති අභිලාෂයන්ගෙන් පැහැදිලි වන්නේ සැලකිය යුතු කිසිදු බලයක් මධ්‍යයට ලබා දීමේ සූදානමක් ඔවුන්ට නොමැති බවයි. මෙය කිසිසේත්ම පිළිගත හැකි තත්ත්වයක් නොවේ. මෙසේ මධ්‍යය දුර්වල කිරීමෙන් අවසාන වශයෙන් සිදුවන්නේ ශ්‍රී ලංකා රාජ්‍යය අවශ්‍යයෙන්ම ලඟා කර ගත යුතු ආර්ථික, සාමාජික සහ අවසාන වශයෙන් දේශපාලන ඉලක්ක සපුරා ගත නොහැකි අකාර්යක්ෂම සහ අරාජක තත්ත්වයකට පත්වීමයි.

5. ජාතික ප්‍රමිති සහ ජාතික ප්‍රතිපත්ති යනුවෙන් දක්වා ඇති කරුණු ව්‍යවස්ථාමය සැරසිල්ලක තත්ත්වය ඉක්මවා යන්නේ නම් ඒ යාන්තමිනි.

6. පළාත් පාලන ආයතන විමධ්‍යගතකරණයේ ප්‍රධානතම ඒකකය ලෙස සැලකිය යුතුය යන අප පක්ෂයේ ස්ථාවරයයි.

7. පළාත් සභාවේ ආණ්ඩුකාරයාගේ බලතල පවත්නා තත්ත්වයෙන්ම පවත්වාගෙන යාමට කටයුතු කළ යුතුය. මෙතෙක් ශ්‍රී ලංකාවේ සියලුම ආණ්ඩුකාරවරු මහජන මතයට ගරු කරමින්, ඡන්දයෙන් පත් වූ මහා ඇමතිවරයා ඇතුළු නියෝජිතයන්ට පළාත් සභාවේ කටයුතු කරගෙන යාමට ඉඩ සලසා ඇති අතර පළාත් සභා සම්බන්ධයෙන් එය සම්ප්‍රදාය බවට පත් වී තිබේ. ඒ නිසා එහි වෙනසක් අනවශ්‍යය.

8. පක්ෂයේ ස්ථාවරය වන්නේ පළාත් සභා නොව පළාත් පාලන ආයතන ශක්තිමත් කිරීම වන බැවින් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණයක අවශ්‍යතාවක් පැන නොනගී.

9. මධ්‍යම රජයේ ආණ්ඩුකරණය නිර්දේශපාලනීකරණය කිරීම සඳහා ස්වාධීන කොමිෂන් සභා පිහිටුවා ඇති අයුරින්ම පළාත් සම්බන්ධයෙන්ද ඊට සමාන කොමිෂන් සභා පිහිටුවීම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සම්බන්ධයෙන් උචිතය.

10. මහා ඇමතිවරුන්ගේ සම්මේලනයක් පිහිටුවීම සම්බන්ධයෙන් එකඟය.

රාජ්‍ය ඉඩම්

රාජ්‍ය ඉඩම් පිළිබඳ මෙම කොටස කියවා ගත යුත්තේ මධ්‍යම රජය සහ පළාත් ආණ්ඩුවලට නියමිත බලතල ලැයිස්තුවල තත්ත්වය සමගය. ඒ අනුව යෝජනාවලියෙහි මෙම කොටසෙහි සඳහන් කරුණුවලින් ඉතා පැහැදිලිව පෙනී යන්නේ ඉඩම් පිළිබඳ බලයෙන් ඉතාමත්ම වැඩි කොටසක් හිමි වන්නේ පළාත් ආණ්ඩුවලට බවයි. මධ්‍යම රජයට හිමිකර දීමට යෝජනා කර ඇත්තේ ලංකාවට අයත් මුහුදු තීරය සහ අගනුවර භූමිභාගය තුළ පිහිටි ඉඩම් පමණකි. ඒ හැර ඉතාමත්ම සීමිත අවස්ථාවන් කිහිපයකදී හැර රජයේ ඉඩම් පිළිබඳ බලය යථාර්තමය වශයෙන් හිමි වන්නේ පළාත් ආණ්ඩුවලටයි. එය සිදුවන්නේ මධ්‍යම රජයට සහ පළාත් ආණ්ඩුවලට ඉඩම් පිළිබඳ බලය භුක්ති විඳිය හැක්කේ තම තමන්ට අයත් ලැයිස්තුවල සඳහන් කාර්යයන් උදෙසා පමණක් නිසාය. ඒ අනුව, මධ්‍යම රජයට ඇත්ත වශයෙන්ම කිසිදු සැලකිය යුතු බලයක්

හිමි කර දී නොමැති හෙයින් ඊට ඉඩම් පිළිබඳ බලය සහමුලින්ම වාගේ අහිමි වී යාම වැළැක්විය නොහැකිය. විශේෂයෙන් සඳහන් කළ යුතු කරුණක් වන්නේ මෙම යෝජනාවලිය මගින් ජාතික ආරක්ෂාව සම්බන්ධයෙන් අවශ්‍ය කරන ඉඩම් ලබා ගැනීමද දුෂ්කර සහ අඩමාන තත්ත්වයකට පත් කර තිබීමයි.

මෙසේ ඉඩම් පිළිබඳ බලය සහමුලින්ම වාගේ පළාත් ආණ්ඩුවලට ලබා දුනහොත් එක් අතකින් ජාතික සංවර්ධන ඉලක්කයන් සපුරා ගැනීමටත් අනෙක් අතට ජාතික ආරක්ෂාව සහතික කොට පවත්වාගෙන යාමටත් විශාල බාධාවක් ඇතිවේ. ඒ අනුව ජාතික හෙළ උරුමය පක්ෂයේ මතය වන්නේ මෙසේ ඉඩම් සම්බන්ධ ඇති විශාල බලයක් පළාත් ආණ්ඩුවලට ලබා දීමත් එමෙන්ම ඒ සමගම මධ්‍යම ආණ්ඩුව ඒ සම්බන්ධයෙන් බල විරහිත තත්ත්වයකට පත් කිරීමත් විනාශකාරී ප්‍රතිඵල ඇති කරනු ඇති බවයි.

ඉඩම් නිශ්චිතවම මධ්‍යම රජයේ විෂයක් විය යුතුය. දැනටමත් වත්මන් රජය ඉඩම් බැංකුවක් පවත්වාගෙන යාමටද පියවර ගෙන ඇති බැවින්, එම ජාතික ප්‍රතිපත්තියටද අනුකූල වන්නේ ඉඩම් මධ්‍යම රජයේ විෂයක් ලෙස පවත්වාගෙන යාමයි. පෙරද සඳහන් කර ඇති පරිදි ජාතික සංවර්ධනය සම්බන්ධයෙන් ඵලදායී වන්නේ එබඳු ප්‍රවේශයකි.

පළාත් ලයිස්තුවේ විෂයන් පිළිබඳ මධ්‍යම හිතී සම්පාදනය

කෙටුම්පත් කරුවන් යෝජනා කර ඇති ආකාරයේ ඉතා බලවත් පළාත් ආණ්ඩු සහ ඉතා දුර්වල මධ්‍යම ආණ්ඩුවකින් සමන්විත ගෙඩරල් ක්‍රමයක් සම්බන්ධයෙන් ජාතික හෙළ උරුමය සම්පූර්ණයෙන්ම විරුද්ධ බැවින් මේ කොටස සම්බන්ධයෙන් විශේෂ මතයක් දැක්වීමට අවශ්‍ය නැත.

අගනුවර භූමිභාගය

කෙටුම්පත්කරුවන් විසින් යෝජනා කර ඇති අන්දමේ ගෙඩරල් ක්‍රමයක අංගයක් ලෙසින් නොවූවත්, ජාතික හෙළ උරුමයේ මතය වන්නේද අගනුවර ප්‍රදේශය මධ්‍යම රජයේ සෘජු පාලනය යටතේ තිබිය යුතු විශේෂිත කලාපයක් විය යුතු බවයි. ඒ අනුව බස්නාහිර පළාතේ වත්මන් කොළඹ නගරය වටා පැතිර පවත්නා නාගරික ප්‍රදේශය 'මහකොළඹ' අගනාගරික කලාපය ලෙස එක් ඒකකයක් ලෙස මධ්‍යම රජය යටතේ පවත්වාගෙන යා යුතුය.

දෙවන මන්ත්‍රණ සභාව

දෙවන මන්ත්‍රණ සභාවක් ඇති කිරීම කාලය සහ මුදල් අනවශ්‍ය ලෙස නාස්ති කෙරෙන, පාලනය අකාර්යක්ෂම කෙරෙන, ජාතික ආර්ථික, සාමාජික සහ දේශපාලන ඉලක්ක සාක්ෂාත් කර ගැනීම අපහසු කරවන එමෙන්ම එයින් අපේක්ෂිත අරමුණු කිසිවක් සාධනය කර ගැනීමට පිටිවහලක් නොවන යෝජනාවක් බව ජාතික හෙළ උරුමයේ අදහසයි.

යෝජනා වී ඇති ආකාරයෙන් මෙම දෙවන මන්ත්‍රණ සභාව ස්ථාපිත කළ විට සාමාන්‍යයෙන් ඇති වනුයේ පාර්ලිමේන්තුවේ සංයුතියට බෙහෙවින්ම සමාන එහිම කාබන් පිටපතකි. ඊට පත්වන සහිකයන් තමන්ට පත් කළ පක්ෂයේ මතය අනුව කටයුතු නොකිරීමට හේතුවක් නොමැත. යම් හෙයකින් එසේ නොවේනම්, එනම් ජාතික පාර්ලිමේන්තුවේ බලය හිමි කණ්ඩායමට ප්‍රතිවිරුද්ධ කණ්ඩායමක් එහි බලය හිමි කර ගතහොත් එහිදී සිදු වීමට නියමිතව ඇත්තේ ඔවුන් විසින් පාලනයට නිරන්තරයෙන්ම බාධා වන තත්ත්වයක් ඇති වීමයි. පළමුවැන්න නිෂ්ඵලය. දෙවැන්න හානිකරය.

මෙම කොටසේ අංක 6 යටතේ දක්වා ඇති යෝජනාව මෙහි කෙටුම්පත්කරුවන්ගේ සැබෑ අභිලාශය හොඳින් හෙළි කරයි. ඊට අනුව 'පළාත් වෙත විමධ්‍යගත කරන ලද බලතල අඩු කිරීමට අපේක්ෂා කරන ව්‍යවස්ථාමය සංශෝධනයක් සම්මත කළ නොහැක්කේය.' ඒ අනුව මෙම ව්‍යවස්ථාව මගින් අනාගත පරම්පරාවන්ගේ පරමාධිපත්‍ය බලය අහෝසි කොට ඇත. කිසිදු තත්ත්වයක් යටතේ, කිසිදු ක්‍රමයකින් වෙනස් කළ නොහැකි මෙබඳු සදාතනික වගන්ති ව්‍යවස්ථාවකට දැමීමෙන් බලාපොරොත්තු වන්නේ කුමක්ද? අනෙක් අතට, මෙම යෝජනාව අනුව කළ හැකි ඉහලම ආකාරයෙන් ගෙඩරල් කිරීමට නියමිත ආණ්ඩුක්‍රමය එක්කෝ සහසන්ධිය හෝ එසේත් නැතිනම් එක් එක් පළාත් වෙත වෙනම රටවල් බවටම පත් කිරීම හැරුණු විට අනාගත පරපුරකට අත් කිසිදු විකල්පයක් ඉතිරි කර නැත. මෙම කෙටුම්පත්කරුවන් විසින් 'ඒකීය' යයි හඳුන්වන්නට යෝජනා කරන්නේ මෙබඳු ආණ්ඩුක්‍රමයකි. මෙසේ අන්තයටම ගෙඩරල් කිරීමට සහ එය කිසිසේත්ම ආපසු හැරවීමට කිසිදු ඉඩක් තබා නොමැති ව්‍යවස්ථාවක් ඒකීය යන වචනයෙන් හඳුන්වන්නේ කුමන අරමුණකින්දැයි මෙහි කෙටුම්පත්කරුවන් විසින් රටේ මහජනයාට පැහැදිලි කළ යුතුය.

මැතිවරණ ක්‍රමය

ශ්‍රී ලංකාවේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ශක්තිමත් කරලීම සඳහා මැතිවරණ ක්‍රමය සංශෝධනය කරලීම අත්‍යවශ්‍ය යන්න අප පක්ෂයේ මතයයි. එහෙත් එහිදී එක් වැදගත් කරුණක් සම්බන්ධයෙන් අනිවාර්ය අවධානයක් යොමු කළ යුතුය. එනම් 1978 ආණ්ඩුක්‍රමය ව්‍යවස්ථාව තුළ විධායකයේ ස්වභාවය සහ මැතිවරණ ක්‍රමය අන්‍යෝන්‍ය වශයෙන් එකිනෙක සමග සම්බන්ධිත බවයි. ශ්‍රී ලංකාවේ ක්‍රියාත්මක වන්නේ අර්ධ ජනාධිපති හෙවත් මිශ්‍ර ක්‍රමයක් වන නමුත්, 1978 ව්‍යවස්ථාව සකස් කරනු ලැබුවේ පාර්ලිමේන්තු බලයද ඇති විට ජනාධිපතිවරයා ඉතාමත්ම ශක්තිමත් වන ආකාරයෙනි. ඒ අනුව එසේ ඉතාමත්ම බලසම්පන්න ජනාධිපතිවරයෙකුට අනවශ්‍ය තරම් විශාල පාර්ලිමේන්තු බලයකුත් නොදිය යුතු නිසා පාර්ලිමේන්තුව සඳහා වූ මැතිවරණ ක්‍රමය එතෙක් පවති සරල බහුතර ක්‍රමයෙන් සමානුපාතික ක්‍රමයට මාරු කරන ලදී. සමානුපාතික ක්‍රමය යටතේ තුනෙන් දෙක හෝ හයෙන් පහ වැනි බහුතර බලයන් ප්‍රයෝගික වශයෙන් ලබා ගැනීමට නොහැකි තරම්ය. කෙසේ වෙතත්, පසුකාලීනව ජනාධිපතිවරයා ප්‍රමුඛ මධ්‍යයේ බලය අඩු කෙරෙන 13 සංශෝධනයත්, එමෙන්ම ජනාධිපතිවරයාගේ බලය අඩු කෙරෙන 19 වන සංශෝධනයත් සිදු කරනු ලැබූයෙන් දැන් මෙම ව්‍යවස්ථාවේ තිබූ මුල් ස්වරූපය සැහෙන ප්‍රමාණයකින් වෙනස් වී ඇත. සමානුපාතික ක්‍රමයක් පවතින විට පාලනයේ ඒකාග්‍රතාව වෙනුවෙන් විධායකට වැඩි බලයක් තිබීම අවශ්‍යය. එසේම විධායකයේ බලය අඩු වන්නේනම් එවිට ඒ තත්ත්වය තුලනය කිරීම සඳහා පාලක පක්ෂයට පාර්ලිමේන්තුවේ බහුතර බලය සහතික කෙරෙන ක්‍රමයක් එනම් සමානුපාතික ලක්ෂණ යම් පමණකට අඩු ක්‍රමයක් අවශ්‍යය. මැතිවරණ ක්‍රමය සංශෝධනය කිරීමේදී මෙම කරුණ සැලකිල්ලට ගත යුතුමය.

දැනටමත් විධායකයේ බලය සැහෙන ප්‍රමාණයකින් අඩු කර ඇති බැවින් මැතිවරණ ක්‍රමය සංශෝධනය කළ යුත්තේ ආණ්ඩු පක්ෂයට ක්‍රියාත්මක බහුතරයක් සහතික වන පරිද්දෙනි. ඒ අනුව අප පක්ෂය විසින් මැතිවරණ ක්‍රමයේ සංශෝධනයක් සඳහා යෝජනා කරන සූත්‍රය වන්නේ වැඩි ඡන්ද සංඛ්‍යාවක් ලබන පක්ෂයට ක්‍රියාත්මක බහුතරයක් ලැබෙන සේ වැඩි ආසන සංඛ්‍යාවක් ලැබෙන පරිද්දෙන් සහ සුළු පක්ෂවලට දැනට එම පක්ෂවලට හිමි පාර්ලිමේන්තු නියෝජනය සහතික වන පරිද්දෙන් බවයි. ඒ අනුව පළමු තැන ගන්න පක්ෂයට ආසන වැඩි කළ යුතු වන්නේ දෙවන පක්ෂයේ ආසන සංඛ්‍යාව අඩුවන පරිද්දෙනි. අප මෙසේ යෝජනා කරන්නේ දෙවන පක්ෂයට ආසන 90 ක් ලැබුනද එසේ නොවී ආසන 75 ක් ලැබුනද එමගින් ගුණාත්මක වෙනසක් ඇති නොකරන නිසාය.

ජාතික හෙළ උරුමය යෝජනා කරන්නේ කොට්ඨාශවලින් මන්ත්‍රීන් පත්වන සහ ඉහත දැක්වූ ලෙස වැඩිම ඡන්ද ලබන පක්ෂයට ක්‍රියාත්මක බහුතරයක් ලැබීමට යටත් සමානුපාතික ක්‍රමයට

යොමු වූ මැතිවරණ ක්‍රමයකි. කෙටුම්පත මගින් යෝජනා කර ඇති ක්‍රමය පිළිබඳ අවශ්‍ය ගණනයන් කිරීමෙන් පසුව ඒ පිළිබඳව අපගේ මතය නිශ්චිතව දැක්වීමට අදහස් කරමු.

විධායකය

ශ්‍රී ලංකාව තුළ 1978 දක්වා වෙස්ට්මින්ස්ටර් ක්‍රමය ක්‍රියාත්මක වූයේද එමෙන්ම 1987 දක්වා මිශ්‍ර ජනාධිපති ක්‍රමයක් ක්‍රියාත්මක වූයේද පළාත් සභා නොමැති තත්ත්වයක් තුළය. 13 වන ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය අවස්ථාවේදී පළාත් සභා ක්‍රමය මගින් ශ්‍රී ලංකාවේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යුහයට කරන බලපෑම පිළිබඳ මතභේදය නිරාකරණය වූයේ ශ්‍රී ලංකාවේ ආණ්ඩුක්‍රමයේ ඒකීය ස්වභාවය සම්බන්ධයෙන් ජනාධිපති ධුරයෙහි ඇති කේන්ද්‍රීය වැදගත්කම අවධාරණය කිරීම මගිනි. ඒ අනුව පළාත් සභා ක්‍රමය පවත්නා තත්ත්වයෙන් වුව ක්‍රියාත්මක කිරීම සම්බන්ධයෙන් සත්‍ය බලයක් සහිත ජනාධිපති ධුරයක පැවැත්ම අත්‍යාවශ්‍යය යන්න අවිවාදිතය. අප පක්ෂයක් ලෙසට පළාත් සභා ක්‍රමයට එරෙහි වුවත් එය වත්මන් ව්‍යවස්ථාවේ කොටසක් බැවින් එහි පැවැත්ම පිළිගන්නෙමු. එහෙත්, එසේ පළාත් සභා ක්‍රමය පවතින්නේනම් එවිට අනිවාර්යයෙන්ම සත්‍ය බලයක් සහිත ජනාධිපති ධුරයක් අවශ්‍යය. එසේ නොවුනහොත් ආණ්ඩු ක්‍රමයේ ඒකාග්‍රතාව සහ ස්ථායීතාව බිඳ වැටීමේ අනතුරක් ඇතිවේ.

පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමය අවශ්‍යයෙන්ම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී බවටත් ජනාධිපති ක්‍රමය අවශ්‍යයෙන්ම ප්‍රජාතන්ත්‍රවිරෝධී බවටත් සමහර වාමවාදී කොටස් අතර ඇති මතය පදනම් විරහිත එකකි. එක්සත් රාජධානියේ, එක්සත් ජනපදයේ සහ ප්‍රංශයේ පිළිවෙලින් පාර්ලිමේන්තු, ජනාධිපති සහ අර්ධ ජනාධිපති ක්‍රම ක්‍රියාත්මක වන අතර ඒ රටවල් තුනම එක ලෙසටම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදීය. ඒ අනුව ජනාධිපති ක්‍රමය අගෝසි කිරීමෙන් සහ පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමය ඇති කිරීමෙන් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ඇති කිරීමට උත්සාහ කිරීම නිරර්ථකය.

සුළු ජනතාව විශේෂයෙන්ම දෙමල ජනතාව තම දුක්ගැනවිලි ලෙස ඉදිරිපත් කරන සියලුම ඒවා ඇති වූයේ ජනාධිපති ක්‍රමය ක්‍රියාත්මක වූ කාලයේ නොව පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමය ක්‍රියාත්මක වූ කාලයේය. එසේම පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමය තුළ මෙන් නොව ජනාධිපති ක්‍රමය තුළ, විධායකය පත් කිරීමේදී ඒ සම්බන්ධයෙන් සුළුතර වාර්ගිකයන්ට ඇති සහභාගීත්ව හැකියාවද වඩා ඉහළය. ඒ අතරම බහුතර ජනතාව බලාපොරොත්තු වන රාජ්‍යයේ ස්ථාවරභාවය සුරක්ෂිත කිරීම අරභයා ජනාධිපති ක්‍රමයට ඇති හැකියාව සාපේක්ෂව ඉහළය. මේ අනුව ජනාධිපති ක්‍රමය විසින් සුළුතරයේ සහ බහුතරයේ අපේක්ෂාවන් එකවිට සපුරන බව කිව හැකිය. ඒ අනුව සහජීවනය සම්බන්ධයෙන් වඩාත්ම තාර්කික ප්‍රවේශය වන්නේ ජනාධිපති ආණ්ඩුක්‍රමය තවදුරටත් පවත්වාගෙන යාමයි.

1978 ව්‍යවස්ථාව විසින් ඇති කරන ලද ජනාධිපති ධුරය ප්‍රජාතන්ත්‍ර විරෝධී එකක් බවට පත්ව තිබුනේ ජනාධිපති ක්‍රමයේ නෛසර්ගික වරදක් නිසා නොව එම ව්‍යවස්ථාව මගින් මේ රටේ ජනාධිපති ධුරය ස්ථාපිත කළ ආකාරයේ ස්වභාවය නිසාය. 19 වන සංශෝධනයෙන් එම වරද විශාල ප්‍රමාණයකින් නිවැරදි කර ගන්නා ලදී. තවත් අවශ්‍යනම් එබඳු ප්‍රතිසංස්කරණයන් කළ හැකිය. ඒ අනුව ජාතික හෙළ උරුමයේ මතය වන්නේ ප්‍රජාතන්ත්‍රීකරණය කරන ලද ජනාධිපති ක්‍රමයක් පවත්වාගෙන යා යුතුය යන්නයි.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාව

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාව සම්බන්ධයෙන් විරෝධයක් නොමැත.

නීතිය, සාමය සහ මහජන ආරක්ෂාව

නීතිය හා සාමය තවදුරටත් ජාතික වශයෙන් පවත්වාගෙන යා යුතුය. නමුත් ඒ සමගම දෙමල ජනයා ප්‍රමාණවත් තරමින් වාසය කරන සෑම ප්‍රදේශයකම පොලිස් ස්ථාන සඳහා දෙමල භාෂාව දන්නා පොලිස් නිලධාරීන් සේවයෙහි යෙදවීම අනිවාර්යයෙන් කළ යුතුය. එසේම පොලීසිය මගින් මහජනයාට සිදුවන පීඩාවන් සහ අගතීන් අවම කර ගැනීමටත් එමෙන්ම වින්දිතයන්ට සහන ලබා දීමටත් ජාතික වශයෙන් ඇති ක්‍රමවේද සහ ව්‍යුහ ශක්තිමත් විය යුතුය. මෙහිදී සඳහන් කළ යුතුම කරුණක් වනුයේ ශ්‍රී ලංකා දෙමල ජනතාවගෙන් 57% ක්ද සමස්ත දෙමල ජනගහනයෙන් 68% ක්ද ජීවත් වනුයේ උතුරු පලාතෙන් පිටත බවයි. ඒ අනුව පොලිස් බලතල පළාත් සභාවට ලබා දීමේ අරමුණ වන්නේ 'වාර්ගික දුක්ගැනවිල්ලක්' විසඳීම නම්, එය එමගින් සිදු වීමට ඉඩක් නැති බව පැහැදිලිය. ශ්‍රී ලංකාවේ ඒ ඒ ජනකොටස්වල සංයුතිය සහ විසිරී යාම සැලකූ විට, භූමි ප්‍රදේශය පදනම් කරගෙන සිදු කෙරෙන බලය බෙදීමක් මගින් 'ජනවාර්ගික දුක්ගැනවිල්ල' විසඳීමට උත්සාහ කිරීම අර්ථ ශූන්‍ය බවට අප පක්ෂය විශ්වාස කරන්නේ මේ නිසාමය.

හදිසි අවස්ථාවක් ප්‍රකාශ කිරීමේ සහ පවත්වාගෙන යාමේ බලය වත්මන් ව්‍යවස්ථාවේ තත්ත්වයෙන් විය යුතුය.

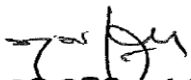
සමාජනීය

මෙබඳු මට්ටමේ විශාල බලයක් සහිත පළාත් ආණ්ඩුවලින් සහ ඉතා දුර්වල මධ්‍යම ආණ්ඩුවකින් යුත් ෆෙඩරල් ක්‍රමයක් ඇති කිරීම ජාතික ආරක්ෂාව, රටේ එක්සත්භාවය සහ රාජ්‍යයේ ස්ථාවරභාවය සම්බන්ධයෙන් අතිශයින්ම හානිකරය.

මෙබඳු ඉතා ඉහළ මට්ටමේ බලය බෙදීමක් වත්මන් රජයේ ආර්ථික සහ සංවර්ධන දර්ශනයට සම්පූර්ණයෙන්ම පටහැනිය. මෙබඳු ක්‍රමයක අවසාන ප්‍රතිඵලය වන්නේ ජාතික සංවර්ධනය දුර්වල වී එයම වාර්ගික සහ පන්තිමය බෙදුම් සහ අසහනයන් වර්ධනය කරන්නා වූ සාධකයක් බවට පත් වීමයි.

මෙබඳු ආකාරයේ මූලධර්මවාදී පරමාදර්ශයන් මත පදනම් වූ ෆෙඩරල් ආකෘතියක් යෝජනා කිරීම මගින් කෙටුම්පත්කරුවෝ ප්‍රයෝගිකව සම්මත කර ගත හැකි ආණ්ඩුක්‍රම ප්‍රතිසංස්කරණයක් සඳහා වූ අවස්ථාව මේ රටට අහිමි කරමින් සිටිති. මීට අමතරව මෙබඳු යෝජනාවලියක් ගෙන ඒම මගින් අවසාන වශයෙන් සිදු වන්නේ ජනවර්ගයන් අතර අමිහිරි විවාදයක් ඇති වීමත් එමගින් වාර්ගික විභේදනයන් තව දුරටත් පුළුල් වීමත්ය.

මෙම හේතු මත ජාතික හෙළ උරුමය මෙම ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පතේ පදනම් දර්ශනයට විරුද්ධය. ආදානග්‍රාහී මතවල එල්බගෙන නොසිට වඩා විවෘත, තාර්කික සහ අනාගතවාදී මතසකිත් ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණ වෙත ප්‍රවේශ වන මෙන් ඉල්ලා සිටීමට කැමැත්තෙමු.


සාධලී වමිසික රණවක
මහලේකම්
ජාතික හෙළ උරුමය

2017 අගෝස්තු 31



පාර්ලිමේන්තුව
பாராளுமன்றம்
PARLIAMENT



2017 අගෝස්තු 31

සභාපති

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයේ මෙහෙයුම් කමිටුව

ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව,

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයේ මෙහෙයුම් කමිටුවේ අතුරු වාර්තාව (කෙටුම්පත)

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයේ මෙහෙයුම් කමිටුව වෙත ඉදිරිපත් කර තිබෙන

2017 අගෝස්තු 08 දිනැති අතුරු වාර්තාවේ කෙටුම්පත සම්බන්ධයෙන්

ඒකාබද්ධ විපක්ෂයේ ස්ථාවරය පැහැදිලි කරමින් ඉදිරිපත් කරනු ලබන ලිඛිත කරුණු දැක්වීම.

ඉහත සඳහන් අතුරු වාර්තාව (කෙටුම්පත) සම්බන්ධයෙන් යට දැක්වෙන පරිදි අපගේ ස්ථාවරයන් පැහැදිලි කර සිටීමු.

විටින් විට එළිදැක් වූ අතුරු වාර්තා කෙටුම්පත් වල සඳහන් විවිධ කරුණු සම්බන්ධයෙන් අපගේ ස්ථාවරය දැක්වමින් මින් ඉහත දී ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ කිසිදු අයුරකින් වෙනස් නොවිය යුතු ව්‍යවස්ථාමය මූලධර්ම 14 ක් සඳහන් කරමින් සංදේශයක් ද (උපලේඛනය 1), 2017.04.03 දින වර්තමාන ව්‍යවස්ථාවේ 1 හා 2 පරිච්ඡේද වලින් ආවරණය වන කරුණු සම්බන්ධයෙන් සවිස්තරාත්මක සැලකිල්මක් ද, ඊට වැඩිමනත් වශයෙන් ලිපි හා සංදේශ ද මෙහෙයුම් කමිටුව වෙත ඉදිරිපත් කර තිබේ. එසේ දක්වන කරුණු වලට අගති රහිතව හා වැඩිමනත් වශයෙන් මෙම සැලකිල්ම ඉදිරිපත් කර සිටීමු.

වසර 2500 කට වඩා පැරණි කාලයක පටන් යුරෝපීය ජාතිකයින්ගේ ආක්‍රමණ සිදුවන තෙක් ම ශ්‍රී ලංකාවේ විධිමත් හා දියුණු ආණ්ඩුක්‍රම පැවැති බවත්, ජනතාවගේ එදිනෙදා අවශ්‍යතාවයන් සපුරාලමින් තෘප්ත, ස්ථාවර හා ස්වයංපෝෂිත රටක් කරා ලක් සමාජය ගෙන යාමට එම ආණ්ඩුක්‍රම සමත් වී ඇති බවත් ඉතිහාසය අධ්‍යයනය කිරීමේදී පෙනී යන්නකි. මිහිදු මහරහතුන් වහන්සේ වැඩිම කිරීමත් සමගම රාජ්‍ය නායකයා ජනතාවගේ, භූමියේ සහ සම්පත්වල භාරකාරයා බවට පත්ව දසරාජ ධර්මයන් පිළිපදිමින් පාලනය කළ යුතු බවට පහවන ලද අලිඛිත ව්‍යවස්ථා මූලධර්මය ලක් ඉතිහාසය පුරාම බලාත්මක වී ඇත. ජනතාව, රාජ්‍යය (රජු) හා නිකුත් වහන්සේ යන ත්‍රිත්වය අන්තෝන්‍ය වශයෙන් යැපෙන හා පාලනය වන ආකාරයෙන් චක්‍රාකාර පර්යේෂණ ඔස්සේ පරමාධිපත්‍ය බලය ගමන් කරවන පරිදි නිර්මාණය කර තිබූ පැරණි ආණ්ඩුක්‍රමයේ ආකෘතිය අද බටහිරින් අපට උගන්වන්නට තැත්කරන ව්‍යවස්ථා න්‍යායන්ට වඩා බොහෝ සෙයින් දියුණු වූ ද ප්‍රායෝගික වූ ද එකකි. බදුලු ටැම් ලිපිය යනා දී පැරණි නීති මගින් වඩාත් තහවුරු වන්නේ පැරණි ශ්‍රී ලංකාවේ ඒකීය රජ්‍ය ව්‍යුහයක් තුල පරිපාලනය වීමධ්‍යගත කිරීමේ සාර්ථක ක්‍රමවේදයක් තිබූ බවත් හා ව්‍යවස්ථාදායක හා විධායක තීරණ ගැනීමේ දී ජනතාව ට සෘජුව ම සම්බන්ධ වීමට අවකාශයක් හා අයිතියක් එකල පැවැති බවත් ය.



පාර්ලිමේන්තුව
பாராளுமன்றம்
PARLIAMENT

බටහිර යුරෝපීයයන් ගේ යටත් විජිත පාලනයන් හමුවේ වසර දහස් ගණනක් තුල පැවති අපට උරුම අපගේම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාමය සම්ප්‍රදායන් හා න්‍යායන් යටපත් වී ගොස් තිබේ. 1948 පෙබරවාරි 04 වන දින බ්‍රිතාන්‍යයන් විසින් ශ්‍රී ලංකාවට නිදහස ලබා දෙමින් පනවන ලද සෝල්බරි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ වලංගුබාවය ද ලැබුණේ බ්‍රිතාන්‍ය පාර්ලිමේන්තුව විසින් සම්මත කරන ලද රාජාඥාවක් මගින් ය. එසේ හෙයින් අපගේ ම ව්‍යවස්ථාවක් අප ජනතාවගේ ස්වේච්ච බලය මත ම ගොඩනැගීම සඳහා ව්‍යවස්ථාමය විප්ලවයක් සිදුකිරීමට ජන වරමක් 1970 දී පත්වූ සමගි පෙරමුණ ආණ්ඩුවට ලැබුණි. ඒ අනුව පාර්ලිමේන්තුවේ පිහිටුවාගත් ව්‍යවස්ථාදායක සම්පාදක මණ්ඩලයක් මගින් අප ජනතාවගේ පරමාධිපත්‍ය බලය මත ම බලාත්මක වූ ව්‍යවස්ථාවක් ලෙස 1972 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව පනවන ලදී. 1978 ව්‍යවස්ථාව ද 1972 ව්‍යවස්ථාව යටතේ පනවන ලද්දකි. එබැවින් 1972 සිට ශ්‍රී ලංකාව ස්වේච්ච, ප්‍රජාතාන්ත්‍රික ජනරජයක් ලෙස අඩන්තව පැවතෙයි.

දෙමළ ජනතාව දඩම්මාකර ගනිමින්, ඔවුන්ව දැඩි අසරණතාවයකට හා හුදකලාවකට පත්කරමින් හා එකී අසරණතාවයම අයුතු ලෙස ප්‍රයෝජනයට ගනිමින් බලලෝභය මත ගොඩනැගුණු පටු ආර්ථිකකාමී අපේක්ෂාවන් මුදුන්පත් කරගැනීමේ අවශ්‍යත්වය ජනතාව බේදුකින්හ කොට වෙනම පාලන ප්‍රදේශයක් ඉල්ලමින් රට බෙදීමට වෙර දරන බෙදුම්වාදී දේශපාලන කණ්ඩායමක් ද දශක ගණනාවක් තිස්සේ රට තුල ක්‍රියාත්මක විය. එම අයගේ දේවේශ සහගත හා ජනතා විරෝධී ක්‍රියාකලාපය රටේ ද ජනතාවගේ ද සංවර්ධනයට අහිතකර ලෙස බලපා තිබේ. මෙම බෙදුම්වාදීන් විසින් කල්ගත් ම දරුණු ත්‍රස්තවාදී කණ්ඩායමක් ලෙස ක්‍රියාත්ම විය.

1987 දී බෙදුම්වාදීන් ගේ හා ඇතැම් ජාත්‍යන්තර රාජ්‍යයන් ගේ දැඩි බලපෑම හේතුවෙන් අසරණ වූ එවකට පැවැති ආණ්ඩුව විසින් ජනතා විරෝධී නොතකා බලහත්කාරයෙන් ම 13 වන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව අප පිට පටවන ලදී. කෙසේ වෙතත් එකල බලාත්මක ව පැවැති ත්‍රස්ත කල්ලිය වන එල්.ටී.ටී.ඊ.ය හැරුණු විට අද දින දී ද බෙදුම්වාදය පිටුපස හඹා යන අනෙකුත් දේශපාලන කණ්ඩායම් විසින් 13 වන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයෙන් හඳුන්වා දුන් පළාත් සභා ක්‍රමය දෙමළ ජනතාවගේ ඊනියා ප්‍රශ්න වලට සාර්ථක හා අවසානාත්මක විසඳුමක් වශයෙන් පිළිගන්නා ලදී.

13 වන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව යටතේ ද ශ්‍රී ලංකාව ඒකීය රාජ්‍යයක් ව පවතින බව ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණය විසින් තීරණය කරන ලදී. එහෙත් එමගින් රට (ඒකීය රාජ්‍ය ක්‍රමයට ප්‍රතිවිරුද්ධ වූ) ලෙඩරල් ආකෘතියක ඉම දක්වා ගෙන ගොස් තිබේ. 1990 දී උතුරු-හැඟෙනහිර පළාත් සභාවේ මහ ඇමති ව සිටි වර්ධාරාජා පෙරුමාල් විසින් එම පළාත් සභා ප්‍රදේශය වෙනම රටක් ලෙසට ඒක පාර්ශ්වික ව ප්‍රකාශයට පත් කළද එම පළාත් සභාව විසුරුවා හැර රට බෙදීමේ කුමණ්ත්‍රණය පරාජයට කිරීමට ශ්‍රී ලංකා රජයට හැකිවිය. එසේ හැකිවූයේ ශ්‍රී ලංකාව ඒකීය රටක් ව පැවතීමත් හා රජයට පළාත් සභා මත තම අණසක බලාත්මක කිරීමේ හැකියාව තිබූ හිසාත් ය.

2009 වර්ෂය දක්වා බලයට පත් වූ සෑම විධායක ජනාධිපතිවරයෙකු ම විසින් එල්.ටී.ටී.ඊ. ත්‍රස්තවාදය පරාජය කිරීමට හමුදා මෙහෙයුම් ක්‍රියාත්මක කරන ලදී. ගරු ජනාධිපති මහින්ද රාජපක්ෂ මැතිතුමා ගේ නායකත්වයට පමණක් 2009 දී එකී මිලේච්ඡ ත්‍රස්තවාදීන් ව පරාජයට පත් කිරීමට හැකි විය. ඒ අනුව ජාතිකබේදයන් අතහැර සියලුම ජනතාවට එකම රටක් වශයෙන් දැවැන්ත සංවර්ධනයක් කරා පිගම කිරීමට අවස්ථාව ලැබුණි. එහෙත් මිලේච්ඡ ත්‍රස්තවාදීන්ගේ බෙදුම්වාදී අපේක්ෂාවන් ඉටුකර ගැනීමට බෙදුම්වාදීන් විසින් 2009 න් පසුවත් දේශපාලනික වශයෙන් තවදුරටත් ක්‍රියාත්මක වන ලදී. ඒ සඳහා ඔවුන් ට (හැවතත්) ජාත්‍යන්තරයේ සහය ලැබුණි. රට දේශපාලනික වශයෙන් අරාජික කිරීමේ හා බෙදා වෙන් කිරීමෙන් ආර්ථික හා



පාර්ලිමේන්තුව
பாராளுமன்றம்
PARLIAMENT

(ජාත්‍යන්තර වශයෙන්) දේශපාලනික වාසි ලබාගැනීමේ අරමුණින් බෙදුම්වාදීන්ට සහය දක්වන ජාත්‍යන්තරයක් ද බිහිවී තිබේ. මෙම දෙගොලන්ම විසින් නිර්ලජ්ජිව ජනතාව රටටා බෙදුම්වාදීන්ගේ ග්‍රහණයට යටත් වූ කුමන්ත්‍රණයක් ක්‍රියාත්මක කරමින් පවතී. දීර්ඝකාලීන ව පැවති ත්‍රස්තවාදයෙන් අසීමිත ලෙස පීඩාවට පත්ව සිටින අසරණ සිංහල දෙමළ හා මුස්ලිම් ජනතාවගේ අලුත් පිවිතයක් සඳහා වූ බලාපොරොත්තු සිංග්ල ම මෙම බෙදුම්වාදීන් හා බෙදුම්වාදීන්ගේ ග්‍රහණය යටතේ හැඳින වරක් බිඳ වැටෙමින් තිබේ.

2015 දී බලයට පත් වූ වත්මන් ජනාධිපති මෛත්‍රීපාල සිරිසේන මැතිතුමා විසින් ජනතාව ඉදිරියේ පොරොන්දු වූයේ ජනමතවිචාරණයකින් පමණක් සංශෝධනය කළ හැකි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ වගන්තිවලට අත නොතබා ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයක් සිදුකරන බවය. එහිදී ජනතාව තුළ ඇතිකල බලාපොරොත්තුව වූ යේ විධායක ජනාධිපති බලය සීමා කිරීමත්, ඇමතිවරුන්ගේ සංඛ්‍යාව අඩු කිරීමත්, පාර්ලිමේන්තුවට වඩා බලතල ලබා දීමත් හා වඩාත් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී මැතිවරණ ක්‍රමයක් ඇති කරන ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයක් ය. රටේ ඒකීයභාවය බිඳ දැමීම, බුදුදහමට ලබා දී ඇති ප්‍රමුඛත්වය හා බෞද්ධ ශාසනය ආරක්ෂාකොට පෝෂණය කිරීමේ රාජ්‍ය යුතුකම අතෝසි කිරීම, ලෙඩරල් ආකෘතියක් හෝ ඊට සමාන රාජ්‍ය ක්‍රමයක් ඇතිකිරීම යනාදිය අරමුණු කරගත් ව්‍යවස්ථා වෙනසක් කිරීමට ජනතා වරමක් ලැබී නොමැත. එසේ නිකීය දී බෙදුම්වාදීන්ගේ ද ඔවුන්ට අනුග්‍රහය ලබා දෙන ජාත්‍යන්තරයේ ඇතැම් කොටස් වලද උසිගැන්වීම හා බලපෑම මත දෙමළ ජනතාව විසින් කිසිදු විටක අපේක්ෂා කර නොමැති, කිසිදු ජන කොට්ඨාශයක කිසිදු ප්‍රශ්ණයක් විසඳිය නොහැකි, රටේ සංවර්ධනයට කිසිදු දායකත්වයක් ලබා දිය නොහැකි නමුත් රටත් ජනතාවත් මහත් අභ්‍යාසකට හා විභල්භාවයකට පත් කරන 13 වන ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය අභිබවා ගිය බල බෙදීමක් කරා රටත් ජනතාවත් තල්ලුකරන ව්‍යවස්ථාවක් ගෙන ඒමට හව ව්‍යවස්ථා සංශෝධන ක්‍රියාවලිය හරහා උත්සාහ ගනිමින් තිබේ.

පාර්ලිමේන්තුව විසින් යෝජනා සම්මතයකින් පිහිටුවා ඇති ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලය යටතේ පිහිටුවා ඇති අතුරු කමිටු මගින් සම්පාදනය කර ඇති අතුරු කමිටු වාර්තා සිංග්ල මගින් උත්සාහ දරා ඇත්තේ රටත් ජනතාවත් අනාගතයේ කිසිදු දිනයක දී එක් කළ නොහැකි සේ බෙදා වෙන්කර දැමීම වය. ඒ සඳහා සුක්ෂම උපක්‍රම යොදාගෙන තිබේ. ඒකීය රාජ්‍ය සංකල්පය නියෝජනය කරන ප්‍රධාන වියතූන් හා ගරුතර මහා සංඝරත්නය අනුකමිටු වලට අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමට කැඳවා නොමැත. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයේ කොටසක් නොවූ ජනතා අදහස් විමසීමේ කමිටු වාර්තාවේ (ලාල් විජේනායක කමිටු වාර්තාවේ) සඳහන් බෙදුම්වාදයට පක්ෂග්‍රාහී නිර්දේශ පමණක් පාර්ලිමේන්තුවේ අවසරයකින් තොරව අනුකමිටු වාර්තා වලට ඇතුලත් කර ඇත. එහි දී ඒකීය රාජ්‍ය ක්‍රමය සම්බන්ධයෙන් ඉදිරිපත් වූ කිසිදු අදහසක් සම්බන්ධයෙන් සලකා බැලීමට, විශ්ලේෂණය කිරීමට හෝ අඩුම තරමින් සඳහන් කිරීමටවත් උත්සාහගෙන නොමැත. එතෙක් ඒකීය රාජ්‍ය ක්‍රමයට ප්‍රතිවිරුද්ධ වූ අනුපූරකතාවය පිළිබඳ මූලධර්මය හැමැති කොන්ලෙඩරල් ක්‍රමයක් හෝ වෙන්වී යාමට පහසුවන ඒකකයන් නිර්මාණය කළ හැකි දුරුණු බල බෙදීමේ මූලධර්මයක් (මධ්‍ය පර්යන්ත කමිටු වාර්තාව මගින්) අභිරහස් ලෙසට හඳුන්වා දී ඇත. තවදුරටත් වසර 2500 ක ඉතිහාසයක් තුළ ශ්‍රී ලංකාවට උරුම වූ ආණ්ඩුක්‍රමයේ පදනම ගැබ්වී ඇති 9 වන වගන්තිය ඉවත් කිරීමට හෝ විකෘති කිරීමට යෝජනා කර ඇත. පාලන බලතල ඇති ස්වෛරී තුමී ප්‍රදේශ (ඒකක) බිහි කරන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සඳහා පදනම යෝජනා කර ඇත.

එම අනුකමිටු වාර්තා කොතෙක් පක්ෂග්‍රාහී ද කියතොත් ඒවා සකස් කර ඇත්තේ රටේ ඒකීය රාජ්‍ය ක්‍රමය වෙනුවෙන් කිසිදු අදහසක් ඉදිරිපත් වී නොමැති ලෙස සලකාය. ඒවා සකස් කර ඇත්තේ හුදෙක් කමිටු සභාපතිවරයින් විසින් දරනු ලබන මතය



පාර්ලිමේන්තුව
பாராளுமன்றம்
PARLIAMENT

පමණක් තහවුරු වන පරිද්දෙන් (මූල්‍ය පිළිබඳ අනු කමිටුව හැර). එම අනු කමිටු ඉදිරියේ සියලු පක්ෂ හා කණ්ඩායම් විසින් ඉදිරිපත් කරනු ලබන නියෝජනයන් අපක්ෂපාතී ව විශ්ලේෂණය කිරීමක් සිදුකර නොමැත. එම සියලු අනු කමිටු විසින් මේ වන විටත් පාර්ලිමේන්තුව විසින් සම්මත කර තිබෙන යෝජනා සම්මතය උල්ලංඝනය කර ඇත. එකී කමිටු වාර්තා සියල්ල ඒකීය රාජ්‍යයට පටහැනි වන පරිදි සකස් කර ඇත. මේ සා අසාධාරණ වූත් රටටත් ජනතාවටත් හානිකර ලෙස සම්පාදනය කර ඇත්තාවූත් අනුකමිටු වාර්තා සියල්ල (හයම) එකඟවම ප්‍රතික්ෂේප කිරීමට ඒවායේ සාමාජික ඒකාබද්ධ විපක්ෂ මන්ත්‍රීවරුන් විසින් තීරණයක් ගෙන ප්‍රකාශයට පත් කරනු ගනු ලැබුවේ පෙර සඳහන් කල හේතු මතය. මධ්‍ය පර්යන්ත අනු කමිටු වාර්තාව මගින් අනෙකුත් කමිටු වාර්තා වල සඳහන් ක්ෂේත්‍රයන් ක්‍රියාත්මක වන ප්‍රධාන ආකෘතිය තීරණය කර තිබීම එකී සියලු අනුකමිටු වාර්තා හයම (සියල්ලම) එකඟවම ප්‍රතික්ෂේප කිරීමට තවත් හේතුවකි.

2017 අගෝස්තු 08 දින මෙහෙයුම් කමිටුවට ඉදිරිපත් කර ඇති අතුරු වාර්තා කෙටුම්පතේ අන්තර්ගත කරුණු සම්බන්ධයෙන් අපගේ නිරීක්ෂණ.

උක්ත අතුරු වාර්තා කෙටුම්පතත් ඊට පෙර ඉදිරිපත් කළ අතුරු වාර්තා කෙටුම්පත් සියල්ලමත් සැකසීමේ දී පෙර සඳහන් කරන ලද අතුරු කමිටු වාර්තා අතුරින් මධ්‍ය-පර්යන්ත අතුරු කමිටු වාර්තාවේ නිර්දේශ සැලකිල්ලට ගෙන ඇත. ඊට අමතරව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලයෙන් පරිබාහිර ව ක්‍රියා කල හුදෙක් 4500 කටත් අඩු සංඛ්‍යාවකගේ පමණක් අදහස් (සෘජු හා වක්‍ර ලෙස) ලබාගෙන සකසා ඇති බවට සලකන ලාල් විජේනායක කමිටු වාර්තාවල සඳහන් නිර්දේශන් අදාල කරගෙන තිබේ. එසේ උපයෝගීකරගෙන තිබෙන නිර්දේශ ඉතාම නිර්දය ලෙස ඒකීය රාජ්‍ය අභෝසි කිරීමේ ත්‍යාග පත්‍රයක් මත ගොඩනගා ඇති ඒවා ය.

එබැවින් මෙහෙයුම් කමිටුවේ අතුරු වාර්තා කෙටුම්පත් වල ඇති කරුණු වලට සමස්තයක් වශයෙන් පෙර සඳහන් කරුණු 14 මගින් අපගේ ස්ථාවරය මීට පෙර ද දක්වා ඇත. එසේ ම ඒකීය රාජ්‍යයක ආකෘතිය බිඳ රටත් ජනතාවත් මගත් ව්‍යසනයකට පත්කරවීමේ අරමුණින් වත්මන් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 1 හා 2 පරිච්ඡේද වෙනස් කිරීමට කර ඇති යෝජනාවලට අපගේ විරුද්ධත්වය ප්‍රකාශ කරමින් රාජ්‍යයේ ස්වභාවය, ජරණීයත්වය හා ආගම සම්බන්ධයෙන් අපගේ සැලකිල්ල 2017.04.03 දිනැතිව ඉදිරිපත් කර තිබේ. එවායේ සඳහන් ඇතැම් කරුණු මෙම සැලකිල්ලේ ද අඩංගු කර තිබේ.

අනුගමනය කර ඇති සැලකිලි ක්‍රමවේදයන්

පළමුව එම අතුරු වාර්තාවල කෙටුම්පත් සකස් කර ඇති ආකාරය හා අනුගමනය කර ඇති ක්‍රමවේදය සම්බන්ධයෙන් අප විසින් දැනටමත් ඉදිරිපත් කර ඇති විරෝධතා මෙහිලා සංකීර්ණ ව සඳහන් කර සිටිමු. එනම්-

- 1 උක්ත අතුරු වාර්තා කෙටුම්පත් සකස් කිරීම ද, ඉහත සඳහන් ක්ෂේත්‍රයන් හා ඒවායේ සීමාවන් තීරණය කිරීම ද කවුරුන් විසින් සිදුකරනු ලැබුවේ ද යන්න පිළිබඳව කිසිදු සඳහනක් එම අතුරු වාර්තා කෙටුම්පත් වල සඳහන් කර නොමැත. එබැවින් එම අතුරු වාර්තා (කෙටුම්පත්) මේ වන විට මෙහෙයුම් කමිටුවේ සිටින සියලු ම සාමාජිකයින් විසින්



පාර්ලිමේන්තුව
பாராளுமன்றம்
PARLIAMENT

ගන්නා ලද තීරණයක් හෝ අදහස් අනුව සකස් කර නොමැත. මෙහෙයුම් කමිටුවෙන් පරිබාහිර තැනැත්තන් විසින් මෙහෙයුම් කමිටු ව විසින් තීරණය කරනු ලබන නිර්නායක හා ක්ෂේත්‍රයන් පිළිබඳ විමසීමක් නොකොට අත්තනෝමතිකව සකස් කරනු ලබන මෙවැනි වාර්තාවක් සලකා බැලීම හෝ අනුමත කිරීම පිණිස මෙහෙයුම් කමිටුව බැඳී නැත. එහෙත් එවැනි අක්‍රමවත් අතුරු වාර්තා කෙටුම්පත් මෙහෙයුම් කමිටුවට දිගින් දිගට ම ඉදිරිපත් කර ඇති අතර එමගින් පාර්ලිමේන්තුව විසින් යෝජනා සම්මතය මගින් ලබා දී ඇති බලය ද උල්ලංඝනය කර ඇති බව අපගේ ස්ථාවරයි.

- 2 තවද මෙම අතුරු වාර්තා කෙටුම්පත් සැකසීම, අදාල විෂයන් සම්බන්ධයෙන් මෙහෙයුම් කමිටුවේ එකඟතාවයක් ඵලඹෙන තෙක් කිසිදු අතුරු වාර්තාවක් සකස් නොකිරීමට හෝ ඉදිරිපත් නොකිරීමට මෙහෙයුම් කමිටුව විසින් කලින් ගෙන තිබූ තීරණයට ද පටහැනි බව අවධාරණය කර සිටිමු.
- 3 එම අතුරු වාර්තා කෙටුම්පත් සකස් කිරීමේ දී මේ වන විට ඒකාබද්ධ විපක්ෂය විසින් මෙහෙයුම් කමිටුව වෙත ඉදිරිපත් කර ඇති වාචික සහ ලිඛිත සංදේශ හා සැලකිල්ලී කිසිවක් සැලකිල්ලට ගෙන නොමැත. අප විසින් ගෙන තිබෙන ස්ථාවරයන්ට භාත්පසින්ම පටහැනි වූ කරුණු එම අතුරු වාර්තා කෙටුම්පත් වලට ඇතුලත් කර ඒවා එකඟ වූ කරුණු ලෙස සාවද්‍ය ලෙස හුවා දක්වා සිටීම සම්බන්ධයෙන් අපගේ දැඩි විරෝධය දැනටමත් පල කර අත්තෙමු. තවද මෙය පසුගිය මාසයක පමණ සිට අනුගමනය කරනු ලබන අභිරහස් හා අසම්මත ක්‍රමවේදයක් බව ද දැක්වා සිටීමට ද සිදු වී ඇත.
- 4 2017 අගෝස්තු 08 දිනැති (අලුත්ම) මෙහෙයුම් කමිටු අතුරු වාර්තා කෙටුම්පතේ සිංහල ඉංග්‍රීසි හා දෙමළ පිටපත් සංසන්දනාත්මකව අධ්‍යයනය කිරීමේදී ඒවායේ පද යෙදුම්වල එකිනෙකට පටහැනි පරස්පරතාවයන් පවතින බව අප විසින් නිරීක්ෂණය කර ඇත. උදාහරණයක් වශයෙන් ඒකීය රාජ්‍යය යන සිංහල පද යෙදුම වෙනුවට ඉංග්‍රීසි හා දෙමළ අතුරු වාර්තා කෙටුම්පත් පිටපත් වල ඇතුලත් කර ඇති පද යෙදුම් භාත්පසින්ම පරස්පර ය. මේ ආකාරයෙන් කටයුතු කිරීම මගින් හයානක ප්‍රතිඵල ගෙනදිය හැකිය.
- 5 තවද මෙම කෙටුම්පත් සකස් කිරීම සඳහා මහජන අදහස් විමසීමේ කමිටුවේ නිර්දේශයන් මෙහෙයුම් කමිටුවේ සියලු සාමාජිකයින්ගේ අනුමැතියකින් තොරව අදාල කර ගැනීම සම්බන්ධව ද විරුද්ධ වෙමු. ඊට ප්‍රධානතම හේතූන් වන්නේ (වෙනත් දෑ අතර) (අ) එම කමිටුව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා කමිටුවේ අංගයක් වශයෙන් පාර්ලිමේන්තුවේ යෝජනා සම්මතය යටතේ පිහිටුවන හෝ ඇතිකරන ලද ආයතනයක් නොවීමත් (ආ) එම කමිටුවේ කටයුතු පාර්ලිමේන්තුවේ අධීක්ෂණය යටතේ සිදු නොවීමත් හා එම කමිටුව පාර්ලිමේන්තුවට වගකීමෙන් බැඳී නොසිටීමත් (ඇ) එම කමිටුව පිහිටුවා ඇත්තේ පාර්ලිමේන්තුව විසින් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සම්පාදක කමිටුව ඇති කිරීමට පූර්වයෙන් වීමත් (ඈ) එම කමිටුව විසින් උපයෝගීකරගත් ක්‍රමවේදය හා අදහස් ලබාගැනීමේ දී ක්‍රියා කළ ආකාරය පක්ෂග්‍රාහී හා අත්තනෝමතික වූ බවට ජනතාව ගේ දෝෂාරෝපණය ට ලක් වී තිබීමත් (ඈ) එම කමිටුව විසින් නිගමන වලට එළඹ ඇත්තේ ශ්‍රී ලංකාවේ සියලුම ජනතාව තියෝජනය කරනු ලබන නියැදියකින් ලබා ගත් අදහස් මත නොවීමත් හා (ඉ) එම කමිටුව විසින් අදහස් ලබාගෙන ඇත්තේ ශ්‍රී ලංකාවේ සම්ස්ත ජනතාවගෙන් සියයට 0.0002 වැනි අල්ප ප්‍රමාණයකින් වන බැවින් හා එම කමිටුවේ කටයුතු සම්බන්ධයෙන් ජනතාවගෙන් අති බහුතරයක් විසින් ගොදුරු සිටීමත් හා (ඊ) එම



පාර්ලිමේන්තුව
பாராளுமன்றம்
PARLIAMENT

කමිටු වාර්තාවේ සඳහන් නිගමනයන් ශ්‍රී ලංකාවේ බහුතර ජනතාවගේ අදහස් ලෙස නිගමනය කිරීමට විද්‍යාත්මක සාධක හෝ හේතූන් නොමැති වීමත් ය.

- 6 මෙම කෙටුම්පත් සකස් කිරීමේ දී මධ්‍යම - පර්යන්ත සබඳතා පිළිබඳ අනු කමිටු වාර්තාව ඇතුලු අනෙකුත් අනුකමිටු වාර්තා උපයෝගී කරගැනීම අපි ප්‍රතික්ෂේප කරමු.
- 7 එසේම එක් අතුරු කමිටු වාර්තා සකස් කිරීමේදී ද පෙර සඳහන් අනුපුරකතාව පිළිබඳ බලය බෙදා හැරීමේ මූලධර්මය හා එකඟ වන නියෝජනයන් හා අදහස් පමණක් සැලකිල්ලට ගෙන ඇති අතර ඒකීය රාජ්‍ය ව්‍යුහය පිළියනිමින් ඉදිරිපත් කර තිබෙන නියෝජනයන් හා අදහස් පක්ෂග්‍රාහී ලෙස යටපත් කර හෝ නොසලකා හැර ඇත.
- 8 2017 අගෝස්තු 08 දිනැති වාර්තාවේ ආරම්භයේ දී ම සඳහන් එකඟවන මූලධර්ම හා සූත්‍රණ යටතේ “2017 ජූලි මස 05 හා 06 වන දින වල කමිටු සාකච්ඡාවල දී පිටු 1 සිට 11 දක්වා එකඟත්වය පළකරන ලදී” යන සඳහන සම්පූර්ණයෙන්ම සාවද්‍ය වෙත. එම සටහන සම්පූර්ණයෙන් ම ප්‍රතික්ෂේප කරන අතර ඒ බව මීට පෙර දී ද දක්වා ඇත.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 1 හා 2 පරිච්ඡේදවලින් ආවරණය වන කරුණු (1 සිට 3 දක්වා පිටු)

- 1 ශ්‍රී ලංකාවේ ආණ්ඩු ක්‍රමයේ මූලික ආකෘතිය හා ව්‍යුහය නිර්මාණය කිරීම, තීරණය කිරීම හා එම ආකෘතිය/ව්‍යුහය තුල පවතින ආයතන හා අංග වල සීමාවන් තීරණය කිරීම ද ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 1 වන පරිච්ඡේදයෙන් සිදුකර තිබේ. එහිදී වත්මන් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙන් නියම කර තිබෙන පරිදි ශ්‍රී ලංකා ජනරජය ඒකීය රාජ්‍යයක් ව පැවතිය යුතු බවට අවධාරණය කර සිටීමු. එක් මූලික ආකෘතිය වන ඒකීය රාජ්‍යය ට අභියෝගයක් වන හා පටහැනි වන පරිදි අතුරු වාර්තා කෙටුම්පත් වල සඳහන් කර තිබෙන සියලු යෝජනාවන් එක හෙලා ම ප්‍රතික්ෂේප කර සිටීමු.
- 2 එසේම එම අතුරු වාර්තාවේ බලය බෙදා හැරීමේ මූලධර්ම යටතේ දක්වා ඇති “අනුපුරකතාව පිළිබඳ බලය බෙදා හැරීමේ මූලධර්මය” (මේ සම්බන්ධව වැඩිදුරටත් පසුව කරුණු ඉදිරිපත් කරනු ඇත) ශ්‍රී ලංකාවේ ව්‍යවස්ථාවට අදාල කර ගැනීම පිළිබඳව එකඟවන විරුද්ධ වෙමු. එම මූලධර්මය ඒකීය රාජ්‍යය අහෝසි කිරීමේ අභිප්‍රායෙන්ම ඉදිරිපත් කර තිබෙන බවත්, එම මූලධර්මය අදාල කරගැනීම මගින් ගෙඩරල් හෝ කොන්ගෙඩරල් හෝ පරමාධිපත්‍ය බලය ස්වාධීනව හා වෙන් වෙන්ව ක්‍රියාත්මක කළ හැකි ස්වෛරී පාලන ඒකක බිහිවන බවත් හා අවසානයේ දී එක් ස්වෛරී පාලන ඒකකයන්ට ස්වාධීනව වෙනම රාජ්‍යයන් ලෙස ප්‍රකාශයට පත්වීම ට හෝ ප්‍රකාශ කරවා ගැනීමට අවකාශය සැලසෙන බවත් අවධාරණය කර සිටීමු.



පාර්ලිමේන්තුව
பாராளுமன்றம்
PARLIAMENT

1 හා 2 වගන්ති (1 වන පිටුව)

3 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 1 වන වගන්තිය ලෙස වර්තමාන 1978 ව්‍යවස්ථාවේ ඇති පදයෝජනය ම පැවතිය යුතු බවට යලිත් අවධාරණය කර සිටීමු. (ඉංග්‍රීසි පද යෙදුමෙහි “සිලෝන්” යන පදය ද ඒ ආකාරයෙන්ම පැවතිය යුතුය). එනම්-

ශ්‍රී ලංකාව නිදහස්, ස්වෛරී, ස්වාධීන, ප්‍රජාතාන්ත්‍රික සමාජවාදී ජනරජයකි. ශ්‍රී ලංකාව, ශ්‍රී ලංකා ප්‍රජාතාන්ත්‍රික සමාජවාදී ජනරජය යනුවෙන් හඳුන්වනු ලැබේ.

Sri Lanka (Ceylon) is a Free, Sovereign, Independent and Democratic Socialist Republic and shall be known as the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka

4 අතුරු වාර්තා කෙටුම්පතේ 1 හා 2 වගන්ති වෙනුවට යෝජනා කර තිබෙන සෙසු සුත්‍රගත කිරීම් තරයේ ප්‍රතික්ෂේප කර සිටීමු. ඒවායින් ශ්‍රී ලංකාවේ ඒකීය රාජ්‍යය අනෙකි වී යන බවද සඳහන් කරමු

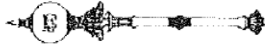
5 ඒ අනුව ව්‍යවස්ථාවේ 2 වන වගන්තිය වශයෙන් දැනට පවතින 1978 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ඇති 2 වන වගන්තිය ඒ ආකාරයෙන් ම ඇතුලත් කළ යුතුය. එනම්-

“ශ්‍රී ලංකා ජනරජය ඒකීය රජයකි”

යන්නය.

6 තවද ශ්‍රී ලංකාව හඳුන්වනු ලබන ස්ථානයන් හි “ජනරජය” යන වචනය සුක්ෂම ලෙස ඉවත් කර තිබෙන බව නිරීක්ෂණය වේ. ශ්‍රී ලංකාව හඳුන්වනු ලබන සෑම ස්ථානයක දී ම ශ්‍රී ලංකා ජනරජය යන පදය යොදන ලෙස අවධාරණය කර සිටීමු.

අවසාන අතුරු වාර්තා කෙටුම්පත් වල ගැටලු යටතේ යෝජනා කර ඇත්තේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ සිංහල පිටපතේ ඒකීය රාජ්‍ය වචනය ඇතුලත් කර ඒ වෙනුවට ඉංග්‍රීසි පිටපතේ “ඒකීය රාජ්‍ය” ලෙසත් දෙමළ පිටපතේ “ඔරුමිත්ත නාඩු” ලෙසත් ඇතුලත් කරන ලෙසටයි. යෝජනා කර ඇති ඉංග්‍රීසි හා දෙමළ පද යෙදුම් ප්‍රතික්ෂේප කර සිටීමු. දෙමළ ඔරුමිත්ත නාඩු යන්නෙන් අර්ථය වන්නේ ඒකීය රාජ්‍ය යන අර්ථයට නාත්පසිත්ම ප්‍රතිවිරුද්ධ වූ “එකතු වීමෙන් සැදුම් ලත් රට” යන්නයි. ඉංග්‍රීසියෙන් යෝජනා කර ඇත්තේ ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙන් තිබිය යුතු Unitary State යන වචනය නොවන අතර ඉංග්‍රීසි භාෂාවේ අර්ථයක් නොමැති වචනය කි.



පාර්ලිමේන්තුව
பாராளுமன்றம்
PARLIAMENT

අනෙක් අතට ඒකීය රාජ්‍ය යන්තම යෝජනා කර ඇති අර්ථකථනය සම්බන්ධයෙන් ද එකඟතා ම විරුද්ධ වෙමු. එයින් උත්සාහ කර ඇත්තේ ඒකීය රාජ්‍ය යන්තම නොබෙදුනු නොහොත් කොටස් වලින් යුත් හා ඒකාබද්ධ වූ යන පදනම යටතේ කෘත්‍රීමව නිර්මාණය කර තිබෙන ඒකානි අර්ථයක් ලබා දීමට ය.

ඒ අනුව වාර්තාවේ 1 හා 2 පිටුවල ගැටලු යටතේ ඇති ඡේද 4 හි ම සඳහන් කර තිබෙන සියලු පද යෙදුම් ප්‍රතික්ෂේප කර සිටීමු.

- 7 මෙම අතුරු වාර්තා කෙටුම්පත් සකස් කර ඇත්තේ බෙදුම්වාදී න්‍යායපත්‍රයක් මත පිහිටා එන බවට මෙය හොඳ ම සාක්ෂියකි. එමගින් රටේ ඒකීය රාජ්‍යය සුක්ෂම ලෙස අනෝසි කිරීමට උපක්‍රම යොදා ගෙන තිබේ. මෙහි දී ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණය විසින් 13 වන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සම්බන්ධයෙන් තීරණය කිරීමේ දී ඒකීය රාජ්‍යය යන පදය අර්ථනිරූපනය කර ඇති ආකාරය කෙරෙහි අවධානය යොමු කර සිටීමු. එනම්-

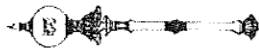
ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා හිතියට අනුව ඒකීය රටක ප්‍රධාන ලක්ෂණ වනුයේ-

- (අ) මධ්‍යගතව උත්තරීතර පාර්ලිමේන්තුවක් පැවතීම
- (ආ) වෙනත් ද්විතික ස්වෛරී/ස්වාධිපත්‍ය ආයතන නොමැති බව

අනෙක් අතට ලෙඩරල් ක්‍රමයකදී ආණ්ඩුබලය ලෙඩරල් රාජ්‍ය අතර එකිනෙකට සමාන මට්ටමින් බෙදී යන අතර එකක් තව එකකට යටත් වී නොමැත- එවා එකිනෙකින් ස්වාධීනව කටයුතු කරයි

තවද එම හිඳුලෙන් අවධාරණය කර ඇති පරිදි ඒකීය රාජ්‍ය ආරක්ෂා කිරීම සඳහා මෙහි පහත සඳහන් ලක්ෂණ ද අනිවාර්ය බව සඳහන් කර සිටීමු-එනම්-

- (අ) ආණ්ඩුකාරවරයා හරහා තම විධායක බලය පළාතක් තුළ සෘජුවම ක්‍රියාත්මක කිරීමට ජනාධිපතිවරයාට (රජයට) හැකියාව/බලය තිබිය යුතුය
- (ආ) පළාතක හිතියක් වෙනස් කිරීමට හෝ එම හිතියක් අභිබවා හිත සෘජුවම පාර්ලිමේන්තුවට (රජයට) කිසිදු බාධාවකින් තොරව හැකියාව/බලය තිබිය යුතුය
- (ඇ) පාර්ලිමේන්තුවේ උත්තරීතරභාවය ආරක්ෂා වී තිබිය යුතුය
- (ඈ) රජය හෝ පාර්ලිමේන්තුව සමග තරග කළ හැකි ව්‍යවස්ථාදායක (හෝ විධායක) බලය ඇති වෙනත් ආයතනයක් වශයෙන් පළාත් සභා ක්‍රියාත්මක නොවිය යුතුය



පාර්ලිමේන්තුව
பாராளுமன்றம்
PARLIAMENT

3 වන වගන්තිය (පිටුව 2)

8 3 වන වගන්තියට කෙටුම්පතේ යෝජනා කර ඇති සූත්‍රණය ප්‍රතික්ෂේප කර සිටීමු. ඒ වෙනුවට දැනට 1978 ව්‍යවස්ථාවේ ඇති 3 වන වගන්තිය එසේම පැවතිය යුතු බවට අවධාරණය සිටීමු.

9 ව්‍යවස්ථාවේ 3 වන වගන්තියෙන් පනවා ඇත්තේ පරමාධිපත්‍ය බලය ජනතාව සතු වන බවත් හා එය අත්හල නොහැකි බවත්- අධිකරණය විසින් එය අර්ථනිරූපනය කර තිබෙන්නේ පරමාධිපත්‍ය බලය බෙදීමට හෝ බිඳීමට ලක්කල නොහැකි ලෙසටය

4 වන වගන්තිය (2 වන පිටුව)

10 වත්මන් ව්‍යවස්ථාවේ 4 වන වගන්තිය වෙනුවට යෝජනා කර තිබෙන සූත්‍රණය එකඟතාව ප්‍රතික්ෂේප කර සිටීමු. යෝජනා කර තිබෙන සූත්‍රණය මගින් ඉතාම දුර්වල වූ නිශ්චිත නොවූ හා අපැහැදිලි රාජ්‍යයක් බිහිවන බව කියා සිටීමු. එක් යෝජනා ව මගින් සමස්ත රාජ්‍යය, දේශය මෙන්ම ජනතාව ද හයානක ලෙස අනාරක්ෂිත තාවයකට පත් කරනු ඇත.

11 වත්මන් ව්‍යවස්ථාවේ 3 වන වගන්තිය මගින් තහවුරු කර තිබෙන ජනතාවගේ පරමාධිපත්‍ය බලය, ආණ්ඩුක්‍රමය ඔස්සේ ක්‍රියාත්මක වන ආකාරය 4 වන වගන්තිය මගින් නිශ්චිතව දක්වා තිබේ. එමගින් පැහැදිලි ලෙස ප්‍රධාන රාජ්‍ය ආයතන වනම (අ) ව්‍යවස්ථාදායකය, (ආ) විධායකය හා (ඇ) අධිකරණය අතර බලය බෙදීමේ මූලධර්මය පිළිගෙන ක්‍රියාත්මක කර තිබේ. එබැවින් වර්තමාන (1978) ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ පවතින 4 වන වගන්තිය ඒ ආකාරයෙන් ම පැවතිය යුතු බව අවධාරණය කර සිටීමු.

5 වන වගන්තිය (2 වන පිටුව)

12 යෝජනා කර තිබෙන සූත්‍රණය එක භෙලාම ප්‍රතික්ෂේප කර සිටීමු. එම සූත්‍රණය මගින් ශ්‍රී ලංකාවේ දේශ සීමාවන් සම්පූර්ණයෙන් ම අවිනිශ්චිත තාවයකට පත්කරනු ලැබේ. තව ද එහි සඳහන් (ඊනිය) 99 වැනි උපලේඛනය පිළිබඳ හෙලිදුරුවීමක් කර නොමැති අතර එවැනි (හෙලිදුරුවී කර නොමැති) උපලේඛනයක් සම්බන්ධයෙන් සඳහන් කිරීම මගින් ගම්‍ය වන්නේ එවැනි උපලේඛනයක් සහිත ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක කෙටුම්පතක් මේ වන විටත් සාදා නිම කර ඇති බවත් හා එම කරුණ මෙහෙයුම් කමිටුවේ සියලු සාමාජිකයින් ගෙන්, පාර්ලිමේන්තුවෙන් හා ජනතාවගෙන් විසන් කර තිබෙන බවයි.

13 පළාත් පදනම් කරගෙන හා නිතරම විචල්‍යයකට පාත්‍රවන ජාත්‍යන්තර නීතියේ නිර්ණායකයන් උපයෝගී කරගෙන ශ්‍රී ලංකාවේ දේශ සීමාවන් නිර්ණය කිරීම ට කර ඇති යෝජනාව ප්‍රතික්ෂේප කරමු.

14 එබැවින් වත්මන් ව්‍යවස්ථාවේ 5 වන වගන්තියෙන් සිදුකර තිබෙන දිස්ත්‍රික්කය පදනම් කර ගෙන තිබෙන වගන්තිය ඒ ආකාරයෙන්ම පැවතිය යුතු බව අවධාරණය කර සිටීමු. එසේම වත්මන් ව්‍යවස්ථාවේ “පළාත්” යන්නට අර්ථනිරූපනයක් නොමැත.



පාර්ලිමේන්තුව
பாராளுமன்றம்
PARLIAMENT

6, 7, 8 වගන්ති (2-3 පිටු)

- 15 යෝජිත 6 වන වගන්තියේ අදහස් කර තිබෙන දෙවන උපලේඛන ය කවරේද යන්න මෙහෙයුම් කමිටුව වෙත ඉදිරිපත් කර නොමැති බැවින් එම යුතුණය ප්‍රතික්ෂේප කර සිටින අතර වර්තමාන ව්‍යවස්ථාවේ 6 වන වගන්තියත් වර්තමාන ව්‍යවස්ථාවේ 2 වන උපලේඛනයේ ඇති සිංහ කොඩියත් ඒ ආකාරයෙන්ම පැවතිය යුතු බවට අවධාරණය කර සිටීමු.
- 16 එසේම වර්තමාන ව්‍යවස්ථාවේ 7 වන වගන්තියත් තුන්වන උපලේඛනයත් එසේම පැවතිය යුතු බවටත් එහි ඇති ජාතික ගීය ශ්‍රී ලංකාවේ ජාතික ගීය ලෙසට පැවතිය යුතු බවටත් අවධාරණය කර සිටින අතර 8 වන වගන්තියද (හිඳුන්සේ දිනය) ඒ ආකාරයෙන්ම පැවතිය යුතු බවට ද අවධාරණය කර සිටීමු.

9 වන වගන්තිය (3 වන පිටුව)

17 2017-08-08 කෙටුම්පතේ යෝජනා කර තිබෙන දෙවන විකල්ප යෝජනාව ද ඊට පෙර එළිදැක් වූ අතුරු වාර්තා කෙටුම්පත් වල සඳහන් 2, 3, 4, 5, 6 හා 7 විකල්පයන් එකතුවෙම හා දැඩිව ප්‍රතික්ෂේප කර එම විකල්පයන් සම්බන්ධව දැඩි විරෝධය පල කර සිටින අතර වත්මන් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ඇති 9 වන වගන්තිය ඒ ආකාරයෙන්ම තිබිය යුතු බව අවධාරණය කර සිටීමු. එනම්

9 ශ්‍රී ලංකා ජනරජය බුද්ධාගමට ප්‍රමුඛස්ථානය පිරිනමන්නේය. එහෙයින් 10 වන ව්‍යවස්ථාවෙන් සහ 14 වන ව්‍යවස්ථාවේ (1) වන අනුව්‍යවස්ථාවේ (ඉ) ඡේදයෙන් සියලුම ආගම්වලට පිරිනැමෙන අයිතිවාසිකම් ආරක්ෂා කර දෙන අතර බුද්ධ ආසනය පුරක්ෂිත කොට පෝෂණය කිරීම රජයේ වගකීම විය යුත්තේය.

මින් පෙර අවස්ථා කිහිපයක දීම පෙර සඳහන් ස්ථාවරය අප විසින් දැන්වා සිටි තමුත් 9 වන වගන්තිය ඉවත් කිරීමේ අරමුණින් නැවත නැවතත් විකල්ප පද යෙදුම් යෝජනා කරමින් සිටීම අපි තරයේ ප්‍රතික්ෂේප කර සිටීමු.

බලය බෙදා හැරීමේ මූලධර්ම (4 වන පිටුව)

1 අනුපූරකතාව පිළිබඳ මූලධර්මය යොදා ගැනීම.

මෙම මූලධර්මය කේන්ද්‍රය හා පර්යන්තය අනු කමිටු වාර්තාවේ සඳහන් වී තිබෙන හිසා ම මෙහෙයුම් කමිටුවේ අතුරු වාර්තාවල නැවත නැවතත් (ඒකාබද්ධ විපක්ෂයේ විරෝධතාවය ද නොතකා) ඇතුලත් කර ඇත. මෙම මූලධර්මය කවුරුන් විසින් යෝජනා කර තිබේ ද යන්න අභිරහස කි. එහි විහිවිද්‍යාවයක් නොමැත. තවද බලය විමධ්‍යගත කිරීමට මෙම මූලධර්මය ම යොදාගනු ලැබුවේ ඇයිද යන්න ද හෙළිදරව් කර නොමැත.

අනුපූරකතාව පිළිබඳ මූලධර්මය ගුරෝපියේ භර්මාණය වූවකි. එය ක්‍රමයෙන් විකෘණය වී වර්තමානයේ දී යොදාගන්නේ ස්වාධීන හා ස්වේච්ඡ පාලන ඒකක ඉතාම ලිහිල් ලෙස මධ්‍ය පාලන කේන්ද්‍රයකට සම්බන්ධ කිරීමට ය. උදා-ගුරෝපා



පාර්ලිමේන්තුව
பாராளுமன்றம்
PARLIAMENT

සංගම් ප්‍රඥප්තියේ 5 වන වගන්තිය. මෙම මූලධර්මයේ නිශ්චිත අර්ථයක් හෝ සීමා පරිදි නොමැත. එය තම නිකුත්කිරීමට හා අත්තනෝමතික ලෙසට ඒ ඒ අවස්ථාවට ගැලපෙන අයුරින් දේශපාලනික අවශ්‍යතාවයන් මුදුන්පත් කර ගැනීම සඳහා යොදාගත හැකි මූලධර්මයකි. මෙම මූලධර්මය යොදා ගෙන ශ්‍රී ලංකා දේශය තුළ බල විමධ්‍යගත කරනු ලැබුවහොත් එකී පරිදි ප්‍රකාශ වන වලට රජයෙන් ස්වාධීනව වෙනම ප්‍රදේශ ලෙස පරමාධිපත්‍ය බලය ක්‍රියාත්මක කළ හැකිය.

උක්ත වාර්තාවේ 4 වන පිටුවේ පටන්ගෙන සඳහන් කර තිබෙන සියලු යෝජනාවන් පෙර සඳහන් අවිනිශ්චිත ලෙස හා උපරිම වශයෙන් බලය බෙදා හැරීමේ ව්‍යුහයක් තුළ බෙදී ගිය දේශයක් බිහිකිරීම සඳහා ඉදිරිපත් කර ඇත. එබැවින් එකී සියලු යෝජනා ඒකීය රාජ්‍ය මූලධර්මයට පටහැනිය. එසේ හෙයින් අතුරු වාර්තා කෙටුම්පතේ (2017-08-08 දිනැති) 4 වන පිටුවේ සිට 28 වන පිටුව දක්වා ඇති සියලු යෝජනාවලට සමස්තයක් ලෙස අප විරුද්ධ වන අතර ඒවා ප්‍රතික්ෂේප කර සිටිමු.

2 බලය බෙදාහැරීමේ ඒකකය (4 පිටුව).

මෙහි අදහස් කරන ඒකකයේ වටපරිසර කුමක් ද යන්න අපැහැදිලිය. එසේම පළාතක් තවත් පළාතක් සමග එක්ව එක ඒකකයක් ලෙස කටයුතු කිරීමේ ක්‍රමවේදයක් ඇතිකිරීම සම්බන්ධයෙන් ද විරුද්ධ වෙමු. කේන්ද්‍ර-පර්යන්ත කම්ප්‍රවාර්තාවේ සඳහන් පදනම මත කර තිබෙන යෝජනාවක් බැවින් 4 වන පිටුවේ 2 වන ඡේදයේ සඳහන් බලය බෙදාහැරීමේ ඒකකය සම්බන්ධයෙන් ඇති යෝජනා ප්‍රතික්ෂේප කරමු.

ශ්‍රී ලංකාවේ සෑම බිම් අඟලක් රටේ සෑම පුරවැසියකුට ම අයිති බව අපි තරයේ ප්‍රකාශ කරන අතර මේ නිසා පළාතක ව්‍යුහාත්මක වෙනසක් සිදු කරන්නේ නම් ශ්‍රී ලංකාවේ සමස්ත ජනතාව ගේ ම අනුමතය ඊට ලැබිය යුතු බව ප්‍රකාශ කරන අතර පළාත් දෙකක ජීවත් වන ජනතාවට පමණක් වෙන ම පරිපාලන ඒකකයක් නිර්මාණය කිරීමට තීරණය කරගත නොහැකි බව කියා සිටිමු.

එම ශීර්ෂය යටතේ ඇති තුන් වන විකල්පය වශයෙන් සඳහන් වන්නේ ටී.එන්.ඒ සංවිධානය විසින් (දෙමළ ජාතික සංවිධානය විසින්) ඉදිරිපත් කර ඇති උතරු නැගෙනහිර පළාත් එක් ඒකකයක් ලෙස පිළිගත යුතු බවට වූ යෝජනාවකි. මෙම යෝජනාව සඳහා ඒකාබද්ධ විපක්ෂය විසින් තරයේ විරුද්ධ වූ අතර සම්පූර්ණ මෙහෙයුම් කම්ප්‍රව විසින්ද එම යෝජනාව ප්‍රතික්ෂේප කර තිබේ. එසේ තිබිය දී ද අතුරු වාර්තා කෙටුම්පතට මෙම යෝජනාව ඇතුලත් කළ නොහැක- එසේ හෙයින් එම යෝජනාව අපි තරයේ ප්‍රතික්ෂේප කර සිටිමු.

බැලූ බැල්මට ම පෙනී යන්නේ සමස්ත අතුරු වාර්තාවල සඳහන් කර තිබෙන බලය බෙදා හැරීමේ මූලධර්මය හා බලය බෙදා හැරීමේ සීමා ටී.එන්.ඒ. (පක්ෂය) සංවිධානය (හා මුලින් එල්.ටී.ටී.ඊ. සංවිධානය) විසින් වරින් වර ප්‍රකාශයට පත් කර ඇති ප්‍රකාශන වල අන්තර්ගත කර ඇති සීමාවන්ට හා අභිප්‍රායන්ට අනුකූල වන පරිදි හා එම මතයන්ට බලාත්මක බාවයක් ලබා දීමේ අපේක්ෂාව ඇතිව ඇතුලත් කර ඇති බවයි.



පාර්ලිමේන්තුව
பாராளுமன்றம்
PARLIAMENT

ප්‍රජා සභාව (5 වන පිටුව)

මෙම යෝජනාව සම්පූර්ණයෙන් ම ජාතිවාදය හා වර්ගවාදය මත පදනම් ව ඇත. ශ්‍රී ලංකාවේ ජනතාව ජාතිය, වර්ගය හෝ වාසය කරන ස්ථානය මත බෙදා වෙන් කිරීම හෝ වෙන්කර සැලකීම යෝජනා වන පදයෙදුමක් වන බැවින් ඊට අපි විරුද්ධ වෙමු.

2.1 අන්තර් පළාත් සහයෝගිතාවය, 2.2 බෙදුම්වාදීව වෙන් වීමට විරුද්ධ රැකවරණය (5 වන පිටුව).

සියලු පර්යන්ත පාලන ඒකක (උදා පළාත්) කුමන හෝ අන්තර් සම්බන්ධයක් ඇති කරගත යුතු වන්නේ රජය හරහා පමණි. ඒවාට ස්වාධීනව විවැනි සම්බන්ධතා ඇතිකර ගැනීමට කරන යෝජිත පද යෙදුමට විරුද්ධ වෙමු. එසේම බෙදුම්වාදීව වෙන් වීමට විරුද්ධ රැකවරණය ලබා දී ඇත්තේ ශ්‍රී ලංකා රාජ්‍යය නොබෙදිය හැකි ඒකක වලින් සැදුම්ලත් ව්‍යුහක් යන පදනමිනි. ශ්‍රී ලංකා රාජ්‍යය තනි ඒකකයක් හා ඒකීය රාජ්‍යක් වශයෙන් සලකනොත් කොටස් වෙන්ව යාමක් පිළිබඳ අවධානය යොමු කිරීමේ අවශ්‍යතාවයක් පැන නොනගී.

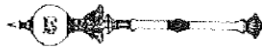
ඒ වෙනුවට වත්මන් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 6 වන සංශෝධනයෙන් හඳුන්වා දී තිබෙන 157අ දරන ශ්‍රී ලංකාවේ දේශපුරුණත්වය උල්ලංඝනය කිරීම වරදක් වන හා වලක්වන වගන්ති වඩාත් ශක්තිමත් කරන ලෙසටත් යෝජනා කර සිටිමු.

3 පාලාත් පාලන ආයතන (5 පිටුව)

3.1, 3.2 පද යෙදුම් සම්බන්ධයෙන් විරුද්ධ වෙමු. වත්මන් ව්‍යවස්ථාවේ ඇති පළාත් පාලනය සම්බන්ධයෙන් රජයේ ඇති පාලන බලතල එසේම පැවතිය යුතු අතර රාජයේ ප්‍රතිපත්ති සමස්ත රටටම බලපාන අයුරින් රජය විසින් පමණක් තීරණය කළ යුතුය.

4 ස්ථර අතර බලතල බෙදීම (6 වන පිටුව)

4.1 - 4.4 අනු ඡේදවල සඳහන් පරිදි සමගාමී ලැයිස්තුව ඉවත් කිරීමට කර ඇති යෝජනාවට ද එම පදනම යටතේ යෝජනා කර ඇති සමස්ත පද යෙදුම් ද ප්‍රතික්ෂේප කරමු.



පාර්ලිමේන්තුව
பாராளுமன்றம்
PARLIAMENT

5 ජාතික ප්‍රතිපත්තිය, ජාතික ප්‍රමිති හා නීති රාමුව (6-8 පිටුව)

ඉහත අර්ථයන්ට ගැනෙන කිසිදු කරුණක් සම්බන්ධයෙන් රජයෙන් ස්වාධීන වූ අභිමතයක් මත තීරණ ගැනීමට පර්යන්ත ඒකකවලට හෝ පළාත් වලට කිසිදු අයිතියක් හෝ අවකාශයක් නොතිබිය යුතුය. ජාතික මට්ටමින් ගතයුතු සියලු තීරණ රජය හා පාර්ලිමේන්තුව විසින් පමණක් ගත යුතුය.

එබැවින් 5, 5.1, 5.2, 6 දක්වා සියලු පදයෙදුම් ප්‍රතිකර්මය කර සිටිමු.

6 පළාත් පාලනය- තෝරාගත් පළාත් කෘත්‍යයන් ක්‍රියාත්මක කිරීම (6 පිටුව)

මෙම මාතෘකාව යටතේ ඇති පද යෙදුම දී ඇති ආකාරයට අවිනිශ්චිත හා අපැහැදිලිය. එසේම බැඳු බැඳීමට ම අනුසූරකතා සංකල්පය යටතේ යෝජිත බැවින් එම පද යෙදුම් ප්‍රතිකර්මය කර සිටිමු.

7 ආණ්ඩුකාරයා (9 වන පිටුව)

දැනට ව්‍යවස්ථාවේ ඇති 13 වන සංශෝධනය යටතේ ඇති ආණ්ඩුකාරයාගේ බලතල ඒ ආකාරයෙන් ම පැවතිය යුතු අතර රජය හා විධායකය පළාත් මට්ටමේ දී නියෝජනය වන පරිදි ඔහු විසින් ක්‍රියාත්මක කල යුතුය. කෙටුම්පතේ යෝජිත පද යෙදුම සම්බන්ධයෙන් විරෝධය පල කර සිටිමු.

8 පළාත් ප්‍රඥප්ති වල ව්‍යවස්ථානුකූල භාවය හා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණය (9 වන පිටුව)

මෙම පද යෙදුම හා යෝජනාවට එකඟවන විරුද්ධ වේ. වත්මන් ව්‍යවස්ථාවේ 4 වන වගන්තිය යටතේ ඇති අධිකරණ බලය පාවිච්චි කරන අධිකරණ වලින් පරිබාහිර කිසිදු අධිකරණයක් පිහිටුවීම හෝ අධිකරණ බලය පාවිච්චි කළ හැකි ආයතනයක් පිහිටුවීම නොකළ යුතු බව ද අවධාරණය කර සිටිමු.

9 ස්වාධීන පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභා පිහිටුවීම හා ව්‍යවස්ථාදායක මණ්ඩලය (10-11 පිටුව)

9.1 යටතේ යෝජිත පද යෙදුම්වල හා ජේදයන්ට විරුද්ධ වන අතර දැනටමත් ක්‍රියාත්මක වන පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභා ද අසාර්ථක බව අවධාරණය කර සිටිමු. එවා හුදෙක් වියදුම් අධික වූත් පළාත් මට්ටමේ පරිපාලනය දුර්වල කරන්නා වූත් යාන්ත්‍රණයන් වී තිබේ.



පාර්ලිමේන්තුව
பாராளுமன்றம்
PARLIAMENT

රාජ්‍ය ඉඩම් (12 සිට 17 පිටුව)

රජයේ සියලු ඉඩම් රජය සතුව පැවතිය යුතුය.

එක් පිටුවල (එනම් 12-17 පිටුවල) ඇති රජයේ ඉඩම් සම්බන්ධයෙන් වූ පද යෙදුම් හා යෝජනා සියලුම පිළිගත නොහැකි බැවින් සම්පූර්ණයෙන් සමාලෝචනය කළ යුතුය.

පළාත් ලැයිස්තුවේ විෂයන් පිළිබඳ මධ්‍යම නීති සම්පාදනය (පිටුව 18)

පළාත් සභාවක විෂයක් හෝ පළාත් සභාවක් සම්බන්ධයෙන් බලපාන කුමන හෝ නීතියක් පැනවීමට රජයට සීමා නොකරන ලද බලයක් හිමිවිය යුතුය. යෝජිත පද යෙදුම අනුව පාර්ලිමේන්තුව, පළාත් සභාවේ කැමැත්ත ලබා ගැනීමට යටත් කිරීම මගින් පාර්ලිමේන්තුවේ උත්තරීතර ව්‍යවස්ථාදායක බලයට හානි සිදුවේ. එමඟින් රටේ විශිෂ්ට රාජ්‍යයේ ස්වභාවය බිඳ වැටේ. එබැවින් යෝජිත පද යෙදුම සහ වගන්ති ප්‍රතික්ෂේප කර සිටීමු.

දෙවන මණ්ඩල සභාව (20 පිටුව)

දෙවන මණ්ඩල සභාව සම්බන්ධයෙන් යෝජිත පද යෙදුම හා වගන්ති සමාලෝචනය කළ යුතුය.

මැතිවරණ ක්‍රමය (21-22 පිටු), විධායකය තෝරාගැනීම (23-25)

මෙම කාරණා සම්බන්ධයෙන් ඉදිරිපත් කර තිබෙන යෝජිත පද යෙදුම් සමාලෝචනය කළ යුතුය.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාව (පිටුව 26)

19 වන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයෙන් බිහිකළ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාව ක්‍රියාත්මක වන ආකාරය සලකා බැලීමේ දී පෙනී යන්නේ මෙවැනි ව්‍යුහයකින් අපේක්ෂිත ආකාරයේ ප්‍රජාතාන්ත්‍රවාදී ලෙස හා ස්වාධීන ලෙස ඉහල මට්ටමේ රාජ්‍ය හා අධිකරණ නිලධාරීන් හා කොමිෂන් සභාවල සාමාජිකයින් තෝරා පත්කර ගැනීමක් සිදුවන්නේ නැති බවයි. මෙම ක්‍රමය වර්තමානයේ දී භාවිතා වන්නේ හුදෙක් සුලුතරයකගේ අපේක්ෂාවන් ට අනුව අදාල නිලධාරීන් පත් කරගැනීම සඳහා වේ. එබැවින් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාවක් තවදුරටත් වත්මන් ආකාරයෙන් පැවතිය යුතුද යන්න පිළිබඳව විමසා බැලිය යුතුය. යෝජිත ක්‍රමය ද බැඳු බැල්මට ම ව්‍යාකූල වන අතර අවබාචිතයට ද හැකියාව ලැබෙන අයුරින් යෝජනා කර තිබේ. ඒ අනුව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාව පිළිබඳ යෝජිත පද යෙදුම ද සමාලෝචනය කළ යුතුය.

නීතිය සාමය හා මහජන ආරක්ෂාව (27 වන පිටුව).

යෝජනා කර ඇත්තේ අනුපූරකතා මූලධර්මය අනුව ක්‍රියාත්මක වන බෙදුම්වාදීන්ගේ අපේක්ෂාවන් අනුව නිර්මාණය කර ඇති පොලිස් පද්ධතියක ආකෘතියකි. යෝජිත පද යෙදුම අසම්පූර්ණ හා ව්‍යාකූලය. එබැවින් එම පද යෙදුම හා සියලු වගන්ති ප්‍රතික්ෂේප කර සිටීමු.



පාර්ලිමේන්තුව
பாராளுமன்றம்
PARLIAMENT

උපලේඛනය 1

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා මණ්ඩලයේ මෙහෙයුම් කමිටුව වෙත 2016 ඔක්තෝබර් මස 07 වන දින ඒකාබද්ධ විපක්ෂය ඉදිරිපත් කරන ලද වෙනස් නොවිය යුතු ව්‍යවස්ථාමය මූලධර්මයන්

1. ඒකීය රජය.
පරමාධිපත්‍ය ජනතාව කෙරෙහි පිහිටා තිබිය යුතු වීම හා එය අන්තල නොහැකි විය යුතු වීම (1978 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 2 හා 3 වන ව්‍යවස්ථාවලට අනුකූලව).
පාර්ලිමේන්තුවේ උත්තරීතර බව පැවතිය යුතුය.
2. ජනරජයට අයත් දේශය 1978 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 5 වන ව්‍යවස්ථාවේ අනුව විය යුතුය.
3. ජාතික කොඩිය හා ජාතික ගීය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 6 හා 7 ව්‍යවස්ථාවේ අනුව විය යුතුය.
4. 1978 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ II වන පරිච්ඡේදයේ බුද්ධාගම සම්බන්ධ 9 වන වගන්තියට කිසිදු වෙනසක් සිදු නොකල යුතුය.
5. ජනාධිපති ක්‍රමය (දැනට තිබෙන ක්‍රමය) වෙනස් කළ යුතුය.
6. පළාත් ඒකාබද්ධ කිරීමක් නොකළ යුතුය. පළාත්වලට ඒකාබද්ධ වීමට හැකියාවක් නොතිබිය යුතුය.
7. අගමැතිවරයාට පාර්ලිමේන්තුව විසින් තෝරාපත් කරගත යුතුය.
8. විරුද්ධ පක්ෂයේ නායකයාට පාර්ලිමේන්තුවේ විරුද්ධ පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන් විසින් තෝරාපත් කරගත යුතුය.
9. පළාත් සභා ක්‍රමය ඒකීය රාජ්‍යයට හා එහි ආරක්ෂාවට තර්ජනයක් නොවිය යුතුය. පළාත් සභා නම බලතල පාවිච්චි කළ යුත්තේ මධ්‍යයෙහි විධායක හා ව්‍යවස්ථාදායක බලයට යටත්වය. මේ සම්බන්ධව අපගේ වැඩිදුර අධ්‍යයන වාර්තාවක් ඉදිරිපත් කරනු ඇත.
10. පළාත් පාලන ආයතන සතු බලතල ලැයිස්තුවේ ඇති බලතල වැඩි කළ යුතුය.
11. දේශීය ව්‍යාපාරික ප්‍රජාවට ප්‍රමුඛත්වය ලබා දිය යුතුය.
12. ශ්‍රී ලංකාවේ ඉඩම් විදේශිකයන්ට නොපැවරිය යුතුය.
13. රාජ්‍ය සුභසාධනය නොපිරිහෙලා පවත්වාගෙන යා යුතුය.
14. මැතිවරණ ක්‍රමය, වැඩි කේවල මන්ත්‍රීධුර සංඛ්‍යාවකින් හා අඩු සමානුපාතික මන්ත්‍රීධුර සංඛ්‍යාවකින් සමන්විත මිශ්‍ර ක්‍රමයක් විය යුතුය.

ඒකාබද්ධ විපක්ෂය වෙනුවෙන්,
1 ගරු දිනේශ් ගුණවර්ධන, පා.ම.
2 ගරු ප්‍රසන්න රණතුංග, පා.ම.
(කාරක සභිකයින්)

ගරු සභාපතිතුමා සහ ගරු සාමාජික මන්ත්‍රීවරුන්,
මෙහෙයුම් කාරක සභාව,
ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා මණ්ඩල ලේකම් කාර්යාලය,
ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව,
ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර-කෝට්ටේ,
ශ්‍රී ලංකාව

සභාපතිතුමනි,

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා මණ්ඩලයේ මෙහෙයුම් කමිටුවේ යාවත්කාලීන කළ අන්තර්කාලීන වාර්තා කෙටුම්පත සම්බන්ධයෙන් වන නිරීක්ෂණ.

2017.07.20වැනි දින වන විට ප්‍රකාශයට පත් කර තිබූ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා මණ්ඩලයේ අන්තර්කාලීන වාර්තා කෙටුම්පත සම්බන්ධයෙන් මාගේ සහ මාගේ පක්ෂයේ මූලික නිරීක්ෂණ ඔබතුමාගේ අවධානය සඳහා මේ සමගින් ඉදිරිපත් කරමි. මීට පෙරාතුව සමස්ත ලංකා මක්කල් කොංග්‍රසය (ACMC), ඊළාම් ජනතා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පක්ෂය (EPDP), ශ්‍රී ලංකා මුස්ලිම් කොංග්‍රසය (SLMC) සහ දෙමළ ප්‍රගතිශීලී සන්ධානය (TPA) එක්ව මෙකී ප්‍රධාන විෂයන් සම්බන්ධයෙන්ම ඒකාබද්ධ යෝජනාවක් ඉදිරිපත් කරමින් මේ සම්බන්ධයෙන් අපගේ පොදු ස්ථාවරය ඉදිරිපත් කර තිබේ. මෙහිදී එය නැවතත් සඳහන් කරන අතර, මාගේ පෞද්ගලික නිරීක්ෂණ සමගින්, කලින් ඉදිරිපත් කළ එකී ඒකාබද්ධ යෝජනාවද ඇමුණුම් වශයෙන් ඉදිරිපත් කරමි.

රිෂාද් බදියුදීන්, පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී
කර්මාන්ත හා වාණිජ කටයුතු අමාත්‍ය.
මෙහෙයුම් කමිටුවේ ගරු සාමාජික
සමස්ත ලංකා මක්කල් කොංග්‍රසයේ (ACMC) නායක.

2017.07.20 දින දරන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව පිළිබඳ අන්තර්කාලීන වාර්තා කෙටුම්පත සම්බන්ධයෙන් සමස්ත ලංකා මක්කල් කොංග්‍රසයේ (ACMC) නිරීක්ෂණ.

උපරිම බලය බෙදීමක් ලබාදිය යුතුය යන්න සහ රටේ සෑම පුරවැසියකුටම තමන් ශ්‍රී ලාංකිකයකු බව හඟෙන අන්දමින් සැබැවින්ම ඒකීය වූ රාජ්‍යයක් සම්බන්ධයෙන් සමස්ත ලංකා මක්කල් කොංග්‍රසය සතු ස්ථාවරය යන කාරණය හැරුණු විට “1” වැනි හා “2” වැනි ව්‍යවස්ථාවල අන්තර්ගත විධිවිධාන සම්බන්ධයෙන් අපගේ පක්ෂය ප්‍රතිපත්තිමය වශයෙන් එකඟ ය.

"3, 4, 5, 6, 7, 8 සහ 9" යන ව්‍යවස්ථාවලට සමස්ත ලංකා මක්කල් කොංග්‍රසය ප්‍රතිපත්තිමය වශයෙන් එකඟ වේ.

බලය බෙදීමේ මූලධර්මය සම්බන්ධයෙන් සමස්ත ලංකා මක්කල් කොංග්‍රසයේ ස්ථාවරය

පළාත්පාලන ආයතන වෙත වඩාත් වැඩි බලතල සහ අධිකාරියක් පැවරිය යුතු බව සමස්ත ලංකා මුස්ලිම් කොංග්‍රසයෙන් නිර්දේශ කරන නමුත් පළාත් වෙත පවරනු ලබන බලතල මධ්‍යම රජයේ නිසි සංවරණ හා තුලන සහිතව පැවරිය යුතු වේ. කවර හෝ පළාත් දෙකක් හෝ ඊට වැඩි ගණනක් ඒකාබද්ධ කිරීම සඳහා වන ඕනෑම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා විධිවිධානයකට සමස්ත ලංකා මක්කල් කොංග්‍රසය විරුද්ධ ය. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙන් උතුරු හා නැගෙනහිර පළාත් එක් පළාතක් වශයෙන් හඳුනා නොගත යුතු ය.

පළාතේ ආණ්ඩුකාරවරයා

පළාතේ අමාත්‍ය මණ්ඩලයේ උපදෙස් අනුව ක්‍රියාකරමින් ජනාධිපතිවරයා විසින් පළාතේ ආණ්ඩුකාරවරයා පත් කරනු ඇති අතර එම ආණ්ඩුකාරවරයා පළාත් සභාවට සහ පාර්ලිමේන්තුවට වගකිව යුතු වේ.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණය පිළිබඳ යෝජනාව සමස්ත ලංකා මක්කල් කොංග්‍රසයෙන් පිළිගන්නා අතර දකුණු අප්‍රිකාවේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණයට සමාන ආකෘතියක් මේ සඳහා සුදුසුවේ යැයි පිළිගනු ලැබේ.

රජයේ ඉඩම්

සියළුම ඉඩම් මධ්‍යම රජයේ ලැයිස්තුව යටතේ මධ්‍යම රජය වෙත තැබෙනු ඇත. පළාත් සභා ලැයිස්තුවේ ඇති කාර්යයන් සඳහා පරිහරණයට ඉඩම් අවශ්‍ය වූ කල එම ඉඩම් නිදහස් කරගැනීම සඳහා ඉල්ලීමක් කිරීමට පළාත්සභාවලට ඉඩ සලසන යම් යන්ත්‍රණයට තිබිය යුතු ය.

ඉඩම් සාධාරණ හා යුක්තිසහගත අන්දමින් පරිහරණය කෙරෙන බව සහ අභ්‍යන්තර වශයෙන් අවතැන්වූවන් ද ඇතුළුව පළාත් තුළ සිටින සුළුතර ජනකොටස් වෙත ඉඩම් මුදාහැරෙන බව මධ්‍යම රජයේ අධීක්ෂණය හරහා සහතික කරගත යුතු ය.

පැහැදිලි කිරීම: ආපසු ගම්බිම් බලා යන අභ්‍යන්තර වශයෙන් අවතැන් වූ පුද්ගලයින් වෙත රජය විසින් මූලතිවූ ප්‍රදේශයෙන් ලබාදුන් විකල්ප ඉඩම් සම්බන්ධ කටයුතුවලට එසේ ආපසු යන පුද්ගලයින්ගේ ආගම සහ භාෂාව හේතුවෙන් උතුරු පළාත්සභාව විසින් පරිපාලනමය වශයෙන් බාධා ඇතිකර තිබේ.

ඉඩම් පවරාගැනීම සහ ඉල්ලා සිටීම මධ්‍යම රජයේ ලැයිස්තුව යටතේ මධ්‍යම රජය සතු බලතලයක් වනු ඇති අතර එය පළාත් සභා ලැයිස්තුව යටතේ එන විෂයයක් නොවිය යුතු ය.

පළාත් සභා ලැයිස්තුවේ විෂයයන් සම්බන්ධයෙන් මධ්‍යම රජයෙන් නීති සම්පාදනය

නීති සම්පාදනය සඳහා පළාත් සතු බලතල මධ්‍යම රජය යටතේ පවතින බලතල විය යුතු බව සමස්ත ලංකා මක්කල් කොංග්‍රසයේ අදහස වේ. සමස්ත දිවයිනේම නීතිවල ඒකාකාරතාවයක් තිබිය යුතු බව මධ්‍යම රජයෙන් සලකන අවස්ථාවන්හි අවශ්‍ය වුවහොත්, දෙවැනි මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ අනුමැතිය ඇතිව හෝ නොමැතිව, නිසි බහුතර ඡන්දයෙන් පළාත් සභා ලැයිස්තුවේ විෂයයන් සම්බන්ධයෙන් නීති පැනවීමට පාර්ලිමේන්තුවට බලය තිබිය යුත්තේ ය.

දෙවැනි මන්ත්‍රී මණ්ඩලය

වෙනත් ආකාරයකින් පාර්ලිමේන්තුව තුළ නියෝජනයක් සිදුකළ නොහැකි විවිධ ප්‍රජාවන්ගේ සාමාජිකයින් වන පුද්ගලයින්ගෙන් දෙවැනි මන්ත්‍රී මණ්ඩලය සමන්විත විය යුතු ය. එසේම, දෙවැනි මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ පළාත් නියෝජිතයින් තෝරාගත යුත්තේ පළාත්සභාවල දැනට මන්ත්‍රීවරුන් ලෙස කටයුතු කරන පුද්ගලයින් අතරින් නොව අදාළ පළාතේ මහජන හෝ වෘත්තීය ජීවිතය තුළ උසස් මට්ටමේ කීර්තිනාමය සහ අවංකත්වය සම්බන්ධයෙන් ගෞරවයට පාත්‍රවූ හෝ එම පළාතෙන් පැවත එන, ඉහත කී ලක්ෂණ සහිත පුද්ගලයින් අතරින් වේ.

මැතිවරණ ක්‍රමය

MMP නොහොත් මිශ්‍ර මන්ත්‍රී ක්‍රමය තුළින් සුළුතර ජනකොටස් හා සුළුතර පක්ෂවල සාධාරණ නියෝජනයට හානියක් සිදු වනු ඇතැයි සමස්ත ලංකා මක්කල් කොංග්‍රසය විශ්වාස කරයි. දැනට පවතින සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය මේ සඳහා වඩාත්ම සුදුසු බව සමස්ත ලංකා මක්කල් කොංග්‍රසය තදින්ම විශ්වාස කරනු ලැබේ. අප කොංග්‍රසය මූලික වශයෙන්ම මැතිවරණ ක්‍රමය වෙනස් කිරීම සම්බන්ධයෙන් එකඟ වනු නොලැබේ. කෙසේනමුත්, ඊළාම් ජනතා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පක්ෂය (EPDP), ශ්‍රී ලංකා මුස්ලිම් කොංග්‍රසය (SLMC) සහ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී මහජන පෙරමුණ සමගින් එක්ව සමස්ත ලංකා මක්කල් කොංග්‍රසය මෙහෙයුම් කමිටුව වෙත ඉදිරිපත් කරන ලද ඒකාබද්ධ යෝජනාව තුළ මැතිවරණ කළාප ක්‍රමය (electoral zone system) සඳහා පොදු එකඟත්වය දක්වා තිබේ.

- එකී ඒකාබද්ධ යෝජනාව ඇමුණුමක් වශයෙන් මීට ඇතුළත් කර තිබේ.

විධායක ජනාධිපති ධුරය

ජනාධිපතිවරණයකදී මහජන ඡන්දයෙන් තෝරාපත්වන ජනාධිපතිවරයකු සහිත ක්‍රමයක් වන වත්මන් විධායක ජනාධිපති ක්‍රමය වෙනස් නොවිය යුතු බව සමස්ත ලංකා මක්කල් කොංග්‍රසයේ මතය වේ. අග්‍රාමාත්‍යවරයා තෝරාගැනීම දැනට පවතින විධිවිධාන අනුව සිදුකළ යුතු ය. 2000 වර්ෂයේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පතේ ද සඳහන්ව තිබූ නියෝජ්‍ය ජනාධිපතිධුරය පිළිබඳ යෝජනාව ද සමස්ත ලංකා මක්කල් කොංග්‍රසයෙන් අගය කොට සලකනු ලැබේ.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාව 19වන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයේ දැක්වුණු ආකෘතියට අනුකූල විය යුතු ය.

අත්සන් කළේ:
රිෂාද් බදියුදීන්, පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී
කර්මාන්ත හා වාණිජ කටයුතු අමාත්‍ය.
මෙහෙයුම් කමිටුවේ ගරු සාමාජික
සමස්ත ලංකා මික්කල් කොංග්‍රසයේ (ACMC) නායක.

2017-08-30

ඇමුණුම:

**ACMC, EPDP, SLMC සහ TPA යන පක්ෂ විසින් ඉදිරිපත් කරනු ලැබූ ඒකාබද්ධ
යෝජනාව**

**මෙහෙයුම් කමිටුවට ඉදිරිපත් කරනු ලබන යෝජනා
(මූලධර්ම පමණි)**

අ	රාජ්‍ය පිළිබඳ මූලධර්ම
01	අදාළ වන සහ හැකි සෑම තැන්හි දී ම රාජ්‍යය පිළිබඳ මූලධර්ම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට ඇතුළත් කරනු ලැබිය යුතු ය.
02	ශ්‍රී ලාංකික සමාජයේ බහු වාර්ගික, බහු භාෂා, බහු ආගමික සහ බහු සංස්කෘතික ලක්ෂණ පිළිගැනීමට ලක් කරන අතරේම ශ්‍රී ලාංකීය අන්‍යෝන්‍යතාවය ආරක්ෂා කරගත යුත්තේ ය.
03	සිංහල, දෙමළ, මුස්ලිම් සහ මලයාලම් දෙමළ (නොහොත් ඉන්දියානු සම්භවයක් සහිත දෙමළ) යන ප්‍රධාන ජනවර්ග සහ තවත් බොහෝ භාෂා හා සංස්කෘතික සුළුතර කණ්ඩායම්වලින් ශ්‍රී ලංකාව සමන්විත ය.
04	ශ්‍රී ලංකාව තුළ හෝ ඉන් පරිබාහිර කවර හෝ පළාත් සභාවක් හෝ දේශපාලන පක්ෂයක් හෝ වෙනත් අස්ථිරවයක් සෘජුව හෝ වක්‍රාකාරයෙන් ශ්‍රී ලංකාවෙන් කවර හෝ කොටසක් බෙදීමට හෝ වෙන් කිරීමට වැයම් කිරීම හෝ ඒ වෙනුවෙන් පෙනී සිටීම නොකළ යුත්තේ ය.
05	ශ්‍රී ලංකාව තුළ හෝ ඉන් පරිබාහිර කවර හෝ පළාත් සභාවක් හෝ දේශපාලන පක්ෂයක් හෝ වෙනත් අස්ථිරවයක් සෘජුව හෝ වක්‍රාකාරයෙන් ශ්‍රී ලංකාව තුළ කවර හෝ දේශපාලන හෝ වෙනත් අරමුණක් මුදුන්පත් කරගැනීම සඳහා සන්නද්ධ මුල්පිරීම් සිදුකිරීමට වැයම් කිරීම හෝ ඒ වෙනුවෙන් පෙනී සිටීම නොකළ යුත්තේ ය.
06	පළාත් සභා වෙත බලය බෙදාදිය යුත්තේ ය.

ආ	භෞමික අඛණ්ඩතාවය
01	ශ්‍රී ලංකාව United Republic of Sri Lanka යනුවෙන් හඳුන්වනු ලැබිය යුත්තේ ය. සිංහල භාෂාවෙන් එය ශ්‍රී ලංකා එක්සත් ජනරජය යනුවෙන් ද දෙමළ භාෂාවෙන් ඓකායා ඉලංගෙ කුඩියරසු යනුවෙන් ද හැඳින්විය යුත්තේ ය.
02	පළාත් පිළිබඳ උපලේඛනය - 1 ප්‍රකාරව ශ්‍රී ලංකාව පළාත් නවයකින් සමන්විත විය යුත්තේ ය.
03	පළාත් පිළිබඳ උපලේඛනය - 2 ප්‍රකාරව ශ්‍රී ලංකාව පරිපාලන දිස්ත්‍රික්ක 25කින් ** සමන්විත විය යුත්තේ ය.
04	දිස්ත්‍රික්කවලට වෙන්කිරීම සහ ඉන් පසුව විවිධ ප්‍රදේශ පළාත් පාලන ආයතනවලට අදාළ භූමි ප්‍රදේශ වෙන්කිරීම එම අදාළ බල ප්‍රදේශය අයත්වන පළාත් සභා පරිපාලනයේ එකඟත්වය සහිතව ජනාධිපතිවරයා විසින් ප්‍රකාශයට පත්කරනු ලැබිය යුත්තේ ය.

ඇ	ජනාධිපතිධුරය
01	ජනාධිපතිවරයා රාජ්‍ය නායකයා සහ රජයේ ප්‍රධානියා වනු ඇත.
02	ජනාධිපතිවරයාගේ මහජනතාව විසින් සෘජුවම ජනාධිපතිවරයා තෝරා පත්කර ගනු ඇත.
03	ජනාධිපතිවරයා පාර්ලිමේන්තුවට පිළිතුරු බැඳිය යුතු වන අතර ජනාධිපතිවරයාගේ බලතල දහ නව වන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයට අදාළව ඉදිරිපත් කළ මුල් යෝජනාවල දැක්වෙන පරිදි විය යුත්තේ ය.
04	ජනාධිපතිවරයාගේ ධුර කාලය වසර පහක් විය යුතු අතර ජනාධිපතිවරයා පැවැත්වීම සඳහා නියම කරගත් ස්ථිර දිනයක් තිබිය යුත්තේ ය.

05	ආරක්ෂාව නැමැති විෂයය හැරුණුවිට ජනාධිපතිවරයා විසින් වෙනත් කිසිදු අමාත්‍යාංශයක් තමන් යටතේ තබා නොගත යුතු ය.
06	උප ජනාධිපතිවරුන් තිදෙනෙක් සිටිය යුත්තේ ය.
07	උප ජනාධිපතිවරුන් තිදෙනා සිංහල, ශ්‍රී ලංකා දෙමළ, මුස්ලිම් සහ මලයාල මක්කල් (ඉන්දියානු සම්භවයක් සහිත දෙමළ) යන විවිධ ජන ප්‍රජාවන්ගෙන් පත්විය යුතු අතර එම උප ජනාධිපතිවරුන් ජනාධිපතිවරයා අයත්වන ජන ප්‍රජාව හැර අනෙකුත් එක් එක් ප්‍රජාවලින් පත්විය යුත්තේ ය.

ඇ	පාර්ලිමේන්තුව
01	පාර්ලිමේන්තුව මන්ත්‍රී මණ්ඩල දෙකකින් සමන්විත වනු ඇත.
02	මැතිවරණ කොමසාරිස්වරයා විසින් සෘජුවම පවත්වනු ලබන මැතිවරණ භරහා තෝරා පත් කර ගනු ලබන සාමාජිකයින් 245කින් පාර්ලිමේන්තුවේ පළමු මන්ත්‍රී මණ්ඩලය සමන්විත වනු ඇත. (මැතිවරණ ක්‍රමය පහතින් විස්තර කර තිබේ).
03	පාර්ලිමේන්තුවේ පළමු මන්ත්‍රී මණ්ඩලය විසින් සම්මත කරනු ලබන නීති සමාලෝචනය සඳහා පාර්ලිමේන්තුවේ දෙවන මන්ත්‍රී මණ්ඩලය පිහිටුවනු ඇත.
04	දෙවන මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ සාමාජිකත්වය වාර්ගික පදනම* මත ලබාදෙනු ඇති අතර සිංහල ජාතිකයින් 18 දෙනෙක් ද, ශ්‍රී ලංකා දෙමළ ජාතිකයින් 6දෙනෙක් ද, මුස්ලිම්වරුන් 6 දෙනෙක් ද මලයාල දෙමළ ජාතිකයින් 6 දෙනෙක් ද යනුවෙන් 36දෙනෙක් ඊට ඇතුළත් වනු ඇත.
05	උප ජනාධිපතිවරයකු පාර්ලිමේන්තුවේ දෙවන මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ සභාපති ධුරය දරනු ඇති අතර එක් එක් උප ජනාධිපතිවරයා මාරුවෙන් මාරුවට වර්ෂයක කාලය සඳහා මෙම ධුරය දරනු ඇත.

ඉ	භාෂාව
01	ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ දහ තුන්වැනි හා දහසය වැනි සංශෝධන තුළින් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙහි භාෂාව සම්බන්ධයෙන් සංශෝධන සිදුකළ සෑම ව්‍යවස්ථාවක්ම නොවෙනස්ව එලෙසම පැවැතිය යුත්තේ ය.
02	18(1) ව්‍යවස්ථාවේ දැනට පවතින ආකෘතිය ‘සිංහල හා දෙමළ ශ්‍රී ලංකාවේ රාජ්‍ය භාෂා වනු ඇත්තේ ය’ යනුවෙන් සංශෝධනය විය යුතු ය.
03	ප්‍රදේශයේ මුළු ජනගහනයෙන් අටෙන් එකකට වඩා වැඩි ප්‍රමාණයක සිංහල හෝ දෙමළ භාෂා සුළුතර ජන සංඛ්‍යාවක් සහිත ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාශ රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුවේ නිර්දේශය සලකා බලා ජනාධිපතිවරයා විසින් ගැසට් නිවේදනයක් හරහා ද්විභාෂික කොට්ඨාශ වශයෙන් නම් කරනු ලැබිය යුත්තේ ය.
04	ශ්‍රී ලාංකික සමාජයේ බහු භාෂා, බහු වාර්ගික, බහු ආගමික සහ බහු සංස්කෘතික ලක්ෂණ පිළිගැනීමට ලක් කරමින් එවැනි ද්විභාෂික කොට්ඨාශ තුළ සෑම රාජ්‍ය සහ සිවිල් කටයුත්තක් සඳහාම රාජ්‍ය භාෂා සහ සම්බන්ධක භාෂාව යන දෙකම යොදාගැනීම දැඩි ලෙස ක්‍රියාත්මක විය යුත්තේ ය.

ඊ	ආගම
01	ආගම යන විෂයය සම්බන්ධයෙන් වන වගන්තිය මෙසේ විය යුතු ය: ‘ශ්‍රී ලංකා ජනරජය බුද්ධ දර්ශනය සඳහා ප්‍රමුඛස්ථානය දෙනු ඇති අතර ඒ අනුව, 10වැනි හා 14(1)(ඉ) වැනි ව්‍යවස්ථා භරහා සෑම ආගමකටම ලබාදී ඇති අයිතිවාසිකම් සහතික කරමින් බුද්ධ ශාසනය ආරක්ෂා කිරීම හා පෝෂණය කිරීම රජයේ වගකීම වනු ඇත.’

උ	ජාතික ගීය
01	ජාතික ගීය යන විෂයය සම්බන්ධයෙන් වන වගන්තිය මෙසේ විය යුතු ය: 'ශ්‍රී ලංකා ජනරජයේ ජාතික ගීය, අදාළ උපලේඛනවල දක්වා ඇති වචන සහ සංගීතය සහිතව සිංහල භාෂාවෙන් 'ශ්‍රී ලංකා මාතා' ගීතය වන අතර දෙමළ භාෂාවෙන් 'ශ්‍රී ලංකා තායේ' ගීතය වනු ඇත.'

ඌ	අනුපූරකතාවය පිළිබඳ මූලධර්මය
01	වාර්ගික, ආගමික හෝ වෙනත් එවැනි විශේෂ ලක්ෂණ එකක් හෝ ඊට වැඩි සංඛ්‍යාවක් මත 'පුරවැසියන්ගෙන් බහුතරයට වඩා' වෙනස් වන්නා වූ සහ අදාළ දිස්ත්‍රික්කය සහ/ හෝ පළාත තුළ සුළුතරයක් වන්නා වූ විශේෂ සැලකිල්ලක් යොමුකළ යුතු ප්‍රජාවන් සඳහා හැකි සෑම අවස්ථාවකදීම සුදුසු පරිදි ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ටාශ නීර්ණය කිරීමට කටයුතු කළ යුත්තේ ය.
02	ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ටාශයක ජනගහනය පුද්ගලයින් 25,000 නොඉක්මවිය යුතු වන අතර, නාගරික නොවන ප්‍රදේශවල ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ටාශ ස්ථාපිත කිරීමේදී ඒවාට අයත්වන භූමි ප්‍රදේශය ද සැලකිල්ලට ගත යුතු වේ.
03	නාගරික නොවන ප්‍රදේශවල සෑම ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ටාශයක් සඳහා ම එක් ප්‍රාදේශීය සභාව බැගින් ස්ථාපිත කළ යුතු වේ.
04	නගරසභා සහ මහ නගරසභා සඳහා වන අවම හා උපරිම ජනගහනය සහ නාගරීකරණය සම්බන්ධයෙන් මූලික කරුණු තීරණය කළ යුතු වේ.
05	පළාත්පාලන ආයතන, එනම් මහ නගරසභා, නගරසභා සහ ප්‍රාදේශීය සභා බලය බෙදීමේ මූලධර්ම මත පදනම් වෙමින් උපරිම බලතල ක්‍රියාත්මක කරනු ඇත. එකී බලතල පැහැදිලිව ලැයිස්තුගත කළයුතු වන අතර එම ලැයිස්තුව 'පළාත්පාලන ලැයිස්තුව' නම් වනු ඇත.
06	සෑම පළාත්පාලන ආයතනයක්ම විධායක කමිටු ක්‍රමය තුළින් පාලනය වනු ඇත (මෙම කමිටු ක්‍රමය නම්: පාලක පක්ෂය සහ විරුද්ධ පක්ෂය යනුවෙන් දෙපාර්ශවයක් නොවනු ඇත. මෙම කමිටු ක්‍රමය යටතේ සෑම පක්ෂයකම සහිතයින් කමිටු වශයෙන් රැස්වී එම එක් එක් පළාත්පාලන ඒකකයෙන් ලබාදෙන විවිධ සේවාවන් සම්බන්ධයෙන් තීරණ ගනු ඇත).

එ	බලය බෙදාගැනීම
01	ජාතික සහ පළාත් අතර බලය පිළිබඳ සමගාමී ලැයිස්තුව අහෝසි කළ යුතුය.
02	ජාතික, පළාත් සහ පළාත් පාලන ආයතන වලට අයත් බලතල පිළිබඳව පැහැදිලි ලැයිස්තු තුනක් තිබිය යුතුය.
03	13 වන සංශෝධනය යටතේ පළාත් සභාවලට ලබා දුන් බලතල සියල්ල බෙදූ බලතල ලෙස බෙදූ බලතල ලෙස එසේම තිබිය යුතු අතර පළාත් සභාවල බලතල ලැයිස්තුවෙන් එම බලතල ඉවත් කරමට කිසිදු ව්‍යවස්ථාමය උත්සාහයක් නොගත යුතුය.
04	පළාත් සභාවේ අමාත්‍ය මණ්ඩලය හය (06) දෙනෙකුගෙන් සමන්විත විය යුතුය.
05	උනන්දුවක් දක්වන ප්‍රජාවන් තිබෙනම් සහ එම ප්‍රජාවන් තේරී පත්වී තිබෙනම් ඒ සියළු ප්‍රජාවන්ට එක් අවම වෙන්කිරීමක් සය සාමාජික අමාත්‍ය මණ්ඩලය තුළ තිබිය යුතුය.
06	'තැන් තැන්වල විසිරී සිටින සුළු ජාතීන් වෙනුවෙන් ප්‍රජා මණ්ඩලය' පිළිබඳ සර්ව පාක්ෂික නියෝජිත සමුළුවේ යෝජනා පිළි ගැනීම.

ඒ	මැතිවරණ ප්‍රතිසංස්කරණ
01	පූර්විකාව: වර්තමාන ක්‍රමය තුළ යම් කිසි දැඩි වෙනසක් සිදු කිරීම තුළින් කිසියම් සමාජ ආරවුලකට දොර විවෘත නොවනු ඇත. වාර්ගික, සමාජ සහ දේශපාලනික සුළුතරයන් ඉඩ සැලසීමේ ස්වාභාවය යන කාරණය තුළ විශ්වාසයට ගත හැකිය.
02	එම යෝජනාව 'කළාපීය මැතිවරණ ක්‍රමය' ලෙස හඳුන්වන අතර එය 14 වන සංශෝධනයේ දැක්වෙන අදහසට සමාන වේ.
03	මැතිවරණය සමානුපාතික විය යුතුය.

04	පාර්ලිමේන්තුව මන්ත්‍රීවරු 245 දෙනෙකුගෙන් සමන්විත විය යුතුය. මන්ත්‍රීවරු 215 දෙනා පාර්ලිමේන්තුවට ඡන්දයෙන් තේරී පත්විය යුතුය. ආසන 30 ක් ජාතික ලැයිස්තුව වෙනුවෙන් වෙන් කොට තැබිය යුතුය.
05	මුළු රටම මැතිවරණ කොට්ඨාස 40 කට හෝ 50 කට බෙදිය යුතුය. තෝරාගතයුතු මන්ත්‍රීවරුන් සංඛ්‍යාව එක් එක් කලාපයේ ජනගහණය පදනම් කරගෙන සිදු කළ යුතු අතර එය මැතිවරණ කොමිෂමේ ලියාපදිංචි ඡන්ද දායක සංඛ්‍යාව අනුව වසරින් වසර යවත්කාලීන කළ යුතුය.
06	පවතින පළාත් තුළ තිබෙන භූමි සීමා මැතිවරණ කලාප ලෙස වෙන් කළ යුතු අතර එක් මැතිවරණ කලාපයක ජනගහනය 400,000 සිට 500,000 අතර සංඛ්‍යාවක් විය යුතුය.
07	මැතිවරණ කලාප නිර්ණය කිරීම පවතින පළාත් සීමා උල්ලංඝනය නොකර කළ යුතු අතර අවශ්‍ය නම් පළාතක් තුළ තිබෙන පවතින මැතිවරණ කලාප සහ දිස්ත්‍රික් සීමා නොසලකා හැරිය හැකිය.
08	ජනාධිපතිතුමාට පළාත් මැතිවරණ කලාප වලට බෙදීම සඳහා පුද්ගලයන් 07 දෙනෙකුගෙන් යුත් සීමා නිර්ණය කොමිෂන් සභාවක් පත් කළ හැකි අතර ඔවුන් ක්‍රියාකාරී දේශපාලනයේ නොයෙදෙන අය විය යුතු වාක් මෙන් එයින් එක් පුද්ගලයෙක් මැතිවරණ කොමිෂන් සභාවේ සභාපතිවරයා විය යුතුය. එසේ ම ජනාධිපතිවරයා එවන් සාමාජිකයන් දෙදෙනෙක් සීමා නිර්ණය කොමිෂන් සභාවේ ඒකාබද්ධ සභාපති ලෙසත් ඉන් එක් පුද්ගලයෙක් මැතිවරණ කොමිෂන් සභාවේ සභාපතිවරයා ලෙසත් පත් කළ යුතුය. එසේම සුළුතර ජන කොටස් වල අභිලාෂයන් නියෝජනය වන පරිදි ජනාධිපතිවරයාට තව අමතර සාමාජිකයන් හතර (4) දෙනෙක් පත් කළ හැකිය. එනම් (අ) ශ්‍රී ලංකා දෙමළ (ආ) මුස්ලිම් (ඇ) මලයාලම් දෙමළ (ඈ) සහ උතුරු නැගෙනහිර සිංහල ජනතාව.
09	පළාතක් කලාප වලට බෙදීමේදී සීමා නිර්ණය කොමිෂන් සභාව විසින් ඡන්ද කොට්ඨාස, පවතින මැතිවරණ කොට්ඨාස හැකි සෑම අවස්ථාවකදීම අවධානයට ගත යුතුය.
10	යම් කිසි පළාතක හෝ පරිපාලන දිස්ත්‍රික්කයක යම් කිසි පුද්ගලයන් ප්‍රමාණයක් විශේෂිත අභිලාෂයන් සහිත අය බවට හඳුනාගෙන තිබේ නම් ඔවුන් වාර්ගික, ආගමික හෝ වෙනත් එවන් අභිලාෂයක් සහිත අය නම් සහ මැතිවරණ කොට්ඨාසයේ සිටින බහුතරයකට වඩා වෙනස් නම් සහ එම පළාතේ සිටින සුළුතරය ලෙස සීමා නිර්ණය කොමිෂන් සභාවට පෙනී යන්නේ නම් සීමා නිර්ණය කොමිෂන් සභාව විසින් එම පළාත කලාප වලට වෙන් කොට එම ජන කොටසේ අභිලාෂයන් තහවුරු කිරීමට කටයුතු කිරීම තුළින් සුළු ජාතීන්ගේ උවමනාවන් පිළිබඳ අවධානය දැක්විය යුතුය.
11	සීමා නිර්ණය කොමිෂන් සභාවේ සභාපතිවරයා විසින් කොමිෂන් සභාවේ තීරණ ජනාධිපතිවරයාට දැනුම් දිය යුතුය. ජනාධිපතිතුමා සීමා නිර්ණය කොමිෂන් සභාවේ තීරණයන්ට අනුව නිවේදනයක් තුළින් එම කලාප වල නම් සහ සීමාවන් ප්‍රකාශයට පත් කළ යුතුය. මෙම නිවේදනයේ අඩංගු වන කලාප එළඹෙන මහ මැතිවරණයේදී ක්‍රියාත්මක විය යුතු අතර ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සඳහා වන මැතිවරණ කොට්ඨාස සහ පවතින නීතිය යටතේ පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරු තෝරාගන්නා මැතිවරණ කොට්ඨාස වශයෙන් සැලකිය යුතුය.
12	යම් කිසි පළාතක හෝ පරිපාලන දිස්ත්‍රික්කයක යම් කිසි පුද්ගලයන් ප්‍රමාණයක් විශේෂිත අභිලාෂයන් සහිත අය බවට හඳුනාගෙන තිබේ නම් ඔවුන් වාර්ගික, ආගමික හෝ වෙනත් එවන් අභිලාෂයක් සහිත අය නම් සහ මැතිවරණ කොට්ඨාසයේ සිටින බහුතරයකට වඩා වෙනස් නම් සහ එම පළාතේ සිටින සුළුතරය ලෙස සීමා නිර්ණය කොමිෂන් සභාවට පෙනී යන්නේ නම් සීමා නිර්ණය කොමිෂන් සභාව විසින් එම පළාත කලාප වලට වෙන් කොට එම ජන කොටසේ අභිලාෂයන් තහවුරු කිරීමට කටයුතු කිරීම තුළින් සුළු ජාතීන්ගේ උවමනාවන් පිළිබඳ අවධානය දැක්විය යුතුය.
13	එම ක්‍රමයේ මූලධර්ම පළාත් සභා පළාත් පාලන ආයතන වලට තෝරාපත්කර ගැනීමේදීද අදාළ විය යුතුය.
14	එම මැතිවරණ කලාප ම පළාත් සභා සඳහා ද අදාළ විය යුතු අතර තෝරාගතයුතු මන්ත්‍රීවරු සංඛ්‍යාව මැතිවරණ කොමිෂන් සභාව විසින් අදාළ කලාප වලින් ලියාපදිංචි වූ ඡන්ද දායකයන් සංඛ්‍යාව අනුව ප්‍රකාශයට පත් කළ යුතු ය.
15	පළාත් පාලන ආයතන වල පවතින භූමි ප්‍රමාණයන් මැතිවරණ කලාප වලට බෙදිය යුතු අතර තෝරාගතයුතු මන්ත්‍රීවරුන් මැතිවරණ කොමිෂන් සභාව විසින් ප්‍රකාශයට පත් කළ යුතු අතර එය අදාළ කලාප වල ලියාපදිංචි ඡන්ද දායකයන්ගේ සංඛ්‍යාව අනුව සිදු කළ යුතුය.

	(එනම් කොළඹ මහනගර සභාවේ මැතිවරණ කළාප පවතින ඡන්ද කොට්ඨාස මැතිවරණ කොට්ඨාස විය යුතුය).
16	පාර්ලිමේන්තු මැතිවරණ වලදී 5% කඩඉම් ලක්ෂ්‍යය 2% දක්වා අඩු කළ යුතු අතර පළාත් සහ පළාත් පාලන ආයතන මැතිවරණ සඳහා කඩ ඉම් ලක්ෂ්‍යක් නොතිබිය යුතුය.
17	ලියාපදිංචි දේශපාලන පක්ෂ ද්විපාර්ශ්වික හෝ බහු පාර්ශ්වික සන්ධාන වලට එළඹිය හැකිය. එවන් ගිවිසුම් ඉදිරිපත් කොට ඉන් පසු ව මැතිවරණ කොමිෂන් සභාව විසින් නාම යෝජනා භාර දෙන අවස්ථාවේදී අනුමත කළ යුතුය.
18	විවිධ සංකේත/ පක්ෂ යටතේ ලබා ගන්නා ඡන්ද ජාතික සමානුපාතික නියෝජනය ගණනය කරන අවස්ථාවේදී එකතු කළ යුතු අතර අදාළ පක්ෂ වලට සන්ධානයක් ලෙස කටයුතු කිරීමේ අභිලාෂය ප්‍රකාශයට පත් කිරීමට ඉඩ ලබා දිය යුතු ය. එවන් ප්‍රකාශන සහ ද්විපාර්ශ්වික හෝ බහු පාර්ශ්වික ගිවිසුම් නාම යෝජනා බාර දෙන අවස්ථාවේදී මැතිවරණ කොමිෂන් සභාව වෙත ඉදිරිපත් කළ යුතුය.
19	මැතිවරණ ප්‍රතිසංස්කරණ ක්‍රියාවලිය තුළ ඡන්ද දායකයන් ලියාපදිංචි වීමේ ක්‍රියාවලිය නවීකරණය කිරීම ක් සිදුවිය යුතු අතර එය ඡන්ද දායකයාට තමන්ගේ වයස සම්පූර්ණ වූ විට වසරේ ඕනෑම අවස්ථාවක තමන් විසින්ම ස්වයංක්‍රීයව ලියාපදිංචි වීමට හැකි ක්‍රමයක් ලෙස වැඩිදියුණු කළ යුතුය.
20	පවතින ක්‍රමය සහ යෝජිත ක්‍රමය අතර සන්සන්දනයක්. (1අ) පවතින අඩුපාඩු: මනාප ඡන්ද ක්‍රමය නිසා පක්ෂ තුළ සහ පක්ෂ අතර ප්‍රචණ්ඩත්වය සහ ගැටුම් ඇතිවීමට ඉඩ සැලසීම. (1ආ) කළ හැකි ප්‍රතිකර්මය: ජන සන්තත්වය සහ භූගෝලීය ප්‍රදේශය අනුව කළාපය කුඩා වීම තුළ පවතින විශාල දිස්ත්‍රික්ක සමඟ සන්සන්දනය කිරීමේදී පක්ෂ තුළ සහ පක්ෂ අතර ප්‍රචණ්ඩත්වය සහ ගැටුම් ඇතිවීමේ ඉඩකඩ අඩු කරයි. (2අ) පවතින අඩුපාඩු: ජන සන්තත්වය සහ භූගෝලීය වශයෙන් දිස්ත්‍රික්ක විශාල වීම නිසා විශාල වශයෙන් වියදම් කරන පරිමාණය වැඩි වීම. (2ආ) කළ හැකි ප්‍රතිකර්මය: ජන සන්තත්වය සහ භූගෝලීය ප්‍රදේශය අනුව කළාපය කුඩා වීම තුළ පවතින විශාල දිස්ත්‍රික්ක සමඟ සන්සන්දනය කිරීමේදී වියදම් කරන ප්‍රමාණය අඩු වීම. (3අ) පවතින අඩුපාඩු: තෝරාපත්කරගත් මන්ත්‍රීවරයෙකු තම ඡන්ද කොට්ඨාසයට වගවීමක් නොමැතිවීම සහ මන්ත්‍රීවරයා සහ ඡන්ද දායකයා අතර දුරස්ථ බවක් තිබීම. (3ආ) කළ හැකි ප්‍රතිකර්මය: ජන සන්තත්වය සහ භූගෝලීය ප්‍රදේශය අනුව කළාපය කුඩා වීම තුළ පවතින විශාල දිස්ත්‍රික්ක සමඟ සන්සන්දනය කිරීමේදී මන්ත්‍රීවරයා ඡන්ද දායකයාට සමීප වීම නිසා වගවීමේ ප්‍රවණතාව වැඩි වීම. (4අ) ලැබිය හැකි වාසි: වෙනත් යෝජනා වලට වඩා මෙම යෝජනාවේ වාසි ය වන්නේ මෙම ක්‍රියාවලියට අවශ්‍ය වන කාලය කෙටි වීමයි.

ම	*පා සටහන්
01	<u>ශ්‍රී ලංකා මුස්ලිම් කොන්ග්‍රසය</u> *මැතිවරණ ප්‍රතිසංස්කරණ - ඔවුන් දැනටමත් මෙහෙයුම් කමිටුවට ඉදිරිපත්කර ඇති මැතිවරණ ප්‍රතිසංස්කරණ මත පිහිටා ඇත.
02	<u>ඊලාම් ජනතා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පක්ෂය</u> *ආගම: ආගම සම්බන්ධ වගන්තිය කියවිය යුතු වන්නේ “ ශ්‍රී ලංකා ජනරජය අනාගාමික රාජ්‍යක් විය යුතු අතර 10 සහ 14 (1) (ඊ) ව්‍යවස්ථාවෙන් ලබා දී තිබෙන අයිතිය සියළු ආගම් වලට හිමිවිය යුතුය’ යනුවෙනි. *මැතිවරණ ප්‍රතිසංස්කරණ-ජාතික ලැයිස්තුව සඳහා වෙන් කර තිබෙන ආසන 30 පළාත් පදනමින් තෝරාගත යුතුය.

<p><u>මිල සිලෝන් පිපල්ස් කොන්ග්‍රස්</u></p> <p>*බලතල බෙදාගැනීම: පළාත් සභාවේ අමාත්‍ය මණ්ඩලය සාමාජිකයන් හත් දෙනෙක්(7) ගෙන් සමන්විත විය යුතුය.</p> <p>* භෞමික අඛණ්ඩතාව: ශ්‍රී ලංකාව පරිපාලන දිස්ත්‍රික්ක 26 කින් සමන්විත විය යුතුය. (26 යනු අග්නිදිග වෙරළෙහි පිහිටා තිබෙන ඕලුවිල් දිස්ත්‍රික්කයන් ඇතුළත්ව වේ).</p> <p>**පාර්ලිමේන්තුව: දෙවන මණ්ඩලයේ සාමාජිකත්වය වාර්ගික පදනමින් විය යුතුය.</p>
--

<p>මෙහෙයුම් කාරක සභාවේ සාමාජිකයන් වන අපි විවිධ තැන්හි විසිරී සිටින සුළුජාතීන් නියෝජනය කරමින් අභිලාෂයන් සහිත ප්‍රජාවන් ලෙසද හඳුන්වාදෙනු ලබන එසේම වාර්ගික, ආගමික හෝ වෙනත් එවන් අභිලාෂයක් සහිත එහෙත් ‘බහුතර පුරවැසියන් අතරින්’ යම් කිසි එක් හේතුවක් හෝ හේතු කිහිපයක් නිසා වෙනස් වන සහ ඒ අවස්ථාව අනුව එම දිස්ත්‍රික්කයේ හෝ පළාතේ සුළුතරය වශයෙන් සිටිමින් ඉහත සඳහන් කරන ලද යෝජනා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සකස් කිරීමේ ක්‍රියාවලියේදී සාකච්ඡා කිරීම සඳහා මෙහෙයුම් කමිටුව වෙත ඉදිරිපත් කරමු.</p>	
<p>රාවුල් හකීම් නායක- ශ්‍රී ලංකා මුස්ලිම් කොන්ග්‍රසය</p>	<p>මනෝ ගනේෂන් නායක - දෙමළ ප්‍රගතිශීලී සන්ධානය</p>
<p>රිෂාද් බදුයුදීන් නායක - මිල සිලෝන් පිපල්ස් කොන්ග්‍රස්</p>	<p>ඩග්ලස් දේවානන්ද නායක - ඊලාම් ජනතා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පක්ෂය</p>

මෙහෙයුම් කමිටුවේ අත්කර්වාර වාර්තා කෙටුම්පත (2017 අගෝස්තු 08) පිළිබඳ
අදහස්

පා. ම. ඩග්ලස් දේවානන්ද මහතා විසින් කරන ලද ඉදිරිපත් කිරීම්.

1. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ යම් යම් මූලික ලක්ෂණ එනම් සුළු ජාතීන්ගේ අයිතිවාසිකම්, ආගමික නිදහස සහ මානව හිමිකම් ආරක්ෂා කිරීම යනාදිය පාර්ලිමේන්තුවේ තුනෙන් දෙකේ බලයකින් හෝ ජනමතවිචාරණයකින් හෝ ඒ දෙකින්ම අවලංගු කිරීම හෝ සංශෝධනය කිරීම කළ නොහැකි ආරක්ෂිත විධි විධාන ලෙස පවතින බව තහවුරු කිරීම සඳහා ‘මූලික ව්‍යුහ වාදය’ යන සංකල්පය යොදාගත යුතු බවට යෝජනා කරයි.
2. II වන පරිච්ඡේදයේ 9 වැනි ව්‍යවස්ථාව යටතේ ඇති සූත්‍රණය තුළ වෙනත් විශ්වාසයන් සහිත පුද්ගලයන්, විශ්වදේශවාදය සහ සංවිධානාත්මක ආගම් ආදිය ගෞරව කළ යුතු සහ ආරක්ෂා කළ යුතු යැයි ඇතුළත් කර ඇති නිසා එය පිළිගත හැකි මට්ටමක පවතියි.
3. බලය බෙදීමේ මූලධර්ම යටතේ 2 වන ඡේදය තුළ පවතින පළාත් යළි සීමා නිර්ණය කිරීම සඳහා අදාළ පාර්ශ්වකරුවන්ගේ උපදෙස් සහිතව පාර්ලිමේන්තුව විසින් ප්‍රතිපාදන සකස් කළ යුතුය.
4. පරිච්ඡේද 3 යටතේ පළාත් පාලන ආයතන සම්බන්ධයෙන් 3.1 හි දක්වා ඇති පළාත් පාලන ආයතන තුන්වන ස්ථරය වශයෙන් හඳුන්වා තිබීම බලය බෙදීමේ මූලික ඒකකය වන්නේ පළාතයි යන මූලධර්මය සමඟ පරස්පර විරෝධී වේ. මෙමගින් පළාත් පාලන ආයතන සහ පළාත් අතර ගැටුම් ඇතිවිය හැකිය. මධ්‍යම රජයට බලතල සහ කාර්යයන් පළාත් පාලන ආයතන වලට පැවරීමට අවශ්‍ය වන්නේ නම් එය පළාත් සභා හරහා විය යුතු අතර අවම වශයෙන් එය පළාත් සභාවල උපදේශනය මත සිදුකළ යුතුය.
5. තවදුරටත් පවසන්නේ නම් පළාත් පාලන ආයතන වර්ග දෙකක් පමණක් තිබිය යුතු යැයි යෝජනා කරන අතර ඒවා නම් සියළු නාගරික සහ අර්ධ නාගරික ප්‍රදේශ ආවරණය කිරීම සඳහා මහනගර සභා සහ ග්‍රාමීය ප්‍රදේශ සහ වතු ප්‍රදේශ ආවරණය කිරීම සඳහා ප්‍රාදේශීය සභා ලෙස දැක්විය හැකිය. වතු ප්‍රදේශද පළාත් පරිපාලනයේ විෂය සීමාවට අයත් විය යුතුය.
6. ආණ්ඩුකාරවරයාගේ බලතල යටතේ ආණ්ඩුකාරවරයාගේ බලතල අහෝසි කිරීමට යෝජනා කිරීම ප්‍රායෝගික නොවේ. එතුමා මධ්‍යම රජයේ නියෝජිතයා වශයෙන් ජනාධිපතිතුමා විසින් පත් කළ යුතු අතර ඒ සමඟම මධ්‍යම රජය සහ පළාත අතර සම්බන්ධයක් ඇතිකරන්නා ලෙස ක්‍රියාකරයි. මෙම තනතුර වාරිත්‍රානුකූල ප්‍රතිරූපයක් පමණක් නොවිය යුතු අතර සංවරණ සහ තුළන මූලධර්මයන් අනුව භූමිකාවක් නිරූපණය කළ යුතුය.
7. 9 වැනි පරිච්ඡේදය යටතේ වන පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාව සම්බන්ධයෙන් 9.1 (ඇ) අනුව ප්‍රධාන අමාත්‍යවරයා සහ විරුද්ධ පක්ෂයේ නායකවරයා ඒකාබද්ධව පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාවේ සාමාජිකයන් නම් කිරීම සාධ්‍ය නොවේ. එම නම් වෙන් වෙන් වශයෙන් පක්ෂ දෙක විසින් යැවිය යුතුය. මෙහි පළමු නිර්ණයකය විය යුත්තේ වැඩි අවධානයක් අදාළ පළාතේ බහුවිධ ස්වභාවය සම්බන්ධයෙන් යොමු කළ යුතු වීමයි.

8. 9.1 (I) පරිච්ඡේදය යටතේ ආණ්ඩුකාරවරයාගේ ලේකම්වරයා ආණ්ඩුකාරවරයාගේ අභිමතය අනුව පත් කළ යුතුය.
9. රාජ්‍ය ඉඩම් - ඇමුණුම යටතේ : රාජ්‍ය ඉඩම් ආරවුල් බේරුම්කිරීම සම්බන්ධයෙන් විෂය අංක 15 හි සඳහන් විනිශ්චය මණ්ඩලයේ සම්පූර්ණ සාමාජික සංඛ්‍යාව ව්‍යාකූලය.
10. පළාත් ලැයිස්තු විෂය පරිච්ඡේද 1 හි මධ්‍යම රජයේ නීති යටතේ බලය බෙදන ලද විෂයයන් සම්බන්ධයෙන් පළාත විසින් ප්‍රඥප්ති සකස් කොට නොතිබුණේ වුවද පළාත් අමාත්‍යවරයා සහ ඔහුගේ නිලධාරීන්ට පමණක් ඒ සම්බන්ධ බලය ක්‍රියාත්මක කළ හැකිය. එසේ නොමැතිනම් මධ්‍යම රජයේ ඇමතිවරයා පළාතේ සීමාවන්ට බලපෑම් කරනු ඇත.
11. දෙවන මන්ත්‍රී මණ්ඩලය සම්බන්ධයෙන් වන පරිච්ඡේදයේදී විෂය අංක 2 තුළ දෙවන මන්ත්‍රී මණ්ඩලයට සාමාජිකයන් පත් කිරීමට අනුගමනය කරන නිර්ණායක පුද්ගලයින්ගේ විද්වත්භාවය සහ අවංකභාවය වැනි කාරණා මත තීරණය කර තිබේ. එම නිර්ණායකම පළාත් සභා සඳහා මන්ත්‍රීවරු තෝරාගැනීමේදීද අනුගමනය කළ යුතුයැයි යෝජනා කරයි. එසේම දෙවන මන්ත්‍රී මණ්ඩලයට සාමාජිකයන් පත් කර ගැනීමේදී පළාතේ ජන සංයුතිය පිළිබඳව ද නිසි අවධානයක් යොමු කළ යුතු යැයි යෝජනා කෙරේ. දෙවන මන්ත්‍රී මණ්ඩලයක් සඳහා වන යෝජනාව ඉදිරිපත් වන්නේ පළමු මන්ත්‍රී මණ්ඩලය තුළ සුළු ජාතීන් සුළු ජාතියක් ලෙසම නියෝජනය වන නිසා සුළු ජාතිකයින්ගේ ගැටළු විසඳීමට සහ එම අවශ්‍යතා සපුරාලීම පදනම් කරගෙන වේ. දෙවන මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ සාමාජිකයන්ගෙන් 50% ක ප්‍රතිශතයක් සියළුම සුළු ජාතීන් නියෝජනය වන පරිදි විය යුතු යැයි දැඩි ලෙස අවධාරණය කරයි.
12. නීතිය සහ සාමය සහ මහජන ආරක්ෂාව යටතේ ඇති වාර්තාව අනවශ්‍ය ලෙස සංකීර්ණ කොට ඇත. කෙසේ වෙතත් නීතිය සහ සාමයට අදාළව වාර්ගික සුළු ජන කොටස් වලට දී ඇති හඬ වඩාත් ම වැදගත් කාරණය වේ. ජාතික පොලිස් කොමිෂන් සභාව සහ පළාත් පොලිස් කොමිෂන් සභා වල සංයුතිය සලකා බැලීමේදී ශ්‍රී ලාංකීය සමාජයේ බහුවිධ ස්වභාවය සම්බන්ධයෙන් මූලික අවධානය යොමු කළ යුතුය. තවදුරටත් පවසන්නේ නම් නීති ක්‍රියාත්මක කරන නියෝජිතයන්හි ප්‍රජාවන් අතර වෙනස්කම් යා කරන ආයතන වන අතර එය වටහා ගත යුතුය. පොලිසියට සහ හමුදාවට පුද්ගලයන් බඳවාගැනීමේදී ප්‍රජාවන් අතර පවතින අනුපාතය පවත්වාගැනීමට කටයුතු කිරීම සියළු දෙනාගේම යහපතට හේතු වේ. එවන් සේවාවන් දෙන ලද ප්‍රදේශයේ ජනගහනය පදනම්ව සහ යම් වේලාවක යම් ස්ථානයක පවතින ආරක්ෂක තත්ත්වයන් පදනම් කරගෙන සිදු කිරීමත් අවශ්‍ය වනු ඇත.
13. දීර්ඝ කාලයක් තිස්සේ පැවති සිවිල් යුද්ධය නිසා උතුරු සහ නැගෙනහිර පළාත් වල ප්‍රමාණවත් තරම් අපේක්ෂකයන් සංඛ්‍යාවක් සොයා ගැනීම අවම වශයෙන් යම් කිසි කාලයක් යන තෙක් අපහසු වේ. එමනිසා ප්‍රතිවර්තිත වෙන්ස්ආකාරයෙන් සැලකීම යොදාගත යුතුය.

අතුරු වාර්තා කෙටුම්පතට පරිපූරකය

(ආචාර්ය) ජයම්පති වික්‍රමරත්න

දේශපාලන පක්ෂ අතර පුළුල් එකඟතාවක් නියෝජනය කරන බැවින්ද ශ්‍රී ලංකාවේ ජනතාවගෙන් අති මහත් බහුතරයට මෙන්ම විවිධ වාර්ගික කණ්ඩායම් වලට පිළිගත හැකි වනු ඇති බැවින්ද මම මෙහෙයුම් කමිටුවේ අතුරු වාර්තාවේ අන්තර්ගතය සමඟ මූලික වශයෙන් එකඟ වෙමි.

අතුරු වාර්තාව මගින් ආවරණය කරනු ලබන කරුණු සම්බන්ධයෙන් මගේම අදහස් එකතු කිරීමට මම අපේක්ෂා කරමි. මෙහිදී ප්‍රකාශ කෙරෙන අදහස් වාමාංශික එක්සත් පෙරමුණේ සහ ලංකා සම සමාජ පක්ෂයේ (බහුතර කණ්ඩායමේ) අදහස්ද වේ.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව

- ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව ශ්‍රී ලංකාවේ උත්තරීතර නීතිය වේ. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට අනුකූල නොවන කවර හෝ ක්‍රියාවක් හෝ වර්ගයක් බලරහිත වේ.
- ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට සිදු කරනු ලබන කවර හෝ සංශෝධනයක්, සමාලෝචනයක් හෝ ආදේශනයක්, ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ විධිවිධාන සලස්වා ඇති ආකාරයට පාර්ලිමේන්තුව, දෙවැනි මන්ත්‍රී මණ්ඩලය සහ ජනතාව විසින් පමණක් සිදු කළ යුතුය.
- ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව එහි මූලික ව්‍යුහයෙහි අංග පැහැදිලිව දැක්විය යුතු අතර එම ව්‍යුහයට විශේෂ ආරක්ෂාවක් තිබිය යුතුය.

විමධ්‍යගත කිරීමේ මූලධර්ම

විවිධ පළාත් වල ප්‍රධාන අමාත්‍ය වරු සහ අදාල විපක්ෂ නායක වරු මෙහෙයුම් කමිටුව සහ විවිධ අනු කමිටු ඉදිරියේ ඉතා වැදගත් යෝජනා කිහිපයක් කළහ. ‘ දකුණේ’ පළාත් හතේ ප්‍රධාන අමාත්‍ය වරුන්ගේ යෝජනා ශ්‍රී ලංකාවේ වසර 30 ට ආසන්න විමධ්‍යගත කිරීමේ අත්දැකීම් මත පදනම්ව ඉදිරිපත් කර ඇත. වසර කිහිපයකට පෙර ප්‍රධාන අමාත්‍ය වරුන්ගේ සමුළුව විසින්ද මේ හා සමාන යෝජනා ඉදිරිපත් කෙරිණි.

පළාත් “ ඒකාබද්ධ” කිරීම සම්බන්ධයෙන්, අදාල එක් එක් පළාතේ ජනතාවගේ අනුමැතියද අවශ්‍ය බවට අතිරේක අවශ්‍යතාව සහිතව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ දැනට පවතින විධිවිධාන (154 අ (3)) තව දුරටත් රඳවා ගත යුතු බවට මම එකඟ වෙමි. මේ සම්බන්ධයෙන් මාගේ මඳක් වෙනස් සූත්‍රණයක් ඇත:

“යාබද පළාත් දෙකක් හෝ තුනක් එක් කර ඡන්දයෙන් තේරී පත් වූ එක් පළාත් සභාවක්, එක් ආණ්ඩුකාර වරයෙකු, එක් ප්‍රධාන අමාත්‍ය වරයෙකු සහ එක් අමාත්‍ය මණ්ඩලයක් ඇති එක් පරිපාලන ඒකකයක් සකස් කිරීම සඳහාද එබඳු පළාත් එක් පරිපාලන ඒකකයක් ලෙස තවදුරටත් පරිපාලනය කරනු ලැබිය යුතුද නැතහොත් එබඳු එක් එක් පළාත එයටම වෙන් වූ පළාත් සභාවක් සහ වෙනම ආණ්ඩුකාර වරයෙකු, ප්‍රධාන අමාත්‍ය වරයෙකු සහ අමාත්‍ය මණ්ඩලයක් ඇති වෙනම පරිපාලන ඒකකයක් ලෙස සකස් විය යුතුද යන්න තීරණය කරන ආකාරය සඳහා අදාල එක් එක් පළාතේ ඡන්ද දායකයන් ඡන්ද විමසීමකදී සහතික කරන ලද අනුමැතියට යටත්ව පාර්ලිමේන්තුව නීතියෙන් විධිවිධාන සැලැස්විය යුතු වන්නේය.”

ඒ අනුව, ඒකාබද්ධ කිරීම් සම්බන්ධයෙන් නීතියක් පනවන්නේද යන්න පාර්ලිමේන්තුව තීරණය කළ යුතු නමුත් අදාළ පළාතේ ජනතාවගේ අනුමැතිය සඳහා විධිවිධාන එබඳු නීතියට අවශ්‍යයන්ම ඇතුළත් විය යුතුය.

ප්‍රජා සභා

ශ්‍රී.ලං.මු.කො./ද.ප්‍ර.සං./ස.ලං.මු.කො./ඊ.ජ.ප්‍ර.ප. විසින් මෙහෙයුම් කමිටුව වෙත ඉදිරිපත් කරන ලද ලියවිල්ල, ‘විසිරි සිටින සුළුතර කණ්ඩායම් වෙනුවෙන් ප්‍රජා සභාවක්’ ස්ථාපනය කිරීම හා සබැඳි සර්ව පාක්ෂික නියෝජිත කමිටු යෝජනාව සම්මත කර ගැනීමට යෝජනා කරයි. මෙය සලකා බැලීමට වටිනා යෝජනාවකි. මේ සම්බන්ධයෙන් සවිස්තරාත්මක නිර්දේශ සර්ව පාක්ෂික නියෝජිත කමිටු වාර්තාවෙහි අඩංගු වේ.

රජයේ ඉඩම්

යම් නිශ්චිත රජයේ ඉඩමක් මධ්‍යම රජය විසින් භාවිතා කළ යුතුද නොඑසේ නම් පළාත් සභාවක් විසින් භාවිතා කළ යුතුද යන්න සම්බන්ධයෙන් එකඟතාවක් නොමැති අවස්ථාවක, එම කරුණ ජාතික ඉඩම් කොමිෂන් සභාව විසින් නිශ්චය කළ යුතුය.

සියළුම ප්‍රධාන අමාත්‍යවරුන් නිල බලයෙන් ජාතික ඉඩම් කොමිෂන් සභාවේ සාමාජිකයන් විය යුතුය.

දෙවැනි මන්ත්‍රී මණ්ඩලය

දෙවැනි මන්ත්‍රී මණ්ඩලයක් පිහිටුවීමේ යෝජනාවට මම එකඟ වෙමි.

කෙසේ වෙතත්, පළාත් සභා පළාත් සභා මන්ත්‍රීවරුන් පමණක් නම් කළ යුතු වීමේ අවශ්‍යතාව සම්බන්ධයෙන් මා හට සැක සංකා පවතී. ප්‍රසිද්ධ හා වෘත්තීය දිවියේදී කීර්තිමත් බව අත් කරගත්, විශිෂ්ටත්වයෙන් හා අවංක භාවයෙන් යුතු , පළාත් සභා මන්ත්‍රීවරුන් නොවන තැනැත්තන් පළාත් සභා විසින් නම් කළ යුතුයැයි මම යෝජනා කරමි.

මධ්‍යම රජය සහ පළාත් අතර සම්බන්ධය වඩාත් පැහැදිලිව දර්ශනය වන පරිදි , සියළුම ප්‍රධාන අමාත්‍යවරුන් නිල බලයෙන් දෙවැනි මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ සාමාජිකයන් විය යුතුය.

මැතිවරණ ක්‍රමය

පහත සඳහන් කරුණු වලට යටත්ව, යෝජිත මැතිවරණ ක්‍රමයට මම මූලික වශයෙන් එකඟ වෙමි.

1. ජාතික වශයෙන් වැඩිම ආසන සංඛ්‍යාවක් ලබා ගන්නා පක්ෂයට වෙන් කරනු ලබන “ ප්‍රසාද ආසන ” සංඛ්‍යාව 06 නොඉක්මවිය යුතුය.
2. දෙවන මන්ත්‍රී ඡන්ද කොට්ඨාශ සඳහා ඉඩ තිබිය යුතුය. දෙවන මන්ත්‍රී ඡන්ද කොට්ඨාශ සංඛ්‍යාව තීරණය කිරීමට සීමා නිර්ණය කොමිෂන් සභාවට ඉඩ හැරිය යුතුය.
3. සෝල්බරි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 41 (4) වගන්තිය සහ 1972 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 78 (4) වගන්තිය යටතේ තිබූ පරිදි , බැඳියාවක් සහිත ප්‍රජාවක් නියෝජනය සඳහා අවස්ථාව සැලසීම පිණිස කුඩා ඡන්ද කොට්ඨාශ නිර්මාණය කිරීමට අවස්ථාව තිබිය යුතුය.
4. සමානුපාතික නියෝජනය ජාතික පදනමින් ගණනය කළ යුතුය.
5. අවම ප්‍රතිශතයක් නොතිබිය යුතු අතර වර්තමාන ජාතික ලැයිස්තුව යටතේ ආසන නිශ්චය කෙරෙන ආකාරයට ස්වාභාවික වාරණ සීමාව අදාළ විය යුතුය.

6. පක්ෂයකට හිමිකම ඇති සමානුපාතික නියෝජන සහන ආසන සංඛ්‍යාව එම පක්ෂය විසින් ලබා ගත් ඡන්ද සංඛ්‍යාවට සමානුපාතිකව පළාත් මට්ටමේදී බෙදී යා යුතු අතර ජාතික මට්ටමේදී 20% බෙදී යා යුතුය. සහන ලැයිස්තු සංචාත විය යුතු අතර ප්‍රමුඛතා අනුපිළිවෙලින් තිබිය යුතුය. පක්ෂයකට යම් තැනැත්තෙකු කේවල ක්‍රමය යටතේ ඡන්ද කොට්ඨාශය අපේක්ෂකයෙකු ලෙස මෙන්ම සහන ලැයිස්තු අපේක්ෂකයෙකු ලෙසද නම් කළ හැකිය. “ පරාජිත අපේක්ෂකයන් අතරින් වැඩිම ඡන්ද ලැබුවන්ගෙන්” පක්ෂයකට හිමි ආසන සංඛ්‍යාව පිරවීම සම්බන්ධයෙන් මගේ විරුද්ධත්වයක් නොමැත.

විධායකය

විධායක ජනාධිපති පාලන ක්‍රමය අහෝසි කිරීමට මම පක්ෂ වෙමි. පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී වරුන්ගෙන් සහ දෙවැනි මන්ත්‍රී මණ්ඩලයෙන් සමන්විත ඡන්ද විද්‍යාලයක් විසින් ජනාධිපති වරයා පත් කරනු ලැබිය යුතුය.

ජනාධිපතිවරයා සාමාන්‍යයෙන් අග්‍රාමාත්‍ය වරයාගේ උපදෙස් අනුව කටයුතු කළ යුතු නමුත් ජනාධිපතිවරයා අග්‍රාමාත්‍ය වරයාගේ අදහස් විමසීමෙන් අනතුරුව යම් යම් බලතල ක්‍රියාවේ යෙදවීම සම්බන්ධයෙන් මාගේ විරෝධයක් නොමැත.

(ආචාර්ය) ජයම්පති වික්‍රමරත්න, පා.ම.